

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

НИ МЪЖ,
НИ ЖЕНА

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**НИ МЪЖ,
НИ ЖЕНА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия X

том II

1927-1928 година

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА

„Ни мъж, обаче, без жена; нито жена без мъж, бива в Господа.“

(I Посл. Към Коринтяните 11 : 11)

В прочетената глава апостол Павел подбужда тогавашните християни да бъдат негови подражатели, както и той е подражател на Христа. Тук се разглеждат ред въпроси, които и до днес още остават неизяснени. Това показва, че в успеха на хората от преди две хиляди години насам се забелязва малък напредък, много малък прогрес. Прогресът на съвременния свят се измерва с хилядни от милиметъра. За пример, ако в един квадратен сантиметър се съберат сто милиона вълни от червената светлина, вие ще можете да изчислите колко такива вълни ще се поместят в един милиметър от целия квадратен сантиметър. При това между тия вълни има празни пространства. Питам: Можете ли да измерите колко голямо е разстоянието от едната до другата вълна? Като наблюдаваме светлинните вълни, те ни се виждат във вид на прави линии, а всъщност са криви, вълнообразни. Причината затова е, че нашето око не е в състояние да схване и най-слабото извиване на светлинните лъчи, вследствие на което ни се виждат прави. На същото основание, много неща в живота ни се виждат прави, а всъщност те са криви. И обратно: много неща ни се

виждат криви, а те са прави. Обаче съществува една максима, която определя истинското положение на проявите в живота. В широк смисъл на думата, правата мисъл представлява най-късото разстояние между две разумни същества. С други думи казано: Права линия е тази, на двата края на която седят две разумни същества.

Много от съвременните хора говорят за науката, разискват върху известни научни теории като за нещо установено. Едно трябва да се има предвид: знанието е нещо относително, а не абсолютно. Това, което учените знаят днес по даден въпрос, утре техните знания по същия въпрос ще се различават от вчерашните. Науката всеки ден се обогатява с нови и нови факти, по-близо до Истината. Или, ако науката не е познавала днес едно явление, утре ще го познава. За пример, в миналия век планетата Уран не била позната на учените, обаче съвременните астрономи знаят вече за нея. Те знаят на какво разстояние се намира тя от Слънцето, от Земята и т. н. Те знаят още, че тази планета принадлежи към Слънчевата система, но какво е нейното вътрешно състояние, не знаят. Това още не е абсолютно знание. Може ли да се каже, че познавате човека, ако само чуете нещо за него? За пример, четете във вестниците, че в София е дошъл някой германски или френски дипломатически консул, но какъв е този човек, какъв е неговият характер, не знаете. Значи вашето знание е относително. Ако отидем още по-дълбоко, ще дойдем до въпроса за душата, върху който и досега хората спорят, съществува ли душа, или не. Онези, които отричат съществуването на душата, са в положението на учените астрономи, които наблюдават през своите телескопи, но не са могли още да видят душата в полето на своите тръби. Докато не я видят, те ще я отричат. Обаче един ден, когато тя попадне в полето на тях-

ното зрение, те ще подържат съществуването на душата, както всички астрономи днес говорят за съществуването на планетата Уран. Ще дойде ден, когато съществуването на душата ще бъде свършен факт за всички хора. Но всички души не са на Земята. Те се движат из пространството, обикалят из Слънчевата система, а някои от тях обикалят и другите системи и периодически слизат на Земята. Като слязат на Земята, те посещават хората, влизат в телата им, оставят им своите благословения и отново отиват в безпределните пространства. Какво е движението на душите? Те се движат във вид на кръг, но спиралообразно. Как ви се вижда, приемлива ли е тази теория? И вие, като турците, ще кажете: „Ола-билир!“ И така е, за всяко нещо, което не може да се докаже, казваме „ола-билир“ – възможно е. Защо? Защото не можем да го докажем, но не можем и да го отречем. Да кажем за нещо, че е възможно, или абсолютно да приемем неговата възможност, това са две различни неща. Това, което казвам за душата, е вярно, то не подлежи на съмнение. Сама за себе си, душата представлява малка вселена, която се движи из голямата Вселена, из безграничното пространство.

Когато се говори за време и пространство в духовния свят, тия две понятия се коренно различават от понятията за време и пространство във физическия свят. Следователно, понятията за време и пространство в духовния свят могат да послужат само като въпроси за размишление и за тях можете да кажете „ола-билир.“ Ако влезете в духовния свят със съзнанието, което сте имали на Земята, както и със земните си познания за Слънцето, за звездите, за разните планети, вие ще се намерите в голямо противоречие. За пример, в духовния свят Слънцето изгрява някога от изток, някога от запад, някога от север, а някога

и от юг, то мени посоката на изгряването си. И ако не сте запознати с истинското движение на Земята, вие съвършено ще се объркате, ще се намерите в чудо. За онзи, който разбира духовния свят, никакви противоречия не съществуват. В анализите на окултната наука са запазени бележки, в които се споменава, че преди хиляди години Слънцето е изгрявало от запад. Сега аз няма да се спирам върху този дълъг процес защо и за какво става това, но който иска да знае самата Истина по този въпрос, нека отиде на северния полюс и види как се движи Слънцето, във вид на спирала, и как слиза надолу. Като наблюдаваме Слънцето от Земята, на нас се вижда, че то изгрява от изток и залязва на запад, като обикаля северния полюс. Северният полюс е място на Истината. Там денят и нощта продължават по шест месеца, когато на другите места денят и нощта са обикновено по 12 часа. В умерения пояс обаче денят и нощта понякога са повече или по-малко от 12 часа. Привидно това са известен род противоречия, които се явяват и в човешкия живот. Тия противоречия не са нищо друго, освен новите положения в живота, на които човек се натъква и които не е готов още да си изясни. В този смисъл казвам: Ако мъжът е начало на правата линия, крайният предел на тази права непременно ще бъде жената. Следователно според тази максима правата линия винаги се определя от един мъж и от една жена, но никога от двама мъже или от две жени. Тъй щото, правата линия, като проекция на известна природна сила, винаги е по-активна в началото си, отколкото в края. В началото се проявява мъжкият бит, или мъжката, положителната сила, която в края, поради съпротивлението, което среща на пътя си, постепенно намалява и се превръща в негативна сила, т. е. в женски принцип.

Същите промени стават и със слънчевия лъч. В началото слънчевият лъч е положителен, активен, но понеже минава през много малки междини, той постепенно губи от своята енергия, намалява силата си и става негативен. Като знаем законите за движението на светлината, както и пътя, който минава, докато дойде до Земята, ние можем да изчислим след колко време тя ще достигне до нашите очи. В трептенията на светлината се забелязва по едно качване и слизане. Всяко качване и слизане съставят пък едно цяло завъртане на светлинния лъч, което се състои от 800 билиона трептения, по 400 билиона трептения на едно слизане и на едно качване. Може би след хиляди години учените ще виждат движенията на светлината и ще се уверят, че тя се движи в кръгове, но спиралообразно. Светлината е проводник на енергия, но същевременно и всеки светлинен лъч е проводник на друг род енергия. В това отношение слънчевият лъч е толкова материален, колкото е материална тръбата, през която тече вода, или жицата, през която тече електрическа енергия.

Ще кажете: Дали всичко това, което се говори, е вярно? Умният никога не пита дали дадено нещо е вярно, или не. Защо? Защото той познава тоновете на цигулката и разбира дали един тон е правилно взет, или не. Когато чуе тона до на цигулката, той го познава. Ако тонът до се повиши с половин тон, за да не се изгуби хармонията на цялото, и другите тонове трябва да се повишат с половин тон. Обаче има случаи, когато само тонът до се повишава с половин тон, а другите тонове остават същи, без да настане дисхармония в цялото. Тогавя човек се намира пред друго положение, което също като първото, може да даде своите добри резултати. От човека зависи за какво и как може да употреби разните гами в живота си. Има хора, които не

могат да търпят високите тонове. Тяхното ухо не е свикнало към вибрациите, към енергиите на високите тонове. В това отношение всеки музикален тон представя цев, тръба, през която минава неговата енергия. Това показва, че всеки тон има известно съдържание. Ако цигуларят свири, без да знае какво съдържание да влее във всеки тон, неговото свирене представя удряне върху кюнците на празна канализация. Никой не обича такова свирене. Този цигулар свири без вдъхновение. Това е мъртво свирене. Значи, има мъртва, има и жива музика. Жива музика е тази, на която тоновете са пълни със съответно за тях съдържание. На същото основание можем да кажем, че имаме мъртва и жива светлина, мъртва и жива мисъл. В духовно отношение, всяка мисъл е носителка на нещо по-велико от това, което представя външната ѝ форма, но ние не сме дошли още до положението да различаваме мислите по тяхното съдържание. Ние казваме, че мисълта твори. Мисълта наистина твори, защото носи сила, енергия в себе си. За да може да използва творческата сила на мисълта, човек трябва да разбира нейните закони, да знае да я разтваря, да види какво е вложено в нея. Щом разберете съдържанието, което Първата Причина е вложила във всяка мисъл, вие ще можете да отдадете слава на тази Първа Причина, на Господа. Какво значи да отдадете слава на Господа? Когато познавате добре приятеля си, вие го възлюбвате и сте готови да направите заради него всичко, каквото той пожелае. Това значи да отдадете слава на Господа. Слава без Любов не съществува. Този закон е познат на всички хора. Забележете, даже и онези, които не вярват в Бога, и те са готови да си отдават един на друг слава.

Като говоря за вярата, аз не разбирам официалната вяра, с която е трябвало отдавна да се простите. Съвремен-

ният културен човек трябва да има нова, вътрешна вяра, без да счита, че трябва да се отрече от старата вяра, както младият не трябва да се отрече от стария. Новото, само по себе си, ще измести старото. Старият и младият съществуват в света, като два противоположни полюса, както на Земята, така и в Божествения свят, но се различават само в отношенията си. Тъй щото, когато се говори за нова и стара вяра, за млади и стари хора, тези въпроси не трябва да се разглеждат само в техния буквален смисъл, но и вътрешно. Ако разглеждат нещата само в техния буквален смисъл, хората могат да дойдат до ред заблуждения. За пример, казано е в Писанието: „Ни мъж без жена, нито жена без мъж, бива в Господа.“ Този стих представя само външната страна на въпроса. Който го разглежда буквално, той ще дойде само до неговата външна страна. Но разгледан и в неговата вътрешна страна, мъжът и жената представят два принципа, две части на едно цяло. Кое е цялото? Самият човек. Двата полюса, двете части, това са неговият дух и неговата душа. Душата може да живее отделно, самостоятелно от духа, както жената може да живее отделно от мъжа, всеки за себе си, в своя физическа форма. Значи, душата може да живее отделно, както жената, в своя специфична форма. И Духът може да живее отделно, както мъжът, също тъй в своя специфична форма. Ето защо, много хора носят в себе си само мъжкия принцип, само духа. За такива хора се казва, че имат дух в себе си, но нямат душа. Други пък носят в себе си само женския принцип, душата. За такива хора се казва, че нямат дух в себе си, но имат душа. Има ли някакво противоречие в това? За нас е важно човек да има или душа, или дух. Дали тия души или духове са от този, или от онзи свят, това не е важно. За нас е важно обаче и едните, и другите да вървят в Божествения път,

да се ръководят от Божествените закони, за да изгледят противоречията, които съществуват между тях. Само при това положение вие ще можете да разрешите мъчнотиите във вашия живот. За пример, ставате сутрин, чувствате, че нещо ви липсва. Какво ви липсва? Душата. Де е отишла тя? Душата е напуснала тялото ви, защото се е обидила нещо от духа, и във вас е останал само Духът. Някой път се случва обратното: Духът напусне тялото ви и във вас остава само душата. Има случаи обаче, когато и душата, и Духът напуснат тялото, и то остава само със своето сърце и със своя ум и човек се намира в голямо смущение. Защо се смущава тогава човек? Той се смущава, защото сърцето и умът му, неговите деца, са напуснати от душата и духа, т. е. от майката и от бащата. Децата се уплашват и казват: Де е майка ни, кой ще ни готви сега? Де е баща ни, кой ще ни купува дрехи? Децата са напълно зависими от своите родители.

Питам: Как се създаде в умовете на хората идеята, че трябва да се женят? Те искаха да създадат и на Земята такъв институт, какъвто съществуваше и на Небето, но като не разбираха законите, на които той почиваше, те го изопачиха. И действително, отношенията между съвременните мъже и жени са толкова изопачени, че не е останало сянка, нито най-малко подобие от това, което съществува на Небето. Като казвам, че душата е напуснала тялото на някой човек, понеже се обидила от неговия дух, това е на човешки език казано. Всъщност, понеже душата и Духът се стремят към абсолютна свобода, Духът е дал свобода на душата, да отиде някъде да се разходи, да посети някои места и, като свърши работата си, да се върне обратно. Същото прави и Духът. Каквото душата и Духът правят, никога не го съобщават на своите деца, на ума и на сър-

цето. Обаче, каквото правят майката и бащата на Земята, всичко съобщават на своите деца. Понеже душата и Духът не съобщават на децата си какво вършат, умът и сърцето на човека са в постоянно смущение. Под думата „деца“ ние разбираме хората на ума и на сърцето.

Когато питам някого, има ли душа това значи има ли майка. Много нещо е да има човек майка! Който има майка в себе си, той е истински човек. Когато питам някого има ли дух, това значи има ли баща. Много нещо е човек да има баща! Някой казва: Моят баща умря. Не, истинският баща никога не умира. Значи, думите душа и дух трябва да се разбират в техния вътрешен смисъл, според както е казано в Писанието. Например, там е казано, че първият Адам стана душа жива, т. е. стана жена. Последният Адам пък е бил животворящ дух, т. е. мъж. Обаче нито първият Адам е бил истинска жена, нито последният е бил истински мъж. Това показва, че иде нов период в света, когато тази история трябва да се преповтори, да се създаде онзи човек, в когото и жената, и мъжът да бъдат хармонично съчетани. Значи, когато душата се проявява, в живота става повторение на събитията, но в съвършено нова форма и по съвсем нов начин. Когато пък Любовта се проявява, тогава и животът иде. Животът не е нищо друго, освен прииждане на енергия.

В прочетената глава Апостол Павел говори на тогавашните християни, че мъжът е глава на дома, че първо той е бил създаден, а после жената. Като казва, че пръв е бил създаден мъжът, той подразбира създаването на първия човек. Има ред теории за създаването на света, на Адам, от които са взети само няколко куплета и са поставени в сегашната Библия. Всички теории са събрани в една голяма книга, която можете да четете и на Небето, и на Земята.

Дълго време трябва да четете тази книга, за да я разберете. Мнозина ще пожелаят да намерят тази книга, да я преведат. Обаче никой език не е в състояние да я преведе. Такъв род книги не могат да се превеждат. Защо? Защото умоте на съвременните хора не са достатъчно чисти, за да могат да приемат всички образи в тяхната първична чистота. За пример, като се говори на съвременните хора за мъжа и за жената, те разбират съвсем други неща, а не това, което е истински мъж, или истинска жена. Под думата „мъж“, в прав смисъл, се разбира онова възвишено и благородно начало, което се отличава с чистота и святост. Това начало изключва всички криви разбирания, всякакви престъпления от себе си. И под думата „жена“, в прав смисъл, се разбира чистата дева, свободна от всякакви криви, изопачени образи в ума си. Тя е независима, не се влюбва в никого, не минава за героиня пред хората. Изобщо, всяка душа и всеки дух любят само Бога. Духовете и душите се влюбват само в Бога, като Първоизточник на нещата. Следователно, Духът първо люби Бога, а после жената, т. е. душата. И душата първо люби Бога, а после мъжа, т. е. Духа. Обаче хората на Земята искат да създадат нови връзки. Те напушат първоначалната си връзка с Бога, а създават нови връзки между мъже и жени, които не са трайни. Тези нови връзки не са трайни, защото не са естествени и не почиват на основния закон на Любовта. Момък среща една млада, красива мома, влюбва се в нея и започва да ѝ говори: Ела да живееш при мене. Аз ще те гледам като писано яйце, на ръце ще те нося. Гледам, баща ти, майка ти не се отнасят добре с тебе. Баща ти особено е много груб. Ако дойдеш при мене, нов свят ще се разкрие пред очите ти. Момата го поглежда, слуша, като че някакво откровение се отваря пред нея. И след всичко това тя се решава да напусне ба-

щиния си дом, за да разбере на другия ден още, че всичко това е било измама. Така може да се излъже момата, така може да се излъже и момъкът. Казвам: Тия неща са познати на всички, затова няма да ги доказвам, нито пък вие ще ги отречете. Дъщерята, както и синът, трябва да благодарят на родителите си, че те са станали причина да дойдат на Земята, да учат, да се развиват, да познаят Бога. Дъщеря или син, които казват, че родителите им не са добри хора, не разбират законите на живота. Всеки човек трябва да запази в душата си свещен образ за своята майка и за своя баща.

И тъй, като говорим за душата, ние разбираме, че тя е първото необходимо условие за проявяване на Любовта. Без душа Любовта не може да се прояви. Първичната душа, за която всеки копнее, е най-великото, най-съвършеното същество. Всеки човек иска да обича някого. Кого именно иска да обича? Той иска да обича тази първична душа. Щом търсите Любовта, това показва, че вие търсите душата. Щом търсите знанието и Мъдростта, вие търсите духа. Умът не може да даде знание на човека, нито сърцето може да му даде Любов. Има нещо в сърцето, което хората наричат Любов, но тази Любов мяза на временния магнетизъм, който лесно се придобива и лесно се губи. Ако намагнитизирате парче желязо, то временно само ще привлича железните стърготини към себе си. Утре това парче желязо ще изгуби магнитното си свойство и трябва отново да се намагнитизира. Същото може да се каже и за сърцето. Колкото и да го магнетизирате, след няколко деня то ще изгуби свойството си да привлича. Ако пък вземете парче черно желязо и го нагорещите до зачервяване, то започва да свети. Оставете ли го в това положение два-три часа, то ще изгуби червения си цвят, ще изгуби светлината

си и отново ще стане черно. Същото става и с ума. Кой човешки ум не е светвал за няколко часа и след това не е потъмнявал? Когато казваме, че някой човек има светъл ум, подразбираме, че Духът присъства в този човек. Присъствието на Духа създава непрекъсната светлинна енергия в човешкия ум.

Следователно душата и Духът са два велики принципа в живота. С влизането си в живота, материализмът е направил отклонение в неговото правилно развитие. Как е създал това отклонение в живота? Като внесъл в света идеята, че душа не съществува, а всичко е материя. Що се отнася до съществуването на духа, материализмът не е могъл да го отрече, защото той сам го е идентифицирал с ума на човека. Тъй щото, когато кажат за някой човек, че има мощен дух, материалистите подразбират силен, светъл ум. Обаче те напълно отричат съществуването на душата, а едновременно с нея отричат и съществуването на Любовта като Велик принцип. Не само материалистите отхвърлят този принцип, но още първите хора в райската градина отхвърлиха Любовта. Казвате: Как отхвърлиха Любовта? – Като изказаха непослушание към нея. Законът на Любовта е свързан с послушанието. Същият закон обаче дава истински знания на човека. Който няма Любов в себе си, той не може да учи, не може да придобива знания. Истинското знание може да се придобие само чрез Любовта. Това всички хора трябва да знаят. Който изгубва Любовта си, той губи и знанието си. Щом изгуби знанието си, той ще изгуби и смисъла на живота. Човек не трябва да се спира върху знанието, него да търси, но трябва да се стреми към Първичната Причина, в която всички действия са непрекъснати. Иначе човек може да изпадне в същото положение, в което се намерил ангел Зерфил.

Още в древността ангел Зерфил бил изпратен на Земята, с цел да посети египетския фараон Амон-Ра. Като отишъл при царя, той видял неговата дъщеря, която била толкова красива, че веднага се влюбил в нея и пожелал да я повдигне, да я запознае с ангелския свят и да я занесе там, да покаже на всички същества една душа, която се е заинтересувала от Небето и пожелала да го посети. И царската дъщеря се влюбила в ангела. Тя много се радвала на красивите му крилца и един ден пожелала да ѝ ги даде той, да направи с тях една разходка, както хората хвърчат днес с аероплани из въздуха. Той казал: Страхувам се да не паднеш някъде, защото не знаеш да хвърчиш. – Не, аз ще хвърча лесно, искам да се разходя малко с твоите крилца. Ангелът не могъл да откаже на молбата ѝ и се заел да я упражнява в хвъркане. Тази работа му отнела доста време: давал ѝ ред напътвания, как да манипулира с крилата, докато най-после тя се научила свободно да хвърчи. Един ден взела крилцата на ангела и вече самостоятелно хвъркнала с тях. Първата ѝ разходка с крилцата била до нейния възлюбен. Като се върнала от разходката си, ангелът я запитал: Де ходи днес с крилцата? – Ходих при един свой приятел. Като се научила свободно да хвърчи с крилцата на ангела, красивата царска дъщеря започнала често да излиза на разходка с тях, да прави посещения, и ангелът бил принуден да я чака, докато се върне. По тази причина той се забавил дълго време на Земята. За да освободи този ангел от връзката му с царската дъщеря, невидимият свят бил принуден да унищожи целия Египет, да тури край на фараоновата династия. Като се върнал на Небето, всички запитвали ангела какво е научил на Земята, като прекарал толкова време там. Той отговорил: Едно нещо научих. – Какво? – Никому да не даваш крилцата си назаем.

Казвам: Не давайте никому Любовта си назаем! Човек трябва да знае за какво да употребява Любовта – най-великото, най-святото нещо в живота. Не е лошо, че ангелът дал крилцата си назаем на красивата царска дъщеря, но това говори за нестабилност в характера. Питам: За какво употребявате вие Любовта си? Аз не искам да ви упреквам, но нека всеки си отговори защо търси Любовта и за какво мисли да я употреби, след като я намери. Любовта носи живот, а животът осмисля всичко. Без живот човек е подобен на сухи кости. Мъдростта пък носи знанието, а знанието дава израз, красота, образ и подобие на нещата. Следователно правилни, разумни отношения между хората могат да настанат само тогава, когато земният живот се изрази в образ и подобие на небесния, на Божествения. Това подразбира, че човек трябва да се прояви в две форми: една рационална и една – ирационална, т. е. в едно измеримо и в едно неизмеримо число. Това няма защо да се доказва. Математиците лесно ще разберат тази работа. Неизмеримите числа не се подават на нашите мерки. За пример, едни учени казват, че разстоянието от Земята до Слънцето е равно на 92 милиона мили, а други казват, че е 93 милиона мили. Обаче и двете изчисления са верни. Тези изчисления са верни по закона на вероятностите. Едното изчисление е правено на физическия свят, а другото – в духовния свят. Всеки учен, който работи на Земята, непрекъснато се коригира, защото едновременно с него работи и друг учен от Небето. Тъй щото, с всеки математик от Земята работи и друг от духовния свят. А с този, който работи на Земята, едновременно работи и още един, пак на Земята. Значи, всеки въпрос се решава едновременно от трима души: Единият работи с рационалните числа, другият – с ирационалните, а третият поправя погрешките и

на първия, и на втория. Когато математикът се домогне до две различни мерки или числа за едно и също нещо, той се намира в противоречие и търси начин да изправи тия числа, т. е. да излезе от това противоречие.

Следователно, ако не можем да примирим някоя мисъл с една мярка в живота си, ще я примирим с друга. За пример, някои хора търсят спасението си в Евангелската църква. Като не намерят там спасение, отиват в Православната. Ако и там не го намерят, отиват в Мохамеданската и т. н. Значи, главният въпрос се отнася до спасението, а де ще се намери спасението, това зависи от мярката, с която човек ще си послужи. Когато някои казват, че човек може да се спаси само в Православната църква, това е според закона на вероятностите, това е само една вероятност. Когато други казват, че човек може да се спаси само в Евангелската църква, това е друга вероятност. Казвам: Човек може да се спаси навсякъде – и в религията, и в науката, и в поезията, и в изкуството, и в музиката. Мнозина твърдят, че човек може да се спаси само чрез Христа. – Това е буквоядство. Какво представя Христос? Христос е символ на Божията Любов. Следователно, щом вярвате в Любовта и живеете според нейните изисквания, вие можете да се спасите. Всичко добро в света е плод на тази Любов. Така трябва всяка душа да разбира Любовта. Любовта изключва всички догми. Казвам: С догми човек се спасява само на едно място. Без догми той се спасява навсякъде. Без Любовта човек се спасява само на едно място. С Любовта той се спасява навсякъде. Кое е това едно място? – Адът. Без Любов човек се спасява само чрез мъчнотиите и то в ада. Ако някой ми каже, че има само един път за спасение, аз зная вече, че този път е адът. Когато казвам, че с Любовта човек може да се спаси „навсякъде“ аз разбирам Първичния

живот, Първичния език, Първичната Любов на голямото разнообразие, в която и невежият може да се спаси. Много философи, както и много обикновени хора в света, се спасяват все чрез Любовта. Какви бяха Христовите ученици, които проповядваха на света Неговото учение? Повечето ученици на Христа бяха рибари, но показаха на хората как могат да се спасят. Много съвременни учени, както и тия на миналото, са вързали в Апостол Петра, други – в Апостол Павла. Петър държеше за старото, Павел беше човек на ума, а Яков беше човек на волята, той препоръчваше тоягата. Йоан пък проповядваше Любовта Христова. За да избави първото християнство от тази голяма опасност, на която се намираше, благодарение на вярата им в Павла, в Петра, в Йоана или в Якова, Божият Дух подложи апостолите и тогавашните християни на големи гонения. По този начин Той ги избави от заблуденията, в които бяха изпаднали. Ако не беше това гонение, мнозина от християните щяха и до днес още да се придържат в Стария Завет. Казвам: И сега има такава опасност за съвременните учени, които вярват, че науката ще спаси света. За да се говори, че науката ще спаси света, преди всичко хората трябва да бъдат спасени. Съвременната наука е наука на болни хора. Щом хората се спасят, те ще се домогнат до здравата, до положителната наука. Тогава вече може да се говори, че и науката, и философията могат да спасят света, но ще разбираме здравата наука, здравата философия. Много от съвременните хора се поддават на чувството на национализъм, което се отразява болезнено върху тях. Срещате някой голям националист, който поддържа своя народ, милее за него и от голяма ревност го тикне в някаква война. В края на краищата войната излиза несполучлива, хиляди хора се избиват и заробват, а народът се съсипва, омаломощава.

Какво е допринесла Любовта на този човек към народа? За спасението на всеки народ или на всеки човек има един Божествен начин, при който никой не може да пострада. Всеки народ съществува като отделна единица и той може да бъде или рационална, или ирационална величина. В този смисъл, за да изпълни своето предназначение, всеки народ трябва да се възпитава според Божиите закони. Ако духовенството, управляващите, учителите и родителите живеят за Бога, те ще могат да създадат помежду си такъв здрав народ, който от своя страна, ще представя нещо подобно на Божествения организъм. И наистина в духовния свят всеки народ поотделно представя едно плодно дърво от общата Божествена градина. В това отношение българският народ представя плодно дърво, плодовете на което са доста киселички. Който е вкусил от плодовете на това дърво, той има вече голяма опитност, знае какво значи кисело. Затова именно и българите обичат да ядат кисело: чушки, зеле, краставици и др. Причината, задето българите ядат повече кисело е, че те живеят в гъста материя, за разработването на която са необходими киселини. И наистина всеки българин казва: Много работа имам за в бъдеще. Всичките ми работи са все недовършени. За да станат плодовете на българите сладки, те трябва добре да се наторяват. В духовен смисъл, под наторяване се разбира възпитание.

Съвременните педагози говорят за индивидуалното възпитание, обаче, според мене, не съществува индивидуално възпитание, но колективно. За пример, достатъчно е човек да полее едно растение или едно плодно дърво и да го остави само на себе си: то знае как да възпита всички свои клетки, от които да изникнат корени, листа, стъбло, клончета, да цъфнат цветове, а най-после и да уз-

реят плодове. Неуспехът в съвременния свят се дължи на това, че всеки иска да се възпитава индивидуално. За тази цел човек трябва да се познава добре, да разбира своето естество, да разбира своя народ и присъщите на него качества. В този смисъл всеки ще може да се определи дали е българин, за пример, или не. Не всеки, който е роден в България и от българско семейство, е българин. Днес народностите са размътени, както са размесени разните плодове чрез присаждане. Често ще срещнете круша или праскова, присадена на слива. На едно английско дърво можете да намерите французка присадка. Англичанин ли е този човек? Не, той си остава французин, а дървото – английско. На същото английско дърво може да е присаден един български клон и т. н. Външно този българин минава за англичанин, но когато България се намери в някакво политическо затруднение, този българин, израстък на английско дърво, пръв ще се отзове на нуждите на България. Той ще каже: Българите имат право, трябва да се задоволят исканията им. Българите казват: Този англичанин е високо хуманен човек. Той е готов да се жертва за България. Не, този англичанин е българин, той милее за България, боли го, защото българска кръв тече в него. Същото става и в България. На българско дърво е присадено едно английско клонче и този човек, при всички условия на своя живот, все англичанин си остава. Щом чуе нещо за Англия, той веднага дава ухо, готов е да ѝ се притече в помощ. Които не разбират тия неща, те се чудят какви велики хора има в света, които са готови да се жертват за други народи, но ние знаем Истината по този въпрос и казваме: Хората са присадени на разни дървета, вследствие на което днес има голямо смешение на народите.

Следователно, като се погледне на живота от това гледище, между всички хора трябва да съществува Любов. В това отношение цялото човечество представя велик Божествен организъм, върху който всеки народ, всяко общество и всеки човек расте, развива се, цъфти и дава свой плод. Бог прониква в този организъм и държи в съзнанието си всяка душа поотделно. Той държи в ума и в сърцето си най-хубави мисли и чувства за нас. Ето защо, когато се намирате пред някоя трудна задача в живота си, оставете настрана всички заблуждения, всички криви разбирания и понятия за Бога и като деца, свободни от външни влияния, обърнете се с молба към Него, да ви помогне в този труден час. Имайте готовността да изпълните всичко, каквото ви се каже. Няма да мине много време, вие ще чуете в себе си тихия глас на Любовта. Не само ще чуете гласа на Бога, но ще можете и да Го видите. Много примери из живота потвърждават тази Истина. Във време на големия глад, когато Толстой обикалял Русия, да помага на гладни, на страдащи хора, той се натъкнал на много интересни случки из живота на хората, дето Бог се е проявявал. Той разправя следния интересен случай. В едно руско село гладът бил много голям: хляб не дохождал отникъде. Стотици хора от това село измрели от глад. Едно семейство от същото село било осъдено вече на смърт, три дена гладували, а при това нямало изглед да дойде отнякъде хляб. Най-малкото дете в това семейство, което било най-духовно, казвало на родителите си: Не се безпокойте, ние ще бъдем спасени. – Как ще бъдем спасени, когато отникъде няма възможност да се донесе хляб? – Ще видите. Какво се случило на другия ден? Някакъв богаташ тръгнал да разнася хляб по селата, но се явила голяма виелица, сняг и той изгубил пътя. Като се лутал доста време, далеч някъде съзрял малка светлин-

ка и се отправил към нея. Като наближил, видял, че тази светлинка излизала от една малка колибка. Потропал да му отворят. Влязъл вътре, постоплил се и веднага извадил от торбата си хляб да нахрани своите спасители, които едва се държали на краката си от глад. Това било същото семейство, чието дете предсказало на родителите си, че ще бъдат спасени. Всички се подкрепили с хляба, но детето отказало да яде и заминало за онзи свят.

И съвременните хора се безпокоят по същия начин как ще прекарат живота си, но човек трябва да знае за какво е дошъл на Земята и как трябва да работи. После той трябва да си зададе въпроса как трябва да мисли, да чувства, да постъпва и най-после как трябва да изпълнява волята Божия. Щом разреши тези въпроси, всички други неща, сами по себе си, ще се наредят. Вечер, преди да си лягате, вие трябва да си дадете отчет какво сте свършили през деня. Като заспите, ще отидете дома си в невидимия свят и там вашите бащи и майки ще ви питат какво сте научили като сте били в странство. И Христос казва на своите ученици да събират богатства, които да занесат на Небето, защото там никой не може да отиде с празни ръце. Мнозина казват, че човек се спасява даром. Вярно е, че спасението става даром, но даром не можете да отидете на Небето. Питам: Може ли човек да каже за себе си, че е беден, че е грешен, след като Бог го е изпратил на Земята с толкова способности, с ред дарби и вътрешни заложиби? Че е грешен човек, вярно е това; че не е работил, както трябва, и това е вярно, но Бог казва: „Ти имаш възможност да изправиш грешките си, да работиш, да разбогатееш.“ – Тежък е грехът ми. – Ти можеш да го разделиш на 15 – 20 купчинки и така да го пренесеш. – Нямам много време на разположение. – Ако е до времето само, аз мога да ти дам време,

колкото искаш, стига да работиш. – Нищо няма да излезе от мене. – Да, днес не може да излезе нищо, но след десет или най-много след сто години, ще излезе нещо от тебе. – Кой ще чака толкова години? – Щом не искаш да чакаш, ще те пратя на топло място, там да научиш урока си.

Някои казват, че човек трябва да има топли чувства. – Друго нещо се изисква от човека: топлина в живота, а не топлина в чувствата. Аз не говоря за онази топлина, която гори, която разрушава, но за топлината, която възраства. Като говоря за топлина в живота, подразбирам онази топлина, която не иде от човешката, но от Божията Любов, която преобразява човека и му дава условия да познае себе си. Любовта на съвременните хора мяза на сладкото вино, което опива, довежда хората до положение да не се познават. Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава какво богатство, какви дарби и способности крие в себе си. Аз пък казвам: Човек може да бъде слуга, но същевременно той може да бъде философ и музикант, и писател. Външно човек може да заема най-долно място в света, но по ум, по сърце, по душа и по Дух, той може да заема първо място. Ето Христос, Син Божи, беше дърводелец. Дълго време Христос изучаваше при баща си дърводелство, но Той изучаваше и вътрешното дърводелство. Мнозина знаят външното дърводелство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външното писателство, но вътрешното не познават.

Мнозина знаят външната граматика, но вътрешната не познават. Вътрешната граматика почива върху принципите на Любовта, Мъдростта и Истината. Значи, всяка наука се крепи върху известни принципи, които са общи за всички науки. Като спазвате тия принципи, вие ще дойдете до общата наука, до науката на живота. Казвате: Като

придобием тази наука, какво ще правим? – Ще влезете в лабораторията на живота и там ще работите. В тази жива лаборатория ще прилагате знанията си и ще ги коригирате. За тази опитна наука човек трябва да има душа и Дух. Който има душа и Дух, той не се нуждае от доказателствата на философите и на учените за съществуването на Бога, на душата. За него този въпрос е решен, той не се нуждае от никакви доказателства. Когато някой казва, че можем и без Бога, той е прав. Защо? Това значи, че можем и без хляб. Вярно е, че можем и без хляб, но кога? – Само когато сме се нахранили. Когато някой казва, че не можем без Бога, и той е прав. Това твърдение подразбира, че не можем без хляб. Вярно е, че не можем без хляб, но кога? – Когато не сме се нахранили, т. е. когато сме гладни. – И без вода можем. – Кога? – Когато сме се напили, когато сме уталожили жаждата си. – Без вода не можем. – Кога? – Когато сме жадни. Които не вярват в Бога, те са богати хора, с пълни кесии. Кои хора са вярващи? – Бедните. Кога човек обеднява? – Когато изгуби майка си, баща си, децата си, приятелите си, богатството си.

Красиво е да срещнете в живота си богат, учен човек, който да прилага своите богатства и знания в живота, а при това да има абсолютна вяра в Бога. Този човек не говори на хората за Бога, не ги убеждава да вярват, но като срещне някой безверник, той го поканва на гости у дома си и през всичкото време се грижи за него да го нахрани, да го нагости, както трябва. Той дава свобода на госта да говори, да изкаже своите убеждения. Като поседи известно време при този учен, гостът казва: Не зная защо, но аз започнах някак да се разколебавам в своите убеждения. Защо стана така, не разбирам. Казвам: Причината за положението, в което гостът изпада, се дължи на обстоятелството, че не-

говата наука, неговите убеждения са външни, без корен, и щом ги изнесе на слънце, те изсъхват. Щом убежденията му пресъхват, той изпитва жажда, глад и търси някой да го нахрани. Тъй щото, който търси Бога и започва да вярва в Него, той е гладен човек. Щом се нахрани, той започва да отрича Бога. Който отрича съществуването на духа, това показва, че той иска да заеме мястото на баща си. Който отрича съществуването на душата, това показва, че той иска да заеме мястото на майка си. Помнете: Никой в света, бил той човек или ангел, не може да заеме мястото на душата, нито да я обсеби. Душата има Божествен произход и принадлежи само на Бога. Когато една душа слезе на Земята, всички възвишени същества, които разбират законите, започват да творят цяла система от светове, защото те знаят, че всяка душа носи нещо ново в себе си. Значи, идването на една душа в света символизира създаването на нещо ново, велико, красиво. Като не разбирате какво представлява душата, вие често казвате: Смущава се душата ми. И Давид е казал на много места: Смутена е душата ми! Душата не може да се смущава. Това е Давидово разбиране. Смущавало се е нещо в Давид, но не душата му. Имало е защо да се смущава Давид. На времето си той е извършил много грешки, за които е трябвало да се смущава. Ако дойде днес на Земята, той ще разбере де е грешил, ще се изповяда и ще каже пред всички, че е бил на крив път. И Господ му каза: „Докато не се пречистиш от греховете си, ти не можеш да ми съградиш нов храм. Твоят син ще съгради новият храм“. След Давид трябваше да дойде друг някой, с чисто сърце, със свят и възвишен живот, който да изправи погрешките му. И наистина, Христос излезе от Давидовото коляно, за да изправи погрешките на целия Давидов род. За Христа се казва, че е син Давидов.

Сега, онези от вас, които искат да придобият истинското знание, трябва да възстановят връзката си с Бога, да им се открият дълбоки, вътрешни познания за нещата. Това знание, което съществува днес, е само въведение в истинското знание. Дълбоки знания има, които не могат още да се дават на хората. Те не са готови за тия знания. Защо? Тези знания могат да възгордеят или да обезсърчат човека, ако той не е готов за тях. Ето защо съвременните хора знаят само отчасти нещата. Това не трябва да ги обижда, нито обезсърчава. Човек не може да знае всичко. Красотата на живота седи в това да знаете само някои неща; някои неща да не знаете, а други пък съвсем да забравите. За пример, според индуската теория за прераждането, вие сте минали през формата на вълк, на мечка, и като такива сте вършили ред престъпления. Трябва ли да помните тези престъпления? Ако ви каже някой, че като вълк сте правили много престъпления, вие ще кажете, че не е вярно това, че нямате нищо общо с вълка и т. н. Значи, има положения в живота на човека, които непременно трябва да се забравят. Злото трябва да се забрави, а доброто трябва да се помни. В това отношение злото е рационално число, а доброто – ирационално. И ако всички числа, с които работите днес, са рационални, вие непременно ще направите ред погрешки в живота си. Същото нещо важи и при гадаенето. Ако някой гадател работи само с рационални числа, той непременно ще направи погрешки в гадаенето и няма да каже Истината. Например, някои баби, които гледат на боб, си служат и с четно, и с нечетно число бобови зърна и сами казват, че всичко зависи от броя на зрънцата и от начина на нареждането им. Много баби обаче умеят да хвърлят добре зрънцата и казват Истината. Други пък си служат с разтопен восък и по него гадаят. Които умеят да

гадаят вярно, те си служат повече с ирационални числа. Някои гледат с презрение на бабите, които гадаят, било на боб, било на вощък.

Казвам: Ако е въпрос да ви се каже Истината, вие трябва да я приемете и от баби, и от деца, и от възрастни, и от прости, и от учени – безразлично от кого. Някой казва: Как от дете да слушам Истината! Чудно нещо! Ако си жаден и видиш на пътя си едно малко чучурче, от което тече вода, няма ли да коленичиш и да пиеш от тази вода? Ще пиеш, разбира се. След това няма ли да благодариш на Бога за тази чиста, хубава вода, макар че тече от малко чучурче? Като намериш по-голям извор, ще пиеш и от него, но докато го намериш, благодари за малкия. Бъди доволен на малкото! Човек може да придобива знания отвсякъде. Тъй щото, който говори Истината, той трябва да бъде приет от всички. В дадения случай, този човек може да ви даде добър съвет. Всеки добър съвет е скъпоценност за човека. Който е готов да приеме Истината от всеки човек, той има в себе си душа и Дух.

И тъй, желая на всички да служите на душата и на духа в себе си! Този е пътят, по който можете да намерите Първичния Принцип в живота и да се свържете с Него. При това положение, вие ще бъдете носители на новата култура в света. Казвате: Можем ли да участваме в тази култура? – Можете, разбира се. Няма по-велик момент за човека от този, да бъде носител на тази велика култура, която иде сега в света! Преди хиляди години още Псалмопевецът е казал: „От всичко в света най-много предпочитам да съм пред вратата на Божия шатър.“ Сега и аз казвам: За предпочитане е да си разсилен пред вратата на Божия шатър, отколкото да бъдеш пръв министър в Англия, или във Франция. За предпочитане е да бъдеш разсилен в новата

култура, отколкото – пръв министър в старата култура, в старата цивилизация.

И тъй, желая всички да бъдете разсилни в новата култура!

Беседа от Учителя, държана на 20 ноември, 1927 г. София. – Изгрев

ЩЕ ОЗДРАВЕЕ МОМЧЕТО МИ

„Но речи само реч, и ще оздравее момчето ми.“

Матей (8 :8)

Между многото процеси, които стават в живота, извършва се и един особен процес, наречен „растене.“ Едно от първичните качества на живота е разширението. Дето няма разширение, там няма и живот. Във временния живот разширението е временен процес, а във вечния живот е вечен процес. Често слушате някой да казва: Тъжно ми е на сърцето; широчина, простор искам! И действително, развитието, растенето седи в разширението. Значи, развитието на човека има отношение към разширението. Разширението пък изисква специални условия.

Думата развитие не е толкова съдържателна, колкото е съдържателна думата еволюция. Под „еволюция“ подразбираме изминаването на дълъг път, на права линия. Движението по права линия подразбира растене. Ето защо, ако някой схваща живота в прост смисъл, само като продължение на нещо, че трябва да се живее, в такъв живот няма никакво растене. Този живот е механически, той представя една дълга, права линия, без никакъв растеж. А човек трябва да расте! Когато дойде процеса на растенето, мнозина се спъват. В миналото, както и в днешните времена, учени и

прости, като разглеждат въпроса, трябва ли човек да вярва в Бога, най-после казват: Да вярваш в Бога, значи да спре в тебе всякакво растене. Питам: Кога се радва майката? Когато детето ѝ расте. Майката не може да се радва, ако детето се сбабичаса в ръцете ѝ и престане да расте. Значи, ако майката се радва, когато детето ѝ расте, колко повече може да се каже същото за Бога! Ако в ръцете на майката детето расте, колко повече човек ще расте в Божиите ръце! На това основание, мнозина се стремят към малки идеи, а не към големи, защото знаят, че малките идеи растат и се развиват. Следователно, ако малката идея не расте и не се развива като малкото дете, никой не би я търсил. Първият ден майката се радва на детето си, вторият ден – също, но ако в продължение на една година детето не расте, майката ще почне да се смуцава, ще се интересува защо детето ѝ не расте. По същия начин, и съвременните хора се смуцават, като гледат на света. Те следят дали светът еволюира, дали обществата се подобряват в морално отношение и ако не намерят никакво подобрение, те започват да се безпокоят. Според мене, няма защо хората да се смуцават. Ако е въпрос за морала на обществото, трябва да се знае, че моралът има отношение към растенето. Това, което е морал за едного, не е морал за другото. Това, което млекопитаещите не могат да направят, птиците могат да направят. За пример, ако един слон тръгне от Турция, мине през Сърбия и стигне до България, ще го оставят ли българите свободно да се разхожда из тяхната страна? За да може слонът свободно да се движи из България, иска се особено разрешение. Ако няма такова разрешение, ще го хванат и ще го поставят или в някоя менажерия, или в зоологическата градина в София. Обаче това, което слонът не може да направи, щъркелът, или друга някоя птица, сво-

бодно може да направи. Щъркелът, без ничие разрешение, каца от дърво на дърво, от комин на комин и прави гнездото си, дето иска. Същото положение важи и за хората: Ако сте слонове, ще искате разрешение, паспорти, да минавате свободно от една държава в друга; ако сте птици, никакво разрешение не ви е нужно, ще хвърчите свободно из въздуха, без паспорт, без разрешение от когото и да е. В това отношение, светският човек е слон, а духовният – птица. Това, което измъчва светския човек, ни най-малко не измъчва, не ограничава духовния. Следователно, животът на птиците е по-добре уреден от този на млекопитаещите. Въз основа на това вадя следното заключение: Животът на онези, които растат, е по-добре нареден от живота на онези, които не растат. Само онзи човек расте и се развива, в който умът постоянно работи. Здравето, богатството, щастието, честта и славата на човека зависят изключително от неговия ум. Чрез своя ум той ще се домогне до вътрешната, до положителната наука на живота, която ще подобри условията му, ще му създаде сносен живот.

Сега, като казвам, че всичко зависи от ума, разбирам, че всичко зависи от възможностите, които Първичната Причина е вложила в нашия ум. По-право, възможностите на нашето растение и развитие са вложени в нашата душа и в нашия Дух, а се изявяват навън чрез нашия ум и чрез нашето сърце. Забелязано е, че колкото някои животни са по-умни, по-интелигентни, толкова по-добре живеят. И обратно: колкото по-слаба интелигентност проявяват някои животни, толкова по-зле прекарват на Земята. Същото може да се каже и за хората. Обаче разумността, както и интелигентността са от различни степени: някои хора проявяват своята разумност само за даден случай; други – за един-два деня, или за една-две години, а трети – за цял

живот. Последните предвиждат нещата отдалеч. Неразумните хора оставят нещата да се развиват сами по себе си и казват: Днешният ден трябва да се използва, да се изживее с всичко, каквото носи в себе си, а за утрешния ден няма какво да се мисли. Ако днес съм здрав, и утре ще бъда здрав; ако днес съм богат, и утре ще бъда богат. – Вярно е това, но при известни условия, а именно: Ако днес си живял правилно и утре ще имаш възможност да живееш така. Но ако днес си нарушил някои закони на разумната Природа, утре по никой начин няма да имаш същите условия.

Отговори стотникът и рече Му: „Речи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ Този стотник се отличавал с голяма вяра, а при това бил римлянин, а не евреин. Той се обръща към Христа с думите: „Не съм достоен да влезеш под стряхата ми.“ Тези думи говорят за тогавашните отношения между хората. Той продължава по-нататък: „Ето, и аз съм човек, подчинен на власт, имам и подчинени на себе си войни и казвам на тогози: Иди! – и отхожда. И на оногози: Дойди! – и дохожда. И на слугата си: Стори това! – и струва го. Така и на Тебе се подчиняват природните закони. Кажете само реч, и ще оздравее момчето ми.“ И като чу Исус, почуди се и рече на ония, които идваха след Него: „Истина ви казвам, нито в Израила не съм намерил толкова вяра.“ Детето на този стотник беше онзи слон, когото държавата хваща и не му позволява да мине през нейна територия. Та, когато някой човек заболяе, ние казваме, че той минава през чужда държава. Този закон е верен по отношение на човешкия ум и на човешкото сърце, както и по отношение на всички живи същества в Природата! За пример, когато пренесете едно растение от едно място на друго, докато се аклиматизира, то боледува. Значи, то минава през чужда територия.

Много от съвременните хора, които признават съществуването само на физическия свят, са толкова издребнели, толкова изтъркали, че казват какво човек не трябва да се занимава с никакви високи идеали. Питам: Тогава с какво трябва да се занимават хората? Те казват, че трябва да се занимават с въпроси от физическия свят, който единствен е реален свят. Такива хора са в положението на търговци от „бит-пазар“, които имат за цел да купуват стари стоки, колкото може по-евтино, да ги изчистят и поправят добре, и после да ги продават, колкото може по-скъпо. Казвам: Както и да поправяте старото, в края на краищата, то пак си остава вехтория. Днес много европейски платове са изтъкани все от такива вехтории и не се минава година, те вече са протрити. Много съвременни книги са написани все от такива вехтории. За пример, една от тия стари, изтъркани фрази е следната: Човек трябва да вярва в Бога! – В кой Бог? Тази дума днес е много неопределена, тя е изгубила своето първично значение. Като говоря за Бога, аз нямам предвид онзи Бог, когото съвременните хора разбират. Какво са направили те за своя Бог? Някой беден отива при един banker, но последният веднага извиква: Изпъдете този навън! После, той отива при някой сиромаш, който веднага започва да се оплаква, че няма пет пари в джоба си, не може да го приеме. Най-после той отива при един свещеник, който бърза да го посъветва: Вярвай в Бога и положението ти ще се подобри! Ако след всичко това анализираме вярата на съвременните хора, ще видим, че те нямат онази положителна, абсолютна вяра, която издържа на всички изпитания. Те вярват в някакъв Бог, когото сами не познават. Свещеници, учители, лекари и много други хора вярват в Бога, но ако се докоснете до джоба им или ако им покажете няколко златни монети, всичката им вяра

пропада. Жената готви, меси хляб на мъжа си, защото вярва, че той ще ѝ купи нещо. Това не са идеи, но отношения само. Това не е никакво развитие, но натрупване само.

Ако хората продължават да вървят по този път, в който са тръгнали, те ще се намерят в положението на мързеливата жена, за която се говори в една от нашите приказки. Тя била млада, красива мома, от знатен, голям род, но забележителна между селяните с големия си мързел. По едно време тя се омъжила, но и при това положение пак си останала мързелива, нищо не работила. Мъжът ѝ често казвал: Жена, трябва да работиш, защото скоро ще оголеем, ще се окъсаме. – Ти не се безпокой! Обаче в скоро време думите на мъжа се сбъднали. Дошло време да се жени брат ѝ. И те били поканени на сватбата, но как ще отидат? Дрехи нямали, нямало с какво да се облекат. Жената била хитра и досетлива. Тя намислила следното нещо, което съобщила и на мъжа си: Слушай, ти впрегни колата и да тръгнем за село, при майка ми. Като дойдем до началото на селото, аз ще остана в колата, а ти ще отидеш при майка ми, ще поискаш нови дрехи за мене и ще ми ги донесеш, да се облека. Мъжът се съгласил с нейното предложение. Обаче, като наближили селото, той решил да се пошегува малко с жена си, да ѝ устрои нещо, което да я вразуми: спрял колата и тръгнал пеш към селото, а жена му се скрила в един голям кюп в колата и останала там да чака докато мъжът ѝ донесе новите дрехи. Като стигнал в къщата на баба си, бабата веднага го запитала: Де е дъщеря ми? – А, тя не е толкова проста, да дойде сама тук. Каза ми, че ще дойде на сватбата, само ако излязат девери и зълви, с музика и песни, да я посрещнат. Тя чака в началото на селото да я посрещнат тържествено, иначе няма да дойде на сватбата, ще се върне назад. – Виж каква била моята дъщеря!

Току тъй не дохожда. Тръгнали всички сватбари, с тъпани и зурли, с песни, веселби да посрещат сестрата на младоженеца. Като чула отдалеч музики и песни, като видяла толкова хора да отиват към нея, жената изскочила веднага от къпа и хукнала към дома си. Като не я намерили в колата, сватбарите се върнали в селото и направили сватбата и без зълвата. Вечерта, като се върнал дома си, мъжът започнал да вика жена си, но тя не се обадила. Влязъл вътре и какво да види? Жена му седнала в един ъгъл на стаята, засрамена, с хурка и къделя в ръка и преде, очи не вдига от работата. – Ела, жена, да ядем! – Не, каша на рамо! Нямам време за ядене.

Казват: Страшно е положението на съвременните хора! Защо? Защото, къпът, в който са влезли един ден ще се счупи и те ще излязат от него голи и засрамени,

Тogaва, какво се изисква от тия хора? Нов, устойчив морал. Ако и за в бъдеще останат със сегашния морал, те постоянно ще се разколебават: Днес ще вярват, утре няма да вярват. Сегашните хора мислят, че невидимият свят, със своя ред и порядък, мяза на техния. Не, този свят не е като света, в който хората на Земята живеят. Там има вечно растение, там има съвършена красота, там има абсолютен морал и непоколебима вяра.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми!“ Тези думи показват силата на човешката реч, както и силата на човешката мисъл. Само онзи може да каже една дума, която да има сила и мощ в себе си, който разбира законите на Природата. Всеки може да каже една дума, но ако тази дума се придружава с велика мисъл, със сила в себе си, тя е Божия дума. Когато Моисей беше в пустинята, дето пасеше овце, той видя, че къпината гори и чу глас, който му казваше: „Събуй обувката си, защото мястото, на кое-

то седиш, е свето!“ Сила имаха тия думи! Какво означава събуването? Събуването подразбира процес на растене. Когато семето започне да израства, то първо се съблича. Значи, в събличането, в събуването се включва процес на растене, на развитие. Мойсей беше виден адепт, разполагаше с всичкото знание на Египет, с египетската Мъдрост, но не разбра значението на тези думи и ги прие в буквален смисъл, затова събу обущата си и остана бос при къпина-та. Защо човек трябва да се събува? За да влезе във връзка с невидимия свят и да възприеме оттам Божията Любов, Божията благодат. Докато е с обуща, той ще бъде изолиран от този свят, без да възприема неговите сили и влияния. Що е благодатта Божия? Благодатта представя благоприятните условия за живот, за работа, за растене и развиване. Някои казват, че по благодат човек може да се спаси. Не, по благодат човек расте само, но не се спасява. След като човек мине през много вярвания, най-после по благодат му се дават велики условия, т. е. особени материали, особени сили за развиване на ума и сърцето му, за да почне да расте. Само при това положение, Божественото в човека ще проговори: „Събуй обущата си!“ Бог каза на Мойсей: „Чух воплите и страданията на моя народ, и затова реших да те изпратя при фараона, да искаш неговото освобождение. Като го освободиш от тежкото робство, ти ще му покажеш по какъв начин може да расте.“

До това време евреите правеха кирпичи, тухли на египтяните. Те събираха слама, която беше нужна за правене на кирпичите. Питам: Има ли растене в събирането на слама? Ако някой студент по цял ден ходи да събира материал, т. е. слама, кой какво казал, и от него прави разни комбинации, т. е. кирпичи на египтяните, какво е придобил от това знание? Истинско знание е само онова, което умът

може правилно да възприеме и асимилира, за да стане полезна храна на човека. Когато мозъкът на човека възприема истинското знание, в него едновременно се извършват два процеса на разширяване: единият процес се отличава с отделяне на топлина, а другият – с отделяне на светлина. И двата заедно пък оказват влияние върху човешкото съзнание, което започва да разбира нещата ясно.

И тъй, от това гледище, всеки човек трябва да изучава общия живот, както и своя частен живот. Той трябва да знае при условията, при които живее, какво може да излезе от него, за какво е способен и по какви пътища може да постигне своите желания. Какво правят хората днес? Някой млад човек свършва университет и първата му работа е да иска служба. Той подава заявление до някой министър: Господин Министре, учтиво Ви моля да ме назначите на някаква служба из Вашето ведомство. Свършил съм еди-каква си специалност. Ученик иска да постъпи в някоя гимназия и подава заявление: Господин Директоре, най-учтиво моля да бъда приет за ученик във Вашата гимназия. Слуга иска да постъпи в някое учреждение и той подава заявление до началника на това учреждение. Всички се молят да получат някаква служба. Като получат известна служба, те заемат местата си и започват да работят. Това не е процес на растене, но процес на слугуване. Какво означава думата слугуване? Може да се слугува само на здравия, на разумния човек. Това всички хора трябва да знаят! Според законите на великата Природа човек може да служи само на Бога. Защо? Защото Той е най-силният, най-разумният, най-благият, най-великият. Хората смесват думата служене с помагане. За пример, на болния може да се помага, но не може да се служи. Някой казва, че иска да служи на болни хора. Ако иска да помогне на някой болен,

той по никой начин не трябва да му слугува. Щом видите някой болен, накарайте го той да слугува на здравия. Ако искате да знаете защо днес има толкова болни хора в света, трябва да имате предвид следното обстоятелство: Докато здравите хора служат на болните, винаги ще има болни хора в света. Засега учените слугуват на невежите, добрите – на лошите, здравите – на болните, но това е крив начин на действие. Това не е в реда на нещата. Тъй щото, кажете ли, че трябва да слугувате, аз подразбирам слугуване на разумния човек.

„Не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ Това значи: Не съм достоен още за Твоето учение. За в бъдеще ще Го имам предвид, но сега, кажи само реч, и ще оздравее момчето ми. Аз вярвам в силата на твоите думи. И почуди се Христос и рече: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра.“ Абсолютната вяра е свързана с онзи велик закон, който предсказва бъдещето. Днес има ред науки, които предсказват бъдещето на хората. Всички майки и бащи трябва да познават тези науки, да ги изучават, за да могат да определят способностите и дарбите на своите деца, да знаят какво може да излезе от тях. И родителите трябва да познават тези науки, а също тъй и синовете, и дъщерите трябва да ги познават, да се занимават с тях. Ще кажете: Какво да правим ние, които не сме запознати с тези науки? – Това се отнася до младото поколение, както и до всички ония, които искат да растат, били те млади или стари. Не е въпросът какви сте били в миналото; важно е какво можете да направите сега. Всички хора имат в себе си ред дарби и способности, които са в спящо състояние. Те трябва да работят, да ги развият. Много хора умират, без да са засегнали тия свои дарби и способности. Те умират, без да знаят

какви богатства са носили в себе си. За да събуди дарбите и способностите на хората, разумният свят ги поставя на големи страдания и мъчности. В това отношение страданията представят очистително средство за човечеството. Страданията идат като условие за развиване на човешкия ум, за пробуждане на човешкото съзнание. Умът на човека се развива само при големи мъчности и страдания. По този случай българите употребяват поговорката: „Накарай дявола на работа, т. е. тури го на тясно, и той ще те научи какво да правиш.“

Какво виждаме днес в света? – Точно обратното. Съвременните хора искат синовете и дъщерите им да бъдат добри, умни, да бъдат истински християни, а при това търсят охолния живот, да прекарват като рентиери. Това е несъвместимо с Божиите закони. Умният, добрият човек е подобен на птица. С мисълта си той може да пътува навсякъде. Неговата мисъл се движи с бързината на светлината. Ако мисълта на обикновения учен се движи със скоростта на най-бързия трен, той ще стигне до Слънцето за 200 години. Обаче ако умният, добрият човек реши да направи разходка до Слънцето, той ще пристигне там само за осем минути. Тъй щото работата, която сегашните учени извършват за 200 години, умните, добрите хора я свършват за осем минути. Като изследват различните микроби, учените казват: Знаете ли какво нещо са тия малки микроби, които ние изучаваме? Казвам: Какво особено има в тия микроби? Всеки човек е минал през формите на микробите, на растенията, на животните, докато най-после е дошъл до човешката форма. Следователно всички тия форми са в него. Достатъчно е той да се концентрира, за да проследи в себе си развитието на всички живи форми в Природата, като започне от най-малките и свърши до

най-големите. При това положение, не е нужно човек да изучава тия форми външно. Всеки може да направи този опит, но при условие, да се освободи от своя критически ум. Казват: Значи, човек не трябва да мисли. Не, логика се изисква от човека и то Божествена логика! Кои неща наричаме логични? Възможните неща са логични, а невъзможните – нелогични. Всяко нещо, което може да стане, не само че е вероятно, но още е и възможно. В света има много вероятности, има и много възможности. Във всеки даден случай обаче човек трябва да разбира процеса на растенето, което бива външно и вътрешно. Освен външният и вътрешният процес на растение, има процес и на почивка. За пример, когато някоя мисъл престане да се развива, това не показва, че умът е спрял своята функция, но умственият процес, т. е. соковете на мисълта временно са се съсредоточили в сърцето, т. е. в чувствата на човека. В развитието си сърцето и умът трябва да вървят паралелно, но ако при това положение даже сърцето е достигнало своята най-висока точка, неговата деятелност минава в ума. Казват за някой човек, че е студен. Този човек не е студен, но в него се извършва външен процес на растение, вследствие на което образуваната топлина при този процес се разнася из пространството и не се усеща. Когато казват, че някой човек е горещ, това показва, че в него се извършва вътрешен процес на растение, вследствие на което образуваната топлина се задържа в самия него. Значи, първият човек расте умствено, а вторият – сърдечно. Едновременно човек расте в сърцето и в ума си, т. е. в чувствата и в мислите си. Когато расте сърдечно, той развива добродетели, които съграждат характера му. Когато расте умствено, той развива своите дарби и способности. Сърдечните материали са едни, умствените – други, но

разумният човек, който разбира законите на Природата, изважда и едните, и другите от светлината.

Съвременната наука е дошла до положение да разлага светлината на седем различни цвета или краски, но светлината съдържа в себе си още и 12 течения, от 12 различни извори. Значи, светлината е съставена от 12 вида материя, необходима за създаване на човешките добродетели. За пример, който иска да бъде милосърден, той трябва да извлече от светлината точно тази материя, която е необходима за съграждане на милосърдието. За съграждането на известна Добродетел се изисква и съответна материя. Това може да постигне само онзи, който разбира законите на светлината. Иначе лесно е да се каже, че слънчевата светлина се състои от седем цвета; лесно е да се каже, че Земята се движи, Слънцето се движи, но това още не е наука. Както слънчевият лъч е сложен, също така сложни процеси са и движението на Слънцето, на Земята. Земята, например, е обвита с 12 обръча или сфери, които представят особен род трансформатори на слънчевата енергия. Всеки обръч пречупва светлината по свой специфичен начин. Това показва, че тия 12 обръча не са в едно и също положение. Същевременно всеки обръч е направен от особена материя, много тънка, през която проникват съответни за нея сили. Тия сили пък са свързани с възвишени светове, които работят върху хората, както и върху всички живи същества. Чувствителният човек долавя тия влияния върху себе си. За да разберете добре тия 12 течения, както и тяхната посока и движение, трябва да имате на разположение ред картини, като на кинематограф. Ако червеният цвят, наречен от астролозите марсов цвят, влияе в голяма степен върху някой човек, той ще се проявява по особен начин. Какво представя червеният цвят? Той е цвят на страстите,

т. е. влиянието на страстите върху човека. Когато Марс е в неблагоприятно съчетание със Сатурн, тогава се явяват такива стечения на обстоятелствата, при които човек, лишен от опитност и разбиране, може да постави главата си между тях, както мишката туря главата си в капана. Много хора попадат в тия неблагоприятни условия, както някои апашаши – в ръцете на полицията.

Един от апашите в Америка слушал да се говори за грамадните богатства на един американски милиардер и решил един ден да отиде в дома му, под някакъв особен предлог, да се опита, не би ли могъл да задигне нещо от него. Милиардерът схванал намерението на този апаш и намислил да го изненада по особен начин, да му даде добър урок. Той му посочил два златни цилиндъра и му казал: Хвани тия цилиндри! Те ще те ползват, защото са от чисто злато. Апашът хванал цилиндрите с двете си ръце, а милиардерът през това време ги скачил с електрическа батерия. Апашът започнал да се свива ту на една, ту на друга страна, да прави разни конвулсии. Милиардерът го запитал: Ще отиваш ли друг път при такива хора като мене с намерение да ги обираш? – Моля ви се, пуснете ме! Втори път няма да помисля подобно нещо.

Сега и аз ще задам въпроса: Учен човек обира ли се? Онзи, когото могат да оберат или да излъжат, не е учен човек. Онзи, когото могат да оберат, да излъжат, не е морален човек. Срещате човек, който няма никакъв морал в себе си, а се възмущава, че нямало добри, морални хора в света. Така не се говори. Всички трябва да знаете, че Земята е място за учене, за правене на опити. Земята е училище, в което има ученици, но не и учени хора. Тя е нещо подобно на университетите. Ако отидете в някой университет през учебната година, ще видите, че той е пълен със сту-

денти. Обаче отидете ли през ваканцията, университетът ще бъде празен. Де са студентите през това време? Те са отишли по домовете си. По същия начин, като си лягате вечер и вие напушате училището, т. е. Земята и отивате по домовете си. Всеки човек е дошъл в този университет да се учи. Той е временен университет. Като прекара в него от 1 – 120 години най-много, той го напуща и отива в своя дом, при баща си и майка си, да им покаже какво е научил. Привилегия е за човека, ако той може да прекара на Земята цели 120 години, колкото най-много му е определено днес да живее. Като говоря тия неща, мнозина не вярват в тях и казват: Това са хипотези, недоказани истини. Като говорите на слепия човек за светлината, и той ще каже, че това е хипотеза. Обаче за онзи, който вижда, който не е сляп, светлината не е хипотеза. Нужно ли е да дойде при вас някой учен да ви доказва, че светлината имала толкова билиона трептения в секунда, за да повярвате в нея? Какво нещо е светлината, как се разпространява, от колко цвята се състои и ред още научни положения, могат да се дават само на слепия, а той да седи и да слуша, но онзи, който има здрави очи, не се нуждае от тези обяснения. Достатъчно е той да отвори очите си само и да види вече и светлината, както и всичко онова, което тя разкрива пред неговия поглед.

Казвам: Има един начин за виждане на нещата, съвсем различен от вашия. Ако можете да се ползвате от него, ще видите, че това, което говоря, не е хипотеза, но действителност. Като се срещате, вие се поусмивхвате малко, отваряте очите си, навеждате малко главата си, после пак я дигате, поглеждате се направо в очите и мислите, че така ще се изучите. Има един красив начин за изучаване на хората, по-правилен от сегашния. Методът, с който си слу-

жат съвременните хора, за да се изучават едни други, не води към правилни заключения. За пример, срещнете един човек, бутнете го малко и той пада на земята. Вървите понататък, виждате човек, паднал на улицата. Този човек е паднал, без да го бута някой. Защо е паднал тогава? Защото е бил пиан. Който не знае причините за падането на тия двама души казва, че и двамата са пиани. Вярно ли е това заключение? – Не е вярно. То не почива на никакви научни данни. Първият човек трябваше да бъде умен, предвидлив, да заобиколи оттук-оттам, да не се оставя на хората да го бутат. Умът му не е бил концентриран, разсеян се е нещо и затова паднал. Вторият пък се подал на сърцето си, на желанието да пие, и той паднал на земята. И първият, и вторият си пукнали малко главите. Значи при две различни причини, имаме два еднакви резултата – падане и пукване на главата. Единият ще каже, че друг някой го бутнал, затова паднал. Другият ще каже, че бил пиан, затова паднал. Обаче онзи, който гледа външно на нещата, той ще каже: За мене не са важни причините на вашето падане; важно е, че се намирам пред два съвършено еднакви резултати.

Сега ще приведа друг пример. Срещам човек, който казва, че вярва в Бога, но главата му е пукната малко. Срещам друг, който не вярва в Бога, но и неговата глава е пукната. Питам: Каква полза от вярата на първия и от безверието на втория, когато главите и на двамата са пукнати? Срещам други двама: единият вярва в Бога, но кракът му е парализиран. Другият не вярва в Бога, но и неговият крак е парализиран. Съберат се тия двама души и започват да се морализират, кой от тях е на правия път в живота. За мене е важно да зная причината защо и двамата са болни. Причината е страхът. И двамата са страхливи, вследствие на което не растат. Спри растенето в човека и парализата

ще дойде; спри растенето в човека и престъпленията ще дойдат. Следователно, всички болести, всички недоразумения, всички престъпления между хората се дължат на спиране процеса на растенето в тях. Мнозина поддържат старите учения в живота, не приемат нови учения. Казвам: Свършено е вече със старите форми, със старите учения и възгледи! Те не носят никакво откровение, в тях няма никакво растене. Някои от старите учени поддържат, че светлината, че Земята, че Слънцето и днес са такива, каквито са били преди две хиляди години. Каквито са били във времето на нашите деди, такива са и днес. – Не е така. Какво знаете вие за вашите деди? Де са дедите ви днес? Ако ги срещнете на пътя, ще ги познаете ли? – Моят дядо беше с голяма, бяла брада. – Знаете ли преди всичко какво значение има голямата брада в кабалистиката? В Откровението е казано, че около престола на Бога седят 24 старци. Всеки старец е представител на една завършена епоха или раса. Значи, тия 24 старци показват, че от времето на Христа до днес са се изминали цели 24 епохи. В бъдещето Откровение, което новите хора ще пишат, броят на старците ще се увеличи с още един, ще бъдат 25 старци. Какво ще кажете на това? Който се придържа в буквата на нещата, той не може да допусне това нещо, но който се заема да пише новото Откровение, щом види, че старците са 25 на брой, той казва Истината. Това показва, че е станало растене, разширение на човешките души. Изобщо, в цялото човечество е станало известно разширение, което говори, че всичко в света е подложено на растене, на развиване. За пример, днес хората са по-големи оптимисти, отколкото са били някога. Днес имат по-голяма вяра, отколкото едно време. Вярата на съвременните хора е с няколко градуса по-високо, отколкото в миналото.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми“. Аз взирам момчето като символ на човешкия ум. Значи, стотникът се обръща към Бога с думите: „Аз, проявеният човек, Те моля да кажеш на момчето ми, т. е. на моя ум да мисли и да вярва. Щом му кажеш това, той ще оздравее. И тогава няма аз да му служа, но той ще ми служи.“ Сега човек служи на своя ум, а не умът на човека. Остане ли ние да служим на нашия ум, работата ни е свършена. Остане ли мъжът да служи на жената, или жената на мъжа, къщата ще отиде. Защо? Защото мъжът и жената са две равни сили, две равни величини. В този смисъл нито мъжът може да слугува на жената, нито жената може да слугува на мъжа. Какви трябва да бъдат тогава новите условия? – Служене на Бога. Само на Бога може да се служи! И тогава първото положение, което се поставя за основа в живота на разумния човек, е следното: Внеси Любовта в себе си! По този начин мъжът ще има вяра в жена си, няма да купува всеки ден каквото ѝ е потребно, но ще остави касата си отворена, да взима пари, колкото ѝ са нужни. И жената, от своя страна, ще окаже пълно доверие на мъжа си, ще го остави свободно да се проявява, както Любовта му диктува. Ако мъжът или жената искат доброволно да си служат, това е друг въпрос. Но при това положение нито мъжът, нито жената ще се оплакват, че служат един на друг. Който се оплаква, когато служи някому, непременно трябва да му се плати. Идеални отношения трябва да се създадат между мъже и жени, както и между всички хора изобщо.

Какво виждаме в отношенията на съвременните хора? Като слугува цял ден на мъжа си, жената казва : Цяла робиня станах на този мъж! – Ами мъжът не е ли роб? Той пък казва: Заробих се за тази жена! – Ами жената не е ли робиня? В съвременния живот и мъжете и жените са роби,

вследствие на което момчето им боледува. Като заболее момчето им, жената казва на мъжа си: Стояне, дошъл е в града ни един пророк, иди да му разкажеш за нашето момче, дано оздравее. – Остави, жена, каквото даде Господ, това ще стане. Всички хора казват: Каквото даде Господ. Какво дава Господ? – Момчето умира и с това комедията се свършва. Държавата се разсипа и всичко около нея изчезва. Защо се разсипа държавата? Защото момчето ѝ умря. Държавата уморява всички добри, разумни младежи, които ѝ служат, но тя трябва да плати за тях. Хората трябва да се превъзпитат в духа на новото, ако искат да имат добри държави, добри държавници, добри граждани. Бащата трябва да даде свобода на сина си, но да му каже, че трябва да учи. При това и той не трябва да се заробва за сина си. Когато отива на училище, синът не трябва да иска пари от баща си, но да остави на него, той сам, доброволно, да го поддържа. Когато синът свърши учението си, бащата не трябва да очаква на него; ако синът доброволно пожелае да гледа баща си, това е друг въпрос. Това са максими, правила на новия морал, на новия живот, към който всички хора се стремят.

Христос казва: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра.“ Вярата е необходима на човека, като условие за растене. Само по този начин той ще разбере законите, при които живее. По този начин той ще се освободи от заблужденията, които го спъват и ще даде ход на окултните науки в живота си. В англосаксонската раса например окултните науки имат приложение почти във всички области на живота. Американците особено използват тия науки навсякъде в живота си. Ако някое американско семейство иска да вземе слугиня в дома си, завеждат слугинята при някой френолог и му плащат колкото е необходимо, за да им каже пред-

варително дали тази слугиня ще им бъде полезна. Когато някой ученик иска да следва музикална школа, той отива при някой френолог, да се произнесе за неговите музикални способности. Ако френологът каже, че този ученик е музикален, тогава и учителят го приема за ученик. Иначе той се залавя за друга работа, в която ще има по-добри резултати. Затова именно работите на американците вървят добре. Окултните науки идат днес да ни покажат, че ако разбираме законите на Природата и вървим съобразно тях, ще можем и най-неблагоприятните условия да превърнем в благоприятни и по този начин да подобрим живота си. Преди всичко човек трябва да развива в себе си търпението. Материалите, които са необходими за развиване на търпението, съществуват в Природата, но човек трябва да знае де да ги намери и как да ги използва. Това, което съвременните хора наричат търпение, не е истинско търпение; то е повече неволя. Който иска да му предам уроци по търпение, той трябва скъпо да плати за тях. Всичко друго мога да проповядвам даром, но дойде ли до търпението, аз обирам човека по всички правила. След това ще го запитам доволен ли е от този урок. Ако не е доволен, ще му върна парите. Значи, ще давам и ще взимам. Търпението може да се уподоби на онази красива царска дъщеря, която била открадната от разбойници с цел да печелят от нея. Че била много красива, това не ги интересувало, но колко ще вземат за нея, тази била тяхната задача. Те определили за нея десет хиляди златни таланта. Започнали да се изреждат един след друг млади, красиви момци, всеки искал да я купи, но като чувал, че трябва да плати десет хиляди златни таланта, въздъхвал си и се връщал наскърбен, че нямал толкова пари. Дойде един, погледне я – хубава, красива мома, но пари няма. Дойде втори, погледне я – влюби се

в нея, но въздъхне, няма толкова пари. Пита я: Не можеш ли да избягаш по някакъв начин? – Не мога, пари искат за мене. Събират се всички тия млади момци на едно място, разискват, търсят начин как да я освободят, но нищо не помага. Разбойниците я хванали здраво и не я пушат. Само срещу десет хиляди златни таланта могат да я освободят.

Казвам: Такова нещо е търпението. Десет хиляди златни таланта трябва да платите, за да го придобиете. А това е възможно. В Писанието се говори за един слуга, който дължал на господаря си голяма сума и като не могъл да я изплати, решил най-после да зароби живота си, но господарят му простил дълговете и го освободил. Тъй щото, ако искате да придобиете търпение, трябва да платите за него десет хиляди златни таланта. Не се придобива лесно търпение. Ако искате да придобиете знание, и за него трябва да платите десет хиляди златни таланта. И знанието не се придобива лесно. Еквивалентни величини се изискват. В Природата съществува един велик закон на равновесие. Човек не може да придобие и най-малкото благо, ако не даде за него нещо, съответно на неговата стойност. Ако не пожертвате, ако не дадете от себе си нещо, еквивалентно на търпението, на знанието, Природата никога няма да ви накичи с тия венци.

Христос казва: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра“. Това значи: Нито в Израиля не съм намерил човек с такъв ум като на този езичник. И по-нататък Христос продължава: „Мнозина от изток и от запад ще дойдат и ще насядат в Царството Божие“ „Ще дойдат и ще насядат“ – Христос говори за бъдещето, понеже според индуската теория на прераждането сегашните хора, както и тия на миналото, ще се преродят. Дали вие ще приемете тази теория, или не, това е друг въпрос. Важно е, че животът

на Земята продължава. Много пъти е дохождал човек на Земята и много пъти още има да дохожда. Защо? За да се реализира Великият Божествен план. Онези, които дойдат в бъдеще, те ще насядат заедно с Аврам. Аврам е бил един от първостепенните адепти. А мързеливите, догматиците ще бъдат изпъдени навън. Както виждате, невежите, както в миналото, така и сега, страдат и търсят щастието си по болниците. Онези пък, които са достигнали известно развитие, трябва да се ползват от знанието, което са придобили на времето си, и към което всеки ден прибавят по нещо ново.

Сега ще ви дам следното правило: Като ставате сутрин, проникнете се от онази абсолютна, положителна вяра, каквато имал стотникът и си кажете: Господи, кажи само една дума, само една реч на момчето ми, т. е. на моя ум и то ще оздравее. Повярвате ли в това, което казвате, нова светлина ще дойде в ума ви. Вие не сте опитвали силата на това правило. – Дали ще ни чуе Господ? – Не е въпросът дали Господ ще ви чуе или не, но вие трябва да направите този опит. Аз мога да приведа ред примери да видите как Бог отговаря на молитвите на хората, но не искам по този начин да ви убеждавам да вярвате. Не е въпросът насила да заставям хората да вярват в Бога или да вярват на моите думи. Аз съм против всякакво насилие и затова казвам: Ела и виж! Когато искам да убедя някого да вярва в Бога, няма да му говоря, че Бог съществува, че Той е такъв, онакъв, но ще го поканя у дома си на гости и ще го угостя добре. На другия ден пак ще го поканя, пак ще го угостя. Така ще продължавам цяла година напред: Ще го угощавам, ще се разговарям с него приятелски, но за Бога нищо няма да говоря. Така разбирам аз проявлението на Великия. Той не е нещо външно. Няма защо външно да се

говори за Бога. Достатъчно е да живеем в Него и заради Него, за да Го проповядваме на хората. Нашият живот и външно, и вътрешно трябва да бъде израз на Великата Божия Любов. Когато някой ме пита има ли Бог или не, аз ще му кажа: За себе си мога да ти говоря, колкото искаш, но за Бога нищо не мога да ти кажа. – Защо? – Защото този въпрос е личен и всеки трябва да го разреши за себе си. Някой запитал Апостол Павла какво трябва да прави, за да се спаси. Той му отговорил: „Повярвай и ще намериш спасението в себе си!“ В този смисъл всеки може да се спаси, като разработи онова, което Бог е вложил в него. Мнозина се спират върху стиха „Повярвай в Господа Исуса Христа“ и го разглеждат буквално, като казват: Ако повярваш, ще бъдеш спасен; ако не повярваш, ще отидеш в дъното на ада. – Не е така. Ние виждаме днес, че и който вярва, и който не вярва, са изложени на големи мъчения. Ето, хората вярват, но тяхната вяра не ги спасява. Това не е истинска вяра. Това, което внася недо-разумения, съмнения, обиди, огорчения между хората, не е вяра. Истинската вяра подразбира най-великото, най-възвишеното и благородното, което може да се прояви в отношенията на хората. Наблюдавайте каква голяма вяра има майката в своето дете. То греши, прави пакости днес, утре, друг ден, но тя вярва в него, прощава му и казва: Ще се изправи това дете. Има нещо хубаво, вложено в неговата душа, познавам го аз. И наистина, в каквото вярва, това става. Защо? Защото в ума, в сърцето на тази майка няма сянка от съмнение и колебание. Тя вярва в своя син или в дъщеря си и казва: От моето дете човек ще стане! Не се минава много време, и не само тя, но и другите около нея виждат, че от детето ѝ човек е излязъл. Обаче има майки, които не вярват в децата си и казват: От моето

дете нищо не може да излезе. И наистина, както мислят, така става.

И тъй, не се съмнявайте във възможностите на човешката душа! От всички хора ще излезе нещо, но време се изисква за това. И вие, като стотника, трябва да придобие такава положителна вяра. Съвременният свят минава през голяма криза – и в ума, и в сърцето, и във волята; за да се предпази от катастрофа, трябва да му дойде някаква сила на помощ. Преди години един американски машинист по треновете полудял, т. е. изгубил равновесие на ума си и в един момент на щестлавие, той се качил на един трен и го пуснал по една от линиите с бързината на експреса. В една от близките станции видели, че експресът пристига от Чикаго, но се почудили защо иде без никаква тарифа. Това внесло голямо смущение между персонала на тази станция, защото наскоро очаквали да мине експреса и по този начин неизбежно предстояла катастрофа. Като видели, че машинистът на този трен развявал знаме и викал: „Да живее Америка!“ – те разбрали, че имат работа с болния машинист. В това време двама смели машинисти от тази станция се качили на друг експрес и дали най-бърз ход на трена, за да стигнат болния машинист. Скоро успели да го стигнат. Единият от тях се прехвърлил в трена на лудия машинист, хванал го за ръцете и започнал с него усилена борба, която продължила половин час. Най-после той завързал здраво ръцете на болния машинист и го направил безопасен. Докато борбата продължавала, другият машинист успял да спре и двата трена и разчистил пътя на експреса, който трябвало да мине след пет минути.

Питам: Какво ще стане с вас, ако и вашият обективен ум, като този луд машинист, развее знаме, пусне трена по линията и започне да вика „Да живее България!“ Какво ще

стане и с експреса? Значи, за да се избегнат катастрофите, човек трябва да бъде разумен. Казвате: Човештина се изисква! Човештината пък е разумното начало, което трябва да вземе надмощие в човека. Такъв човек ще може да живее и за Бога, ще може да живее и за общото благо. Само онзи може да живее за Бога, който носи Любовта в себе си. Любовта пък е първото условие за реализиране на живота. Реализирането на живота подразбира постигане на някакъв идеал. Кой е този идеал? Този идеал е Истината. Следователно, Любовта е условие за реализиране на идеалите в живота. Един от мъчно постижимите идеали е Истината. Мъдростта пък е главната цел в живота. За постигане на всичко това, съзнанието на човека трябва да дойде в помощ. Само по този начин той ще се домогне до положителното знание, което носи щастие. Има ред учени в Англия, в Америка и другаде, на които е достатъчно да покажете само единия си пръст през някоя дупка, за да опишат с най-големи подробности не само характера ви, но и всичко онова, което предстои да се случи през целия ви живот. Ако отиде някой търговец при един от тези учени, той ще каже дали търговията му ще върви добре, или не. Ако отиде при него някой млад момък, който е намислил да се жени, той ще му каже дали ще бъде щастлив в женитбата си, или не; ако момата е болна от някаква болест, и това ще му каже. И каквото каже, това става. Ще кажете, че това е някаква приказка от „Хиляда и една нощ“. Който не вярва, той може да провери думите ми. Нека отиде в Лондон при един от тези учени и ще види дали говоря вярно, или не. Може би ще питате как са дошли тези хора до такива познания. Наука е това! Тя почива на ред наблюдения, правени върху лицето, главата, ръката на човека. Тия наблюдения са били придружавани с ред измервания и из-

числения, докато най-после се оформили в положителна наука. Който владее тия науки, той може да предотврати, да се избави от много нещастия и страдания в живота си, които иначе неизбежно биха го сполетели.

Сега в съзнанието на хората се крият ред причини, които спъват тяхното растене. Растенията в това отношение водят по-правилен живот от хората, но ако днес и те страдат, боледуват, това се дължи на хората, които не спазват природните закони. Тъй щото растенията не боледуват по свои собствени причини, но вследствие неправилния, нечистия живот на хората. Ако се качите на Витоша и оттам погледнете София, ще видите, че тя е заобиколена с нечиста материя. Цялата атмосфера около София е пълна с нечисти мисли. Това не е само в София, но и във всички по-големи европейски градове. – Какво трябва да се направи? – Трябва да дойдат повече добри хора, които да пречистят тази атмосфера. Как ще я пречистят? С добрите си мисли. Добрите мисли представят вентилации, с които се дезинфекцират нечисти места. И вие можете да направите такъв опит. Когато времето е ветровито, а небето – мрачно, мъгливо, съберете се 100 – 200 души на едно място, отправете своята светла, чиста мисъл нагоре и наблюдавайте какво ще стане. Няма да мине половин час и небето ще почне да се изяснява, вятърът ще престане. Религиозните хора трябва да правят такива опити, а не само да се събират в църквите и там да разискват коя църква е по-права, кое верую е истинно и т. н. Ако тия хора са истински вярващи, нека по единия пръст само на някой човек да определят неговия характер, неговия бъдещ живот и т. н. Досега в България е имало само една ясновидка, от Сливен, която имаше знание, подобно на тия учени в Англия, в Америка. На всеки, който отиваше

при нея, тя казваше верни неща. Тя казваше например кой какви дела има, как ще се разрешат тия дела, какво е материалното положение на човека, колко души са в даден дом и т. н. Тя не гледаше на ръцете на хората, но туряше пред себе си икони и така предсказваше. Като влезе между невежи хора, тя изгуби ясновидството си. Защо? Защото се намери в положението на топло тяло, поставено между няколко студени. Топлото тяло непременно ще изгуби своята топлина. Следователно всички съвременни хора се нуждаят от положително знание за човешкия живот, от положително знание на законите, по които става растенето. Тъй, както сега живеят хората, по никой начин те не могат да се доберат до това знание, до тази положителна наука. Преди всичко, нещастията, страданията, които сега съществуват, трябва да се премахнат. За тази цел учението на Христа трябва добре да се разбере и приложи. Христос не беше философ като съвременните философи, но Той внесе известни принципи, известни закони, които непременно трябва да се прилагат. Силата на тия принципи седи в приложението. Без приложение те нямат резултати. По тази причина именно и до днес още християнството не се е подигнало като наука. Навремето си още Христос не е изнесъл цялата наука. В сравнение с това, което носеше на времето, Христос даде малко на тогавашните хора. Те не бяха готови още за много наука. Някои от учениците запитваха Христа защо не говори на хората направо, да Го разберат, но им говори в притчи. Христос казваше, че не е време да им се говори открито. Обаче на учениците си Христос е обяснявал много неща за живота, като им казвал, че за да разберат Неговото учение, те трябва да минат през голям огън, през големи изпитания. Само по този начин ще дойде новата епоха.

Сега всички трябва да кажете като Христа: „Отче, дойдох да изпълня Твоята воля, а не моята.“ Защо трябва да кажете така? Защото само Бог върши всичко в света. Когато хората говорят за светли, възвишени мисли, за доброто в света, те трябва да знаят, че Бог е единственият, Който мисли, Който прави добро, Който същевременно подтиква хората към мисъл, към правене на добро. Следователно, ако искате да имате добри резултати в живота си, оставете Бог да действа чрез вас. Оставете настрана въпросите какво нещо е Първата Причина, какво сте вие, какво представят мъжа и жената и т. н. Щом влезете в света на хармонията, тогава ще разберете тези въпроси. Докато не влезете в този свят, вие ще разглеждате например мъжа като проява на ума, а жената като проява на сърцето, обаче това обяснение още не е пълно. Мъжът и жената съставят две части на едно цяло. Двете части заедно съставят един човек, с едно съзнание. Каквито противоречия и да възникват между мъж и жена, в края на краищата, те сами ще се оправят. Аз имах случай да видя как мъж и жена се карат. Това беше във Варна. Мъжът биеше жена си, а тя му казваше: Бий ме колкото искаш! И да ме убиеш, аз не искам да те видя. В това време влиза в къщата им един техен познат и като вижда, че мъжът бие жената, хвърля се върху него. Обаче жената, от своя страна, се нахвърля върху гостенина и казва: С какво право се бъркаш в нашите работи? Ние сме мъж и жена, ще се караме, ще се бием и пак сами ще се примирим. Казвам: Каквото и да говорите, както и да философствате, мъжът обича жена си и жената обича мъжа си. Те могат да се карат, да се бият и пак ще се сприятелят. Такъв е днес човешкият живот. Ако влезете в едно стадо от свине и удари-

те една от тях, колкото и да са били разпръснати преди това, всички заедно ще хукнат да бягат. Същото може да се каже и за хората: Колкото да са разединени външно, между тях съществува едно общо съзнание, което ги свързва. По същия начин и Великият Божествен живот действа между всички хора. Тази мисъл трябва да проникне в съзнанието им, да внесе в тях нова светлина.

Сега всички трябва да правите опити със светлината, да знаете за всеки даден момент в кой цвят се намирате: дали в червения, в синия, в жълтия, в зеления и т. н. За вас не е важно да живеете в краските, в цветовете на светлината, но в енергиите на тия цветове. Цветовете оказват пасивно действие върху човека, те само го залъгват. Който иска да преобрази живота си, той трябва да се свърже със самата светлина, да се ползва от нейните енергии. Казват за някои, че се кланяли на Слънцето. Кой не се кланя на Слънцето? От паметивека още хората са се кланяли на Слънцето като източник на енергия. Кой не е излагал гърба си на слънчевите лъчи? Не, съвременните хора не са глупави да се кланят на Слънцето. Въпросът седи другояче: Слънцето е богата каса, която всеки може да използва. Следователно, ако Бог е внесъл известно благо в Слънцето, всеки човек има право да се ползва от това богатство във вид на топлина и светлина. В това отношение всеки може да прави опити. Ако някой земеделец има десет декара земя и може така да концентрира мисълта си към Слънцето, че да отправи енергията му към земята си, по този начин тя ще се оплодотвори много по-добре, ще даде по-добри резултати, отколкото ако би я наторявал. Умният човек може да натори нивата си със своята мисъл сам много по-добре, отколкото ако би я наторявал по физически на-

чин, с някакви соли или с други някакви средства. Казват: Щом е така, нека човек се опита да насоли боба си например със своята мисъл. – И това е възможно. За едни хора е невъзможно, а за други – възможно. Мисълта е сила, която твори. Следователно, каквото човек мисли, това става. Тъй щото, с мисълта си земеделецът може да привлече слънчевата енергия и да я препрати на нивата си, отдето растенията ще я използват. Поколебаели се в силата на мисълта си, всичко е изгубено. Щом правите такъв опит, не разправяйте на хората какво мислите да вършите, но отправете молбата си към Бога и като успеете в опита си, ще Му благодарите.

И тъй, лесният път в живота седи в служене на Бога. Служенето на Бога пък подразбира възприемане и предаване на Божията Любов, в която влизат два разумни елемента: Светлина и растене за душата. Всички хора сега се намират пред големи мъчности и като слушат да се говори за Божията Любов, казват: Тия работи сега не ни интересуват. – Трябва да се интересувате от Божията Любов, защото няма да мине много време и вие ще се натъкнете на големи мъчности, в които тази Любов само ще ви помогне. Тогава спомнете си моите думи и използвайте силата на мисълта си не само за подобрене положението на вашите ниви, но и за подобриенето на вашия живот. Колкото повече слънчева енергия приемате в себе си, толкова по-голяма мекота и магнетичност ще се развие във вас. И тогава, в който дом влезете, всички ще ви обичат. Защо ще ви обичат хората? Защото с влизането си в някой дом, работите на този дом тръгват добре. Българите вярват в „полазване.“ И наистина, такива хора носят нещо хубаво в себе си. Те са добри, чистосърдечни, във всичко вярват. Аз наричам тези хора

„разумни деца.“ Бъдете и вие като тези разумни деца! Каквото и да ви се случи през деня, кажете си: Господ е добър, Той ще превърне всичко в добро. За тази цел и от човека се изисква Любов. Ама времето било облачно, дъжд валяло, буря имало, хората се карали помежду си – нищо от това. Вие ще отправите ума си към Божествения свят. Веднъж признавате съществуването на този свят, вие трябва да приемете, че за да стават тия неща в света, за да има толкова страдания, нещастия, има някакви разумни причини, които само Бог знае. Щом приемете това положение, всички трябва да се спретнете на работа на Божията нива.

„Кажете само реч, и ще оздравее момчето ми.“ Какво отговори Христос на стотника? – Да бъде според вярата ти! На всички, които вярват и които не вярват, и аз казвам: Обърнете се към Господа и помолете Го да помогне на момчето ви да оздравее. Щом оздравее момчето ви, вие ще прославите Господа и работите ви ще тръгнат напред. Силна, мощна е Божията дума! Когато Бог каже само една дума, момчето ви ще оздравее. Имайте вяра като тази на стотника. Положителна вяра се иска от всички хора. Тази вяра води към великата наука, с която трябва да започне по-нататъшната работа. За усиляване на вярата трябва да започнете с микроскопически опити, които след десет месеца ще дадат малки резултати, а след десет години – по-големи. Тогава ще забележите подобрение в здравето си, в умственото и в духовното си развитие, а също така и подобрение в целия ви дом. Жената, децата ви също така ще бъдат по-здрави, по-весели, по-добри и разумни. Това значи да служи човек на Бога! Този е пътят към постижения. „Кажете само реч, и ще оздравее момчето ми.“ Желая всички да имате

тази положителна вяра, че като се обърнете към Христа с тези думи и Той да каже: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра.“

Беседа от Учителя, държана на 27 ноември, 1927 г. София. – Изгрев

СЕДЕМ КОШНИЦИ

„И дигнаха остатки от укрухи седем кошници.“

(Марко 8 : 8)

„И ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници.“ Този стих не е най-важен от всички други по своята дълбочина, обаче важен е по своята активност, по това, че означава извършване на някаква работа. Там е казано, че всички ядоха и наситиха се и след това пак остана нещо. Тъй щото, когато човек започва своя живот, той не трябва да се наема с най-важната работа, но с онази, макар и най-малка, която създава условия за проява на човешката дейност. Когато малкото дете отива на училище, за него не е важно да се занимава с въпроса какво ще прави като свърши училище. В дадения момент най-важният въпрос за него е да се заеме с изучаването на буквите. В света съществува следният закон: каквото е началото на нещата, такъв ще бъде и техният край. Същевременно в живота се забелязва следният контраст: ако човек започне живота си с радости, ще свърши със страдания; ако започне със страдания, ще свърши с радости. Под думата страдащ човек разбираме онзи, който работи. Който не работи, той не страда. Под думата радостен човек разбираме онзи, който почива. Обаче само този може да почива, който е работил.

И наистина, най-приятното нещо в живота на човека е да почива, т. е. да се радва. Де почива човек? На Небето. Небето е място за почивка, а Земята – за работа. Когато слиза на Земята, човек започва да страда. В този смисъл страданията имат съвсем друго предназначение от това, което съвременните хора разбират. Страданията носят най-добрата храна за човешката съвест. Които не са страдали, те са по-жестоки от ония, които са страдали. Ако страданието не е необходимо, като вътрешен процес за човешкото развитие, то не би съществувало. Веднъж съществувало, то има дълбок смисъл. Кой страда в света? Добрите, великите, благородните хора всякога са страдали и страдат, а лошите хора се мъчат. Който иска да знае защо страда, той трябва да си отговори: Аз страдам, защото съм добър, благороден човек. Който не страда, за него въпросът е поставен другояче. Някой казва: Все на мене ли ще се дават страдания? Да се зададе такъв въпрос, то е все едно добрият, способният ученик да се запитва защо му се дават уроци и защо след това го изпитват. Щом си добър, силен ученик, разбира се, че ще имаш изпити. Ако си слаб ученик, няма да се явяваш на изпити. Кой се бори в живота? Юнакът се бори. Ако се бориш, ти си силен, ти си здрав човек. Щом не можеш да се бориш, ти си слаб, болен човек. Велико нещо е борбата, но на своето време и място! Същото нещо можем да кажем и за яденето. Яденето е юначество. Кой яде в живота? Здравият яде, а не болният.

„Ядоха и наситиха се.“ Значи, те са били гладни и трябвало да ядат, за да се наситят. Какво нещо е гладът? Гладът е велик процес, който става в човешката душа. Той е вътрешна нужда, Божествен зов в човека. Човек трябва да работи, за да поддържа живота си. Ако той доброволно не яде, гладът насила ще го застави да яде. Гладът не е

вътрешна нужда или вътрешен напор само в човека, или във всички живи същества на Земята, но той се среща и между напредналите същества, които са организирали Земята. Глад има и между ангелите, но те се задоволяват по естествен начин, вътрешно, а не както хората. Мнозина мислят, че като заминат за другия свят, няма да изпитват никакъв глад. И това е вярно, но в Писанието се казва, че заминалите души се хранят с ангелски хляб. Съвременните хора имат особени понятия за живота, външно и вътрешно; те имат особени понятия за човешкия ум и за човешката мисъл, както и за човешкото сърце и човешките чувства. За в бъдеще те ще придобият по-голяма светлина и тогава възгледите им ще бъдат по-оформени. В човешкия организъм има много органи, които още не са турени в действие, вследствие на което човек не разбира много неща. Той е обхванат от вътрешен страх да не би да е попаднал на крив път в живота си, дали правилно разсъждава или не и т. н. Певецът се страхува, като пее, да не вземе някой тон неправилно. Музикантът се страхува да не свири нечисто. Богатият се страхува да не загуби богатството си. Здравият се страхува да не изгуби здравето си. Майката се страхува да не загуби детето си. Гладният се страхува да не би като яде пак да остане гладен. Този вътрешен страх, това вътрешно недоволство съществува в цялото човечество, защото хората не разбират предназначението на глада, нито разбират предназначението на човека в живота. Наистина, не е лесно човек да гладува. Гладът създава много неприятности в живота. Гладният е неразположен, нетърпелив, лесно се дразни, във всичко бърза – все му липсва нещо. Щом се нахрани, неразположението изчезва. Този човек е тих и спокоен, но това спокойствие не означава още Добродетел. То е временно състояние само, както и

гладът е временно състояние в човека. „Ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници.“ Думата ядене подразбира да приемеш нещо в себе си. Следователно и яденето е вътрешен процес. Ако приемеш някакво ядене от човек, когото обичаш, ти ще имаш един резултат; ако приемеш ядене от човек, когото не обичаш, ще имаш друг резултат. Не само това е важно при яденето, но важно е да знаеш как ядеш. Ако ядеш бързо и неспокойно, ще имаш един резултат; ако ядеш бавно, спокойно и с разположение, ще имаш друг резултат. Същото се отнася и за мислите и чувствата, които проникват в нашите умове и сърца. За да могат мислите и чувствата, които възприемаме да произведат нужния ефект върху нас, ние трябва да бъдем при Онзи, Когото обичаме и Който ни обича. Защо тия четири хиляди души се задоволиха само със седем хляба и няколко риби? Защото Христос беше с тях. При това тия хора имаха вяра в себе си. Вярата може да произлиза или от човешката личност, или от човешката душа, обаче резултатите на тези два вида вяра са различни. Човек, на когото вярата произлиза от неговата личност, казва: Това е възможно, онова е невъзможно. Обаче за онзи, на когото вярата произлиза от душата, всичко в живота е възможно и постижимо. При тази вяра не може да се разсъждава кое е възможно и кое – невъзможно. В Божествения свят глупави работи не могат да стават. Тъй щото, когато човек, вярата на когото излиза от неговата личност, казва за някои неща, че са невъможни, ние подразбираме за пример, че е невъзможно постижение на онези блага, които Бог съзнателно е задържал да не би хората като ги постигнат да не могат да ги използват, както трябва. За пример, възможно ли е човек днес да хвърка? Невъзможно е. Обаче един ден това ще бъде възможно, но при други условия. Днес хора-

та хвъркат с самолети, но един ден те ще хвъркат и без самолети. Тогава мнозина ще запитват: Може ли човек да живее без да яде? Това е един неразумен въпрос. Да не яде човек, значи да не мисли, да не чувства. – Може ли човек да живее без Любов? – И този въпрос е неразумен, а на неразумни въпроси ние не отговаряме. – Може ли без живот? – Няма по-голяма радост за човека от тази, когато той съзнава, че живее! Страшно е обаче, когато човек съзнава, че не живее. Можете ли да не съзнавате, че живеете, ако влезете в един красив свят, с всички удобства? Щом разберете този свят и можете да се ползвате от него, вие непременно ще съзнавате, че живеете. Обаче ако влезете в един свят, без никакви удобства, заобиколени отвсякъде с мрак и тъмнина, вие ще съзнавате, че не живеете. Голяма разлика има между тия два свята.

Следователно, да се задава въпроса може ли да съществува човек без живот, този въпрос логически не е поставен на своето място. Също така не можете да задавате въпросите съществува ли Бог, или не; съществува ли душа и дух, или не и т. н. Съвременните хора разискват върху тия въпроси, но това е губене на време, както мнозина губят времето си в различни изкуства. За пример, влизате в един цирк и гледате разни фокуси, упражнения, скачания, ходене по въжета и т. н. Много от тия упражнения са на място, но виждате една жена облежната на дъска и един мъж я замерва с 12 ножа, но така, че всеки нож да падне точно до едното, до другото ѝ ухо, до главата, около ръцете, около краката, цяла да я заобиколи с тия ножове, без обаче да я засегне някой от тях. Цялата публика гледа, следи, трепери да не би този мъж несполучливо да замери с някой от тия ножове да рани жената. И ако опитът излезе сполучлив, всички ръкопляскаат. Какво печели жената

от този опит? Какво печели мъжът? Нищо особено. Ако е въпрос човек да придобие изкуство точно да мери, има хиляди начини за това. И ако жената трябва да придобие тази смелост, това безстрашие, да гледа как ножовете се отправят към нея, без да трепне, и за това има ред методи, по-безопасни и по-рационални.

Казвам: Когато разискваме върху въпроса за съществуването на Бога, то е все едно да замерваме човека с ножове. Едно е важно: като се забият тия 12 ножа, да не се случи някой от тях да попадне в главата или в сърцето на човека и да го рани. Какво печели човек, който, като разисква върху този въпрос, изгуби Бога? Нищо не печели, но много нещо губи. Той е изгубил най-същественото в себе си – живота, вследствие на което умира. Ето защо, помнете следното нещо: идеята за Бога е течение, което поддържа живота на човешката душа. Следователно не отбивайте това течение от неговия път, колкото малко да е то. Онзи, на когото душата е пълна с Любов, трябва да мисли, да съпоставя въпроса за Любовта с въпроса за съществуването на Бога. Между тези два въпроса има известно съотношение. Те поддържат живота на човека. Следователно всеки трябва да гледа на тях като на свещени въпроси. Щом поддържа идеята за съществуването на Бога, във всеки човек трябва да виждаме по една свещена мисъл, по едно свещено чувство и да ги пазим като зеницата на очите си. Няма защо да се запитваме дали даден човек е прав в своите възгледи, или не. Достатъчно е да знаем, че всеки човек има в себе си нещо чисто и възвишено, което по никой начин не трябва да бутаме. И тогава, ако искаме да помогнем на човек, когото обичаме, трябва да му дадем добър пример от Любовта. Любовта с думи не се предава. Ако искате да покажете някому, че го обичате, по никой на-

чин не можете да постигнете това с думи. Думите не само че не доказват Любовта, но дори я отнемат. Речете ли да убеждавате някого, че го обичате, вие ще го отдалечите от себе си. Любовта има особен език, който хората отдавна са забравили. Този език е в състояние да задоволи чувствата на човека, както и неговия вътрешен стремеж. Само Любовта прави човека доволен, щастлив. Вземете например кой от съвременните хора е доволен от живота си? Срещате учени хора, писатели, поети, музиканти – недоволни от живота. Срещате прости, обикновени хора – недоволни от живота. Срещате бедни и богати, пак недоволни. Значи, доволството не седи във външното положение, което човек заема. Силата, доволството в живота на човека седят в неговото съзнание. Колкото по-високо седи човек по съзнание, толкова по-голямо е неговото доволство. Един мой познат ми разправяше следната своя опитност, която преживял на сън. Сънувал една вечер, че той, заедно с един свой другар по особен начин се пренесли в Берлин, дето двамата сами трябвало да воюват с целия свят. Те се намерили в чудо, като видели, че насреща им започнали да излизат грамадни войски. Изведнъж той чул някакъв вътрешен глас, който тихо му шепнел: Разтворете широко ръцете си и духнете! По този начин неприятелските войски ще заспят и вие ще ги превземете. Те постъпили според съвета на този вътрешен глас: започнали да разтварят ръцете си и да духат. Войските, които излизали насреща им, една по една заспивали, а те ги превзимали. Питам: Случва ли се такова нещо в действителния живот? И в будния живот на човека се случват подобни неща. Този сън е символистичен. Войските, които излизали срещу двамата приятели, представят мъчнотиите в живота на човека, които се изпречват на пътя му и го спъват. Какво трябва

да правите с тия мъчнотии? – Да отваряте широко ръцете си и да духате срещу тях. По този начин, една след друга, те ще изчезнат. За да изчезнат мъчнотиите човек трябва да бъде във връзка с Бога. За нас Бог не трябва да бъде само един познат, но Той трябва да представя Велик Извор, към Когото да се приближаваме, но не с цел само да се разговаряме или да се учим, но да придобием нещо свещено. Какво трябва да придобием от Бога? – Живот. Затова е казано в Писанието: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Значи, първо трябва да се придобие Вечния Живот, а после знанието и Мъдростта. Това са въпроси на бъдещето. Че е така, виждаме човек първо се ражда, а после идат дрехите, с които ще се облече. Първо иде животът, а после – дрехите. Здравето е животът, а разумността е дрехата, с която здравият се облича.

„Ядоха и наситиха се“. Всички хора трябва да ядат и да помнят, че са яли. Мислите ли, че ако днес дойдат всички ония четири хиляди души, които са били нахранени от Христа, няма да помнят това угощение? Те ще помнят този ден, защото той е бил най-паметен за тях. Кой ден е най-паметен в живота на младата мома? Най-паметният ден в живота на младата мома е онзи, в който тя за пръв път е видяла своя възлюбен. Кой ден е най-паметен за майката? За майката най-паметният ден е онзи, в който тя за пръв път е видяла своето дете. Кой е най-паметен ден за слепия? За слепия най-паметният ден е онзи, в който за пръв път слънчев лъч е проникнал в очите му и той видял красотата на света. Кой е най-паметен ден за болния? – Денят, в който болестта му е изчезнала и той изпитал дълбоката радост в душата си, че е господар на себе си, че може сам да си услужва. Кой е най-паметен ден за професора? – Денят, в който е държал първата си лекция в университета. Кой е

най-паметен ден за учения, за философа? – Денят, в който първото му съчинение е излязло на бял свят и е могло да хвърли светлина в умовете на хората. Кой е най-паметен ден за ученика? – Денят, в който за пръв път е срещнал своя Учител. В този смисъл за всеки човек има един паметен ден в живота му. Това показва, че в известно отношение, всеки човек е ирационална величина.

Често хората казват: Какво можем да направим в този свят? – Не е важно какво можете да направите в този свят, но какво можете да направите в онзи свят. Не е важно какви сте на Земята, но какви сте на Небето. Какво мислят, какво чувстват хората, каква Любов имат, това може да остане незабелязано на Земята, но не и в невидимия свят. Всичко, каквото човек помисли, почувства или извърши на Земята става ясно, известно в невидимия свят. Затова е казано: „Няма нищо скрито-покрито.“ Когато говорим за Любовта, трябва да знаем, че ония, които истински ни обичат, те не са на Земята, между нас, но са горе, на Небето, отдето изливат своята дълбока Любов към нас. Те не говорят с думи, но ние чувстваме тяхната Любов.

Като четат тази глава, мнозина си казват: Де и ние да сме били на този обяд, който Христос е дал на народа! – От две хиляди години насам Христос е давал и дава много такива обеда на хората, но те не ги признават. И досега Христос работи между хората, дава обеда, угощава ги. Христос работи и днес още при голямата духовна криза, в която хората живеят. Те се намират в пълно безверие, съмнение, недоразумение помежду си, но Христос неуморно работи. Страшно нещо са заблужденията, в които хората изпадат! Наскоро един от нашите приятели заболява и става нервен, нетърпелив, никой не може да му помогне. Това му препоръчват, онова му препоръчват, но той на нищо

не вярва. От какво заболял? На врата му излезли няколко лоши циреи, които не могли да се пробият и му създавали големи болки. Препоръчах му един метод, който той веднага приложи. Циреите набраха лесно, пробиха се и той се успокои. Щом нечистата материя излезе вън от човека и неразположението му изчезва.

Казвам: Такава нечиста материя има и в живота на хората, която непременно трябва да се изхвърли навън. Всички ниски мисли и желания в човека трябва да се изхвърлят навън и в него да останат само здрави мисли, чувства и желания. Здравите мисли и чувства са положителни числа, положителни величини в живота на човека. Съвременните хора казват, че математиката била положителна наука. Аз пък добавям, че всяка положителна наука борава с положителни числа, а всяко положително число трябва да има своя определена стойност. Питам тогава: Кои са положителните числа в математиката? Математиката започва с единицата, която означава Бог. Двойката пък е създала всичко в света. Тройката представя число на равновесие. Четворката е закон, който поставя всяко нещо на своето място. Значи, четворката е число на вечната справедливост. За да схванете съотношението, което съществува между всички числа, като живи единици, вие трябва да имате дълбоко разбиране за живата математика, за която наистина може да се каже, че е положителна наука. В този смисъл, човек разбира ли значението на единицата? Не разбира. Разбрал ли е поне числото две? И него не е разбрал. Когато дошъл до числото две, Бог замълчал, там нищо не е казал. Като създал света, за първия ден Бог казал: „И стана виделина. И видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро – ден първи.“ За другите дни също е казал, че беше добро; за втория ден обаче Бог нищо не е

казал; за него Той не е дал мнението си. Свещено е числото две. От този ден се зараждат човешките страдания и недоразумения. Разбирания, мир може да съществуват само в изобилието. Дайте изобилно жито на хората и всякакъв спор между тях ще изчезне. Отнемете всичкото жито, спорът и недоразуменията отново ще се явят. Кое е по-хубаво: да спорят хората помежду си, но да живеят, отколкото да не спорят и да умират? За предпочитане е да спорят, но да живеят. За предпочитане е хората да имат различни възгледи за живота, но да мислят, отколкото всички да кажат: „Едно стадо, един пастир“ – и да престанат да мислят. Ще дойде ден, когато всички хора ще имат един възглед за живота, но те ще събудят Божественото съзнание в себе си. Тогава брат на брата ще даде пълна свобода и свещено ще зачита неговите мисли и чувства. Всеки ще изисква от другия плодове от неговия живот. Само при това положение може да се говори за разбиране между хората. Всеки трябва да прониква в същината на нещата, а не в тяхната външна форма и от тях да вади свои заключения. Ако гледате на нещата само от външната страна, вие ще дойдете до ред криви заключения. За пример, не може да се нарече неморален човек онзи, който е извършил някаква неморална постъпка. За да дадете своето мнение по въпроса, вие трябва да разбирате дълбочините на Божиите пътища. В Бога има велики неща, смисъла на които вие не разбирате, понеже не са писани в Свещената книга.

За пример, казано е, че Бог се гневи. Мнозина се спъват в тази мисъл. Те казват: Как е възможно, Бог, Който е толкова велик, да се гневи? За да разберете тази мисъл, ще ви поставя пред следния контраст. Понякога Бог се гневи на грешния, че не е сгрешил, както трябва. Понякога Той се гневи и на праведния, че не е направил доброто,

както трябва. Тази мисъл обаче е толкова твърда, че тя ще послужи за съблазън на слабите. Това положение съществува в света по силата на неизбежния закон на контрастите, на противоположностите. Според този закон, когато някой върши най-голямото добро в света, същевременно друг някой върши най-голямото зло. Ако първият не върши добро и вторият няма да върши зло. Значи, всеки момент в живота се извършват две противоположни едно на друго действия, с еднаква сила и мощ. И Апостол Павел е казал: „Ако грехът не се увеличи, и доброто няма да се увеличи.“ Оттук можем да извадим заключението: Дето има ядене, там има и взимания – давания. Дето има взимания – давания, там има и дългове. Хората искат всичко да става според техните разбирания и интереси. Не, във всичко, което днес се върши, ние трябва да виждаме Божията Мъдрост. Щом гледаме на нещата така, светът за нас ще бъде Божи свят. И тогава хората ще разберат стиха, в който е казано, че сегашните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава. Ще дойде ден, когато ония, които днес се мразят, ще се прегърнат и ще си кажат един на друг: Братко, прости ме, задето не съм се отнасял спрямо тебе както трябва. Това се дължи на моето голямо невежество, в което съм се намирал досега. Срещате двама християни, които спорят помежду си: Единият е православен, а другият – евангелист. Всеки от тях иска да докаже, че той е на правата страна. Какво трябва да направят? Ако всеки от тях изпълни волята Божия, той е приложил Христовото учение в живота си. Щом приложи това учение в живота си, той не може вече да спори. Не е лошо нещо спорът, но първо човек трябва да изпълни волята Божия, да бъде носител на Любовта Божия в живота.

Сега накратко ще предам един библейски разказ, за верността на който не отговарям. Който го е писал, той има думата за него. Всеки трябва да разбере вътрешния смисъл на този разказ. Един евреин, на име Товит, изпаднал в тежко материално положение. Той имал да взима пари от няколко места, но тогава именно никой не могъл да му ги върне. По едно време дошло му на ума за един свой богат роднина, на име Рагуил, който би могъл да му помогне и решил да изпрати при него сина си, младо момче, да поиска пари на заем. Понеже роднината му живеел далеч, той не се решавал да изпрати сина си сам, да не му се случи нещо лошо по пътя, затова му казал да намери някой свой другар, който би се съгласил да го придружи. Като излязъл на пътя, синът срещнал един млад момък, който му харесал, затова го спрял и му казал: Аз имам нужда от един другар да ме придружи до един наш роднина, който живее доста далеч от нашия край. Ти не би ли се съгласил да дойдеш с мене? Този човек бил Архангел Михаил. Той се съгласил да го придружи в пътуването му. Младото момче веднага отишло при баща си да му съобщи, че си намерил вече другар за път. – Нека дойде при мене да го видя. Архангел Михаил се представил пред бащата на младото момче, който веднага го запитал: От кое коляно си ти? – Не е важно от кое коляно съм. За тебе е важно, че синът ти има другар за пътуване. – Добре, колко искаш за тази услуга? Аз мога да ти дам само една драхма. Питам: Може ли ангел да произлиза от еврейско коляно? Ако един ангел може да е от еврейско коляно, тогава трябва да има ангели от българско, от френско, от английско коляно и т. н. Както и да е, двамата другари тръгнали на път и стигнали до реката Тигър, дето спрели за малко, защото момчето видяло, че от реката излязла една голяма риба, която искала да го

погълне и се уплашило. Ангелът уловил рибата, разпорил я, като дал на момчето сърцето и черния дроб и му казал да ги запази за себе си. След това той опекал рибата и двамата я изяли. Колко голяма ще е била тази риба, щом двамата заедно са могли да я изядат? При това защо е трябвало да се запазят сърцето и черният дроб? След дълго пътуване те стигнали при роднината, който ги посрещнал добре. Той имал една красива дъщеря, в която момчето се влюбило. Обаче дъщерята била пазена от един лош дух, тъй щото който се опитвал да влезе при нея, той веднага бивал поразен от този дух. Седем красиви момци се опитали да влязат при младата мома, но били поразени от духа. Момчето пожелало да влезе при дъщерята на роднината си, но не знаел какво да направи, за да се освободи от лошия дух. Тогава ангелът му казал: Когато пожелаеш да отидеш при красивата мома, ще туриш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата. Като те види, духът веднага ще се приближи към тебе, но щом усети, че носиш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата, той веднага ще се изгуби, а ти ще спасиш живота си като същевременно постигнеш желанието си да видиш красивата дъщеря на Рагуила.

Често и в съвременните хора се явява силно желание да постигнат нещо, било богатство, слава, щастие и т. н. В този случай богатството например представя красивата мома, която се пази от един лош дух. Питам: Тия хора носят ли в пазвата си сърцето и черния дроб на чудотворната риба, с които могат да се освободят от лошия дух? Рибата се взима за символ на нещо. Астрологически рибата е свързана с периода на „Водолей.“ Той е най-мистичният век, който изразява завършване на един цикъл. От няколко години насам, ние сме навлезли вече в областта на Водолей, в която всички снегове и ледове са започнали да се

топят. Много противоречия ще се явят през това време, но едно ще се постигне – чистота. Главното качество на Водолей е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще дойде.

Питам: Защо Архангел Михаил е трябвало да придружава младото момче? Защото между тях е имало някаква връзка. За тази връзка именно ангелът слязъл от Небето, да пази младия момък в пътя му. Кой човек в света не е бил придружаван от този ангел? Когато хората се влюбват, този ангел всякога ги придружава. Първата ви Любов не е нищо друго, освен посещение от един ангел, който ще ви заведе при Сара, да се влюбите. И Аврам имаше една Сара, която не раждаше. Затова Бог изпрати при Аврама един ангел да му каже, че Сара ще роди син. Сара чу това, но не повярва и се засмя. Тя имаше критически ум и помисли, че ангелът се шегува с нея. Ангелът я запита: Защо се смееш? – Не се смея, но размишлявам. Всъщност тя се скри зад вратата и се засмя, защото не повярва в думите на ангела. Значи, когато Бог се приближава към човека, той всякога е доволен; на неговото лице се изразява пълно изобилие. А който иска да се запази от лошия дух, той трябва да извади от пазвата си сърцето на рибата – най-благородният уд в организма на всяко живо същество и черния дроб – низшият уд, и да ги принесе на кадилницата на Божия олтар – дар на Бога. Тази жертва подразбира отричане от злото. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от себе си, мнозина разбират само външната страна на въпроса. Такова самоотричане не представя никаква наука. Да се самоотречем, това подразбира да посеем своя живот в Земята, за да израсте, да цъфне, да даде плод и този плод да узрее. Казвате: Не трябва да грешим! – Това

не е наука. Това е било задача на миналото. Сегашният век изисква от човека всеки ден да знае какво да прави. За тази цел се изисква нова, положителна наука. Като срещнете някой свой приятел, как трябва според новата наука да го поздравите и да го погледнете? Коя е първата дума, която трябва да му кажете? Според сегашната наука обаче като срещнете един човек, ще го погледнете с недоверие, ще го измерите от главата до петите. Не, срещнете ли приятеля си, вие ще погледнете с пълна вяра към него, като към душа, и ще му докажете, че вие сте ликвидирали със стария живот, с живота на дребнавостите. Всичко това ще направите заради Бога, заради Божественото в себе си. Тази е истинската наука, която не се налага отвън, но иде сама по себе си, отвътре. Когато нещата се налагат отвън, това е морализиране, насилие. Човек сам трябва да чувства каква е волята Божия и да е готов сам да я изпълни. Бог в никой случай не критикува хората, но само поглежда от време на време какво правят и казва: Вървете напред! Вървете към светлината! И когато Му се оплакват, Той казва: „Повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина.“

„Ядоха и наситиха се.“ Питам: Как мислите, само едно угощение, само един обяд ли е дал Христос на хората? Това угощение е било дадено на Божията трапеза с Любов. Едно трябва да знаете: когато Божията трапеза се сложи, тя никога вече не се вдига. Тя не е като човешката трапеза, която се слага, докато хората се нахранят и след половин или един час се вдига. В това именно седи разликата между Божията и човешката трапеза. Трапезата, която Христос е сложил преди две хиляди години и досега още не се е вдигнала. Вие били ли сте на тази трапеза? Който е присъствал на тази трапеза, нека си спомни на кое място е седял. Красива е тази трапеза! Няма по-велико

нешо от това, човек да седи на такава трапеза! Съвременният човек така разглежда живота си, като че за пръв път е дошъл на Земята. Вие трябва да разглеждате сегашния си живот като продължение на ред минали животи; вие трябва да съзнавате, че някога сте излезли от Бога, както е съзнавал това и Христос и че ще се върнете някога при Него, като при ваш Отец. Може да сте забравили защо сте дошли на Земята – това не е грях. Важно е да си припомните защо сте слезли на Земята. Усилията на съвременната култура, на науката, на религията, се заключават именно в това, да научат хората да вярват в Бога като в свой Баща. Не е достатъчно само да вярват в Бога, но те трябва да Го любят, да изпълняват Неговата воля. Който дойде до това положение, той живее в закона на цялото, дето никакъв грях не съществува. Щом човек мине през всички страдания и изпитания в живота, той възлюбва Бога и живее в Него. При това положение човек трябва да познава себе си, да знае доколко е дал възможност на Божията Любов да се прояви в него. Щом възлюбите Бога, всички мъчнотии и страдания ще изчезнат, т. е. те няма напълно да изчезнат, но вие ще имате сила в себе си да ги преодолявате. Няма по-голямо благо в живота на човека от това да бъде във връзка с Бога! Такъв човек всякога ще бъде доволен. Защо? Защото, ако един го обере, друг ще му даде нещо; ако един го рани, друг ще го лекува; ако един вземе хляба му, друг ще му донесе пресен, по-вкусен от първия. Отсега нататък идат вашите приятели! – Отде ще дойдат? – От невидимия свят. – Как ще дойдат? – Или на кон възседнали, или на файтон, или на автомобил, или с аероплан – те разполагат с хиляди начини за съобщение с хората. Ваши приятели аз наричам „живите хора на Земята“, които ви обичат. Те ще спрат пред къщата ви, ще

свят от автомобила си, а вие по цвета на автомобила ще познаете кой е вашият приятел.

„Ядоха и наситиха се “ Кога може човек да се насити? Когато отиде при своя приятел, когото обича. И като излезе оттам, ще каже: Днес е най-паметният ден в живота ми. Човек трябва да бъде учен, силен, любящ, но той трябва да проявява тази Любов, това знание, тази сила навсякъде. Най-красивият момент в живота на човека е, когато двама души се срещнат при следното положение: единият от тях живее дълго време на Земята, а другият сега слиза от Небето. Тази среща остава паметна за цял живот. Това означава стиха: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях.“ Душата на човека е единият, духът – вторият, а самият човек – третият. Числото три представя проява на същинския дух, на същинската душа и на същинския ум в човека. Умът определя човека на физическия свят и затова казваме: Който мисли, той е човек; който не мисли, не е човек. Добре е човек да е роден в зодията на Водолей. Мнозина са родени в тази зодия, но не живеят по нейните закони. Знакът на Водолей определя висшата мистичност в човека. Някои се хвалят, че са родени под знака на Водолей. Те мязат на ония хора, за които се употребява поговорката: „Дай ме, мамо, надалеч, да мога да се хваля.“ В тази поговорка се крие една велика Истина, но който не я разбира, той ще я вземе в буквален смисъл и ще извади криво заключение. Мисълта, която се крие в тази поговорка, е следната: човек може да се хвали само когато отиде надалеч, т. е. когато слезе от Небето на Земята. И наистина, когато човек слезе на Земята, при големите мъчности и страдания, той може да се хвали с онова, което е разрешил, което е свършил при тези условия. Когато човек се върне на Небето, невидимият свят разглежда какво

е работил на Земята. Това, което повдигна Христа в очите на невидимия свят, е работата, която Той свърши на Земята с голямо смирение. Невидимият свят се радва не само при такива случаи, но и когато грешникът се обърне към Бога. Христос казва: „Когато грешникът се обърне към Бога, или когато сърцето на някой човек се докосне до Божията Любов, а умът му – до Божията Мъдрост и светлина, небивала радост настава на Небето.“ Казвате: Кой човек може да се докосне до Божията Любов? Който веднъж само е хапнал от обяда, даден от Христа, той е опитал вече Божията Любов, свързал се е с нея. Затова Христос казва за себе си: „Аз съм живият хляб.“ Според мене седемте хляба, с които Христос е нахранил четири хиляден народ не са печени на Земята, защото те са имали особено свойство – да се увеличават. Това означава: Колкото малко да е Божественото благо, което човек приема в себе си, то има свойството да внася в човека вътрешно доволство.

Сега аз желая не само да ви срещне Христос, но и да бъдете поканени от Него на обяд. Когато Христос дойде втори път на Земята, Той няма да казва, че Му е жал за народа, да не остане гладен, нито ще ги разпръсне по домовете им, но ще ги заведе по местата, които им е приготвил. Тогава хората не бяха готови за тия места, но сега вече са готови. За тия места именно Христос казвал: „Отивам да ви приготвя жилища. Дето съм аз, там ще бъдете и вие.“ Казвате: Де е това място? – Ако сте поканени на обяд в дома на някой ваш брат, той ще ви каже улицата и номера на къщата си, да го намерите. Обаче, ако сте поканени в Божествения град на угощение, няма защо да ви казват улицата и номера на мястото, дето трябва да отидете. Щом отидете на това угощение, вие няма да се връщате вече в старите си къщи, но ще отидете в новите си места, в нови-

те си жилища, приготвени от Христа. Христос ще ви каже: „Оставете мъртвите да погребват мъртвите, а вие елате с мене, да бъдете носители на новата светлина.“

Казвам: Сегашните условия изискват хора със силна вяра, със силна Любов, без никакво колебание и съмнение. Вие ще имате мъчнотии, но сами трябва да ги разтопите, да се освободите от тях. Вие сами създадохте мъчнотиите си, сами ще се освободите. Ако Бог ви е създал някакви мъчнотии, Той сам ще ви освободи от тях. Има мъчнотии естествени, необходими, които са в пътя на вашето развитие. Има мъчнотии ненужни, които вие сами сте си създали. Аз говоря за последните, а не за ония, които са от Бога дадени и които представят за вас велико благословение. От Божествено гледище, т. е. от гледището на новата философия, всички противоречия в живота ви са на място. Защо? Защото всяко противоречие, всяка неприятност допринася нещо за вашата душа. По какво се отличава човек? – По своя ум. По какво се отличава писателят? – По красотата на своя стил. По какво се отличава музикантът? – По чистотата и верността на своя тон. По какво се отличава певецът? – По мекотата и чистотата на своя глас. По какво се отличава благодетелният човек? – По издръжливостта, по неуморността си. Като се върне дома си от усилената работа през деня, той не се оплаква, че е уморен. Работата му го обновява, а не го уморява. Ако някой се оплаква, че е уморен от работа, това показва, че неговите добродетели не са на мястото си. Когато някой работи и умът му се уморява, тази работа не е на мястото си. Когато някой говори и гърлото му пресъхва, това говорене не е на мястото си. На много от съвременните оратори гърлото пресъхва при говорене, затова те пият вода да го понамокрят. Жива вода трябва на тия оратори! Ако пък искат да не пресъхва гър-

лото им, нека изпият няколко чаши гореща вода преди да са почнали да говорят.

И тъй, като извършите едно добро дело и се върнете дома си, вие трябва да усещате в себе си прииждане на енергия. След това, ако разкажете на приятеля си какво сте работили през деня, той трябва да остане доволен от вас. Ако му кажете, че днес сте раздали десет хиляди лева, той трябва да одобри работата ви, но същевременно да ви пожелае утре да дадете повече. Като увеличавате всеки ден по малко и той ще се радва, и вие ще се радвате. Уплашите ли се от постоянното даване, то е все едно да се страхувате какво ще стане с един извор, или с една чешма, които непрекъснато дават от своята вода. Не се страхувайте за извора! Докато той извира, няма опасност водата му да се свърши. Всеки човек, който живее по Бога, е също такъв извор. Докато този извор е свързан с Бога, водата му никога няма да престане. Щом се усъмни в Бога, водата му веднага ще престане, Божественият закон подразбира непрестанно даване. Ако днес дадеш 10, утре ще дадеш 20, после – 30, 40, 50, 60 ... 1000 и т. н. – Ами толкова милиони са дадени на бедни, на страдащи! – А колко милиарди се изхарчиха във всемирната война? Колко хора убиха, осакатиха и разориха в тази война? Който иска да изпълни волята Божия, той не трябва да бъде скържав. Щом е за Бога, и сто пъти повече ще дадем, отколкото досега сме дали. Жертвите, които се дадоха във войната, оправдаха ли се? А всяка жертва води човека към Царството Божие. Ако всички хора се обединят в живата Христова вяра, Царството Божие ще дойде в един ден. Защо съвременните религиозни хора не могат още да постигнат Царството Божие? Защото те не се интересуват толкова от въпроса кога и как ще дойде Царството Божие на Земята, колкото от въпроса

кой ще бъде пръв в това Царство. Христос разреши този въпрос със следните думи към своите ученици: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Който иска да бъде пръв, той трябва да остане последен.“ Умният всякога заема последно място, но никога не остава на това място.

„Ядоха и наситиха се.“ Защо се наситиха? Защото бяха с Христа. Според мене Христос е изпълнителят на Великия Божии Закон – на Любовта Божия, в която всички души съставят едно цяло. От гледището на тази Любов, светът представя велик организъм, в който Бог живее и работи. Тук ще видите отношенията на Бога към хората. Ако мразите някого и мислите злото му, тук ще видите, че Бог обича и този човек като всички други. Тогава само ще разберете, че вашата омраза не допринася нищо, освен това, че противодействате на Великото, а с това заедно и на себе си. По този начин вие сами ще си попречите да влезете в Царството Божие. Много хора искат да влязат в Царството Божие по външен, т. е. по човешки път. Не, който иска да влезе в Царството Божие, той външно, по човешки, ще бъде отстъпчив, а вътрешно, по Божествено, ще бъде настойчив. Някои вървят точно по обратния път: По Божествено са отстъпчиви, а по човешки – настойчиви. Това не е никакъв морал. Ти ще бъдеш по човешки отстъпчив, като заек. Достатъчно е да се тропне някъде и заекът е готов да бяга, да отстъпва. Няма по-отстъпчиво животно в света от заека. Като дойде някой до него, той веднага отстъпва, бяга, никому не се противи. Казвате: Нали човек трябва да има свобода? Истинската свобода на човека седи в неговата отстъпчивост. И вълкът, и лъвът, и мечката, както и всички останали животни, трябва да бъдат отстъпчиви. Какъв е резултатът, когато животните не отстъпват? Те

плащат с живота си. Нима мечката, която не отстъпва, не плаща с живота си? Нима вълкът, който не отстъпва, не плаща с живота си? Нима кобрата, която не отстъпва, не плаща с живота си? Всички животни, които не отстъпват, плащат с живота си, на общо основание. И след всичко това хората казват: Човек не трябва да отстъпва! Не, човек трябва да отстъпва и то тъй, както светлината отстъпва. Когато пердетата на прозорците са спуснати, светлината отстъпва, не влиза в стаите, но щом пердетата се дигнат и прозорците отворят, светлината веднага настъпва, т. е. влиза в стаите. Щом затворят прозорците, светлината пак отстъпва; обаче намери ли най-малката дупчица някъде, тя веднага настъпва. Божественото учение, или учението на Любовта, седи именно в това да влизаш и през най-малката дупчица и да осветяваш всичко около себе си. То не чака да му отворят голяма дупка, че тогава да влезе. Забележете, когато видят първия слънчев лъч, хората веднага отварят една малка дупчица да влезе този лъч. После постепенно отварят все по-голяма и по-голяма дупка, докато отворят всички прозорци да навлезе светлината с всичката си сила. Първият лъч показва, че хиляди и милиони лъчи още чакат да влязат – всеки на свой ред. И ние сега казваме: Отворете прозорците си! Отговаряте: Не, прозорците трябва да бъдат затворени, болният да не се простуди. И действително, от обич към болния вие затваряте херметически и вратата, и прозорците, да не би да се простуди, но с това го задушавате. Оставайте поне горните прозорци отворени, да влиза повече чист въздух.

В прочетената глава Христос дава начини, методи, всеки да прави малки опити, да познае Бога. В Писанието е казано: „Опитайте ме и вижте, че съм благ!“ Вие трябва да направите няколко опити по новия начин, да опитате

Бога, да Го познаете, докато Той бъде доволен от вас и вие започнете да Му служите по вътрешното ръководство, което имате в себе си. Под „вътрешно ръководство“ се разбира онова ръководство, което Бог е определил за всяка душа още от началото на нейния живот. Някой иска да възприема направо от Бога. Не е въпросът от кого човек ще приема; важно е всичко, което той приема, да излиза от Бога. Ако някой човек ми донесе един лист от научна книга, за мене е важен листът, а не това кой го е донесъл. Този лист може да е донесен от някое малко дете или от някой философ, или от някоя красива мома. Ако от този лист аз придобия нещо добро за себе си, той е важен за мене, а не онзи, който го носи. Следователно, във всички случаи важно е съдържанието на донесеното. Когато се прочете един лист от Божествената книга, трябва да се разбере написаното в този лист, както и неговото вътрешно съдържание. Християните препоръчват да се чете Библията и Евангелието. Мнозина четат, но не ги разбират. Защо? Защото нямат нужната светлина. Какво е нужно тогава? Който чете Свещената книга, той трябва да се свърже с един ангел, който да му помогне, да внесе повече светлина в ума му. Този ангел носи в себе си коментарите на Свещената книга и дава обяснения на четеща. Като четете тази книга с новите коментари, всичката шлака, всичката сгурия от нея отпада и вие я виждате в истинската ѝ красота. При тази нова светлина на ума художникът започва да рисува верни картини; поетът започва да пише идейни стихове; майката започва да отглежда децата си с истинска Любов и самопожертвувателност и т. н. Когато ангел слиза от Небето да ви помага, обърканите ви работи се изправят, правите работи вървят напред и вие отивате от успех в успех, от слава в слава.

Христос казва: „Аз изпратих Духа си.“ Този Дух не е в единствено число, но в множествено. Той е колективен Дух. Казано е: „Аз ще изпратя при вас всички напреднали братя, които ви мислят доброто, които ви обичат и са готови да ви посочат пътя, който аз съм им показал.“ Тези братя са ангели, които седят по-високо от вас, но са готови да слязат на Земята да ви помагат. Защо? Защото ви обичат. Вие имате връзка с тези ангели и затова те са готови да ви помагат. Че вие досега не сте живели, тухли само сте правили. Колко камшици, колко страдания, колко мъчности, колко неволи сте прекарвали, но същественото не сте направили! Колко църкви сте имали, но всички сте съборили! Колко вярвания сте имали, на които сте изменили! Колко съмнения в Бога сте изживели, докато най-после сте дошли до новото верую, което не се събаря, до вечната Любов, с която сте познали Бога. Какво ще каже онзи професор със своите противоречия и съмнения, като дойде до Великия Извор на живота и пие от Неговата вода? Той ще се обнови, ще въздъхне спокойно и ще каже: Сега вече вярвам. Защо? Защото той беше жаден и уталожи жаждата си; той беше гладен и се насити; той търсеше красотата и я намери. След това трябва ли да го питате доволен ли е? Като дойде при нас, ние ще му предложим да си почине; като си почине, ще му дадем от нашата храна, от водата на нашия извор, без да му говорим нещо за миналото. Като си отпочине и нахрани, той ще въздъхне облекчен и ще каже: Разбрах вече смисъла на живота.

Сега, като казвам на всички, че трябва да отидете при Великия Извор на живота, това не значи, че нямате живот в себе си. Вие имате от този живот в себе си, но семето на този живот трябва да се посади в Земята, да му се дадат условия да расте. То се нуждае от светлина, топлина и влага.

С други думи казано: Знанието, Любовта и силата са условията, при които това семе може да израсте. Кога се радва човек? Човек се радва, когато придобива знание, Любов и сила; той се радва, когато погледне на своите родители, на своите приятели, на своите господари и слуги, на всички хора, с които е във връзка. Като погледне на небето, осеяно с безброй звезди, той пак се радва, И най-последно, като си помисли само за онзи живот, в който вижда, не само една, но 12 отворени врати за Царството Божие, той пак се радва. За кого са отворени тези врати? – За гладните, а не за ситите. Защото казано е: „Ядоха и наситиха се.“ Кои? – Гладните. Това, с което сме се наситили, е за наше благо, а онова, което остава, трябва да се раздаде по най-разумен начин на онези, които нямат.

Казвам: Сега е най-доброто време за работа. Желая всички да се родите във Водолей, да сте носители на вода! Една баба от Варна, наша позната, разправяше един свой сън. Тя често се молила на Бога да вземе душата ѝ, защото ѝ дотегнал тежкия живот на Земята. Една вечер сънувала, че заминала за онзи свят и се намерила пред една голяма маса, около която били наредени 24 старци. Те преглеждали нещо в една голяма книга. Тя се приближила към тях. Един от тия старци я запитал: Бабо, какво търсиш тук? Искаш ли нещо? – Е, синко, дойдох между вас да поживея малко по-спокойно, дотегна ми вече живот на Земята със своите теглила и страдания. – Знаеш ли да четеш? – Не зная, синко. – Щом не знаеш, вода ще носиш. Това подразбира, че човек трябва да се роди във Водолей, във великото знание на миналото. Обаче не е достатъчно само да се роди човек във Водолей, но той трябва да съзнава това, да работи върху себе си, да работи за своите ближни и да изпълнява волята Божия. Сега сме в края на века. Ако

човек днес не изпълни волята Божия, друг път няма да има тези добри условия. Сегашните условия са най-благоприятни за работа. Никога досега в християнската епоха не са наставали по-добри времена от сегашните.

Сега, желая ви да бъдете носители на вода! Няма по-голямо благо за човека от това да носи вода! Който даде една чаша вода някому в името Божие и неговото име ще бъде написано в Божествената книга. Да се роди човек във Водолей, това значи да даде по една чаша вода на жадните, за да направи с тях вътрешна връзка. Ако Божията Любов, Мъдрост и Истина не проникнат в сърцата, умовете и волята на хората, те сами ще станат причина да не влязат в Царството Божие.

„Ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници.“ Сега всички имате покана за едно велико угощение, за което трябва да облечете най-хубавите си дрехи. Да се облечете с най-хубавите си дрехи, това подразбира да се премените с най-хубавите си мисли и чувства, с всичко възвишено и благородно, което живее в душата ви и така да отидете на угощението. В каквото положение и да сте, вие трябва да имате съзнание, че сте царски синове, от нищо да се не срамувате. Докато човек работи, той е облечен в прости, в работнически дрехи; щом се върне от работа, ще се измие, ще се преоблече и тъй пременен, в новите, в хубавите си дрехи, ще се яви пред Баща си, да вземе участие във великото угощение. Съвременните хора имат ред противоречия и като не могат да ги разрешат, оплакват се от живота, недоволни са от него. Казвам: Достатъчно е да помислите за Любовта на вашия баща и на вашата майка, за Любовта на вашия брат и на вашата сестра, за да изчезнат всички противоречия и страдания в живота ви, а вие да се развеселите, че сте имали привилегията да

бъдете поканени на този обяд. Вие ще се зарадвате, че Бог ви е удостоил с вниманието и Любовта си, да ви направи сънаследници, да ви въведе в Царството Божие. Идат вече Божиите блага! Досега хората не са имали такива благоприятни условия, каквито днес имат.

И тъй, желая сърцата ви да се изпълнят с Божията Любов, а умовете ви – с Божията Мъдрост и светлина. Пожелавам ви вашите напреднали братя да ви заведат при роднината ви Рагуил да получите наследството, което Бог ви е оставил.

Беседа от Учителя, държана на 4 декември, 1927 г. София. – Изгрев

ЗА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.“

Йоан (15 : 13)

Сега ще говоря върху думите: „Да положи някой душата си за приятелите си.“ Този стих подразбира вътрешно единство на нещата. Това единство се осмисля само в разнообразието. Разнообразието в Природата пък е израз, проява на Божествената хармония. Под думата „проява“ умните хора, адептите, мъдреците разбират разумното начало в живота. Като казвам „разумно начало“, аз нямам предвид студения човешки разум, който се проявява при 250° под нулата, но говоря за висшия разум, който носи условия за човешката душа. При 250° под нулата няма живот. Това не значи, че животът се е унищожил, но не може да се прояви. И при 5000° под нулата животът не може да се унищожи. Тъй щото, под думата „разумно начало“ ние разбираме Любовта, която носи живот. Тази Любов е наречена Божия Любов. Обаче хората изявяват Любовта по различен начин, вследствие на което се явяват ред противоречия в живота. Тия противоречия обезверяват хората. Някой казва: Аз не вярвам в никого и в нищо. Казвам: Да не вярвате в хората, били те ваши майка или баща, брат

или сестра, разбирам; но да не вярвате в Онзи, Който ви е създал, Който ви е пратил на Земята да се развивате, да учите, не разбирам. Да не обичате ония, които са ви направили ред пакости и злини, разбирам, това е човешко; но да не обичате Онзи, Който ви е дал всички блага в живота – не разбирам.

Аз нахвърлям тия въпроси за разсъждение, без да ги обяснявам, защото всичко, което се обяснява, губи своята чистота. Как може да се обясни Великото в света? В това отношение, ние постъпваме като музикантите: Взимаме няколко тона, съчетаваме ги, образуваме от тях акорд, който влиза в хармония с цялото, без да обясняваме на хората как сме постигнали тази хармония. Следователно, да пееш, да свириш, това е в реда на нещата, но да обясняваш на хората как пееш или как свириш, това не е нужно. Всякакви обяснения тук са излишни. На същото основание казваме и за Любовта, че тя не е нищо друго освен Божествена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо да слуша и да възприема. Любовта не се нуждае от обяснения. Тя съществува в душата на всекиго, но чака само момент да се прояви, както всеки музикален тон чака да дойде музикантът, да удари на клавишите, и той да прозвучи. Казваме, че някой човек не е взел чист тон. Това значи, че този тон не е в съгласие с друг някой от по-велика гама. Сам за себе си, този тон може да бъде чист, правилен, но понеже той е попаднал в съзвучие с тон от друга някоя гама, с която не хармонира, явява се някакъв дисонанс. Обаче, отделно и двата тона са чисти, правилни. В такъв случай един от двата трябва да отстъпи, да даде място на другия, само той да се прояви.

Като наблюдавам отношенията на хората, виждам, че много от техните мъчнотии и страдания се дължат на об-

стоятелството, че те не отстъпват едни на други. Смислът, красотата на живота седи в постоянното отстъпване. Това вечно отстъпване Природата нарича вечно обновяване. Вечно да отстъпваш, това значи вечно да се обновяваш. Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. Първите водни капки не отстъпват ли мястото си на вторите? – Отстъпват. Вторите не отстъпват ли на третите? – Отстъпват. Значи, в Природата се извършва процес на вечно отстъпване. Питам: Де е крайният предел на това отстъпване? То няма предел, то е вечен процес. Като идея на физическия свят, отстъпването е свързано със срама. Срам е за човека да отстъпва. Не, разумното отстъпване е свързано с процесите на възрастване и обновяване. Питам: Де е краят на възрастването и на обновяването? На тези въпроси всеки сам трябва да си отговори. Всяка душа, която е слязла на Земята, има по една съществена задача, която сама трябва да разреши. За тази цел тя започва с безформеното, с безсъзнателното във физическия свят, което постепенно се оформява. В процеса на оформяването се забелязват три последователни фази: първата фаза е на личността; втората фаза – на индивидуалността, а третата – проява на душата, или проява на Божественото начало в човека, което се стреми да сподели благата си с ближните си.

Един стар гостилничар имал всичко 30 абонати месечно. За да ги задоволи, той имал на разположение 30 тенджери, за всеки клиент по една. Един ден, по погрешка, той сипал ядене на един от клиентите си от чужда тенджера. Като забелязал това, клиентът взел шапката си и излязъл от гостилницата недоволен. Цял ден обикалял по гостилниците да намери гостилничар, който да му сипе ядене от тенджерата, от която да не е сипвал на никой друг преди

него, но не намерил такова нещо. Най-после той се принудил да се върне дома си гладен. От този случай гостилничарят придобил по-голяма внимателност, но и клиентът поумнял, втори път не се решавал да прави обструкция на гостилничаря и да остава гладен. Казвате: Лесна работа! Като не яде в една гостилница, ще отиде във втора, в трета, все ще намери ядене. Да, но този господин не иска само да се нахрани, той има правило в живота си – да не яде от чужда тенджерата и не иска да нарушава това правило. Този човек искал да бъде последователен. На това основание, всеки трябва да бъде последователен в своите възгледи за живота особено ако тия възгледи почиват върху известни разумни закони. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Който не спазва тия закони, той отлага нещата за в бъдеще, за друга някаква еволюция, но с това отлагане той губи благоприятните условия в живота. Този човек протака нещата във време и пространство. Който разбира тия закони и ги спазва, той не отлага нещата, но взима цигулката си и свири, работи, още сега иска да придобие нещо, което да му послужи за вечността, за живота извън времето и пространството.

„Да положи някой душата си за приятелите си.“ Какъв е вътрешният смисъл на този стих? Милтон е изказал следната мисъл: „Той за Бога само, а тя за Бога, който е в него.“ Какво означава тази мисъл? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешен смисъл. То е все едно господарят да иска от слугата си да му се кланя. Да иска това нещо, значи да обърне нещата наопаки. Правилното положение е господарят да служи на Бога, а слугата – на Бога, който живее в господаря му. Мъжът трябва да люби Бога, а жената трябва да люби Бога в мъжа. Учителят трябва да се стреми към Божията Мъдрост, а ученикът – към Мъдрост-

та на Учителя си. Това подразбира правилни отношения между хората.

В съвременната наука се говори за издържане на трудностите в живота. Според Дарвин, за пример, само онези индивиди продължават да съществуват, които могат да издържат на тежките условия, да се приспособяват към тях. Този закон се отнася за животните, но не и за хората. Той подразбира усъвършенстване на типовете, като се започне от най-ниските и се стигне до най-високите. За хората обаче съществува друг закон – закон за жертвата. Човек може да се прояви в жертвата. По това именно той се отличава от животните, Значи, животното се бори да преодолее условията; човек се жертва, а свърхчовекът, Синът Божи, полага душата си за приятелите си, т. е. той служи на Бога. Да положиш душата си за приятелите си, това е извън закона за жертвата. Съвременният човек е минал първата и втората фаза и е дошъл вече до положението да положи душата си за приятелите си. Тази е последната, третата фаза в живота. За да преодолее всички мъчнотии в живота, да дойде до третата фаза, човек трябва да бъде смел, решителен, никога и от нищо да се не обезсърчава. Той трябва да има непреодолима вяра и надежда; неговата вяра трябва да бъде извън времето и пространството. Тази вяра наричам вечна вяра, т. е. вяра, която никога не престава. И надеждата на човека трябва да бъде вечна, никога да не престава. Някой казва: Аз не вярвам, аз се обезсърчавам. – Това е вяра във време и пространство. Ние говорим за вяра и надежда извън времето и пространството, дето живеят съвършени същества, на които думата е закон. Ако думите на тия същества са закони, какво ще кажете тогава за Бога? Когато Бог каже или обещае нещо, думите Му нямат обратна сила, те ще се реализират, както са казани. Външ-

но, привидно, може да има измяна и промяна в Божиите думи и обещания, но това се дължи на нашите субективни схващания.

Сега, ще предам на кратко един разказ от книгата на Ведите. В този разказ се описва развитието, до което е достигнала индуската жена в старите времена още. В този разказ не се говори за обикновена жена, но за жена от високо произхождение. Тази жена била княгиня и се наричала Савитра. Всеки човек трябва да се прояви по какъв и да е начин на Земята като княжеската дъщеря Савитра. Женитбата, за пример, е една от проявите на човешката душа. В този смисъл и музиката, и науката, и религията са особен род човешки прояви. Цигуларят, за пример, как ще се прояви? – Той ще вземе цигулката си и ще свири. Значи, знанието е проява на човешката душа. Когато се омъжва, жената ще изсвири едно Божествено парче, след което индусите ще се разотидат по домовете си. Между индусите съществувал обичай, когато млада мома от царско произхождение се омъжва, извикват видни мъдрещи и адепти да се произнесат върху съдбата ѝ, т. е. да изслушат парчето, което тя ще свири и от това ще определят нейната съдба. Според мене, парчето, което тя ще свири, представя нейния възлюбен, за когото мъдрещите ще определят, ще може ли да живее в хармония, по Божествено с младата мома, или не. Като изслушали парчето, което Савитра свирила, мъдрещите казали, че нейният възлюбен ще бъде добър, способен, благороден човек, но ще живее само десет месеца след сватбата. Бащата казал на Савитра за предсказанието на мъдрещите, но тя казала: Каквото ще да става, но аз ще взема този момък, който ми е определен от съдбата. Десет месеца да живея с него, но той ще бъде моят избраник. Той се наричал Сативан, което означавало

душа на Истината. И действително, десет месеца след женитбата дошла смъртта, наречена Яма, да задигне душата на Истината, да я отнесе във вечността. Савитра тръгнала след смъртта и казвала: Моля ти се, върни ми Сативана, не взимай тази душа, остави ми я! Ти имаш толкова много души около себе си, защо взимаш и тази душа? Смъртта върви по пътя си, не обръща внимание на Савитра, не чува думите ѝ, но и Савитра върви подир нея, моли се, настоява да ѝ върнат Сативана. Тя минавала гори и планини, долини и полета, качвала се, слизала и все настоявала на своето. Смъртта ѝ казала: Готова съм на всички услуги. Каквото пожелаеш от мене, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Бащата на моя възлюбен е спял, върни му зрението. Веднага зрението на дядото се възстановило. Савитра пак продължавала да върви след смъртта, да се моли за връщането на Сативана. Смъртта ѝ казала: Всичко, каквото пожелаеш, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Щом е така, аз искам да имам синове, да царуват в бащиния ми дом, затова върни ми Сативана. – Нека се сбъдне и това твоё желание. Омъжи се за когото искаш. – Ти казваш, че мога да имам синове, но забравяш, че според обичаите на Индия жената може да води само един мъж. Аз не мога едновременно да бъда жена на двама мъже. Ето защо, върни ми Сативана. Смъртта стигнала до Бога и разказала за страданието на Савитра, после се върнала при нея и предала следните думи от Бога: „Понеже си умна и добродетелна жена, ще се изпълни и това твоё желание.“ Сативана възкръснал и се върнал отново на Земята, да продължи живота си със Савитра.

Казвам: Човешката душа е възвишена и благородна. Тя никога не се обезсърчава, никога не се обезверява. Тя е настойчива и смела. Като хване някой Бог, тя тръгва подир

него и настоява, докато постигне своите желания. За тази цел тя си служи със своите добродетели, които прилага на всяка крачка в живота. Да настояваш със своите добродетели – това е най-високото положение, до което човек може да дойде. Този е пътят, по който човек може да реализира своите желания, а не със съмнения, с колебания, с ред отрицателни качества.

„Да положи някой душата си за приятелите си.“ Това значи: Човек трябва да даде възможност да се прояви Любовта в него. Обаче, за да се прояви Любовта в човека, Сативан непременно трябва да се върне. Без Сативана, без душата на Истината, Любовта по никой начин не може да се прояви в човека. Ако съмнението се вгнезди в човека като червей, който прояжда всички светли идеи, може ли той да постигне своите идеали? Може ли той да разбере целта на живота? Съмнението не може да унищожи Божественото начало в човека, но то ще внесе облак в неговото съзнание, който ще му пречи да вижда нещата ясно. Временно Божественото може да отстъпи, но не и да се унищожи. Бог е всемогъщ, всичко може да направи, но често заема последно място, като съзнателно отстъпва от позиция в позиция. Той е готов на всякакви жертви. Понякога Той слиза толкова долу, както никой друг, но при това положение може да извърши такива дела, каквито никой човек в света не е в състояние да направи. Това значи, че началото и краят са свързани в Бога: Той е начало, Той е край на нещата. Който разбира проявите на Бога, той ще знае как да възприема и предава Неговата Любов.

Съвременните хора искат да преустроят своя живот, но отде да започне това преустройство, не знаят. Те четат разни научни и философски книги, срещат се с учени хора, разговарят се по тия въпроси, но въпреки това, пак

нямат успех. Защо? На съвременните хора липсва нещо съществено, а именно: Те трябва вътрешно да се подквасят с Истината. Те трябва да се свържат с всички разумни същества, да влязат в допир с тях. От тази връзка зависят много неща. От първата водна капка още могат да се определят свойствата на всичката вода. За тази цел, човек трябва да се свърже със слънчевата система, да разбере какви отношения имат Слънцето, Венера и Меркурий към самия него. Всички хора виждат Слънцето, Венера, но малцина виждат Меркурий. Само астрономите, които наблюдават вечер небето със своите телескопи, са виждали Меркурий. Обикновените хора не могат да го видят.

Мнозина казват: Трябва да се молим на Бога! Вярно е това, но как трябва да се молите? В какво се заключава истинската молитва? Когато ученикът отива при учителя си, да добие знание, той трябва да се постави във възприемателно състояние и да каже: Учителю, моля те да ми дадеш малко от твоята светлина, да си разреши един труден въпрос. Това е просба. Често просбите се превръщат в молитви. Сегашните хора мислят, че молитвата изисква от човека да коленичи, да вдигне ръцете си нагоре и тихо да шепне някакви молитви. Не, това не е още молитва. Така се моли човек, когато го бият. Той пада на колене, вдига ръцете си нагоре и започва да се моли да не го бият. И затворникът, и грешният човек се молят по същия начин, но как трябва да се моли свободният човек? Как трябва да се моли душата, която търси Истината? Някои казват, че са намерили Истината. Не, Истината се търси вечно. Който търси Истината само за един момент, той не е разбрал още какво представлява тя всъщност. Който е разбрал Божията Истина, той вечно ще я търси. Истината е подобна на светлината, която постоянно се разкрива пред очите

на човека. Любовта, Мъдростта и Истината се разкриват постоянно, затова човек непрекъснато трябва да ги търси. Не е достатъчно човек само веднъж да вкуси от Любовта Божия и да каже, че се е задоволил вече. Не, постоянно ще се стремиш към тази Любов и постоянно ще я изявяваш, и то в различни направления.

„Да положи някой душата си за приятелите си.“ Защо трябва човек да положи душата си за приятелите си? – За да създаде в себе си възвишено и благородно сърце, светъл ум, здраво тяло, които да бъдат в услуга на неговата душа. За тази цел той трябва да започне от Слънцето. Защо? Защото на физическия свят Слънцето е представител на Бога. По-добър представител на Бога от физическото Слънце за физическия свят засега няма. Като наблюдаваме Слънцето, ние си представяме Бога светъл като Слънце. Това не означава още, че Слънцето е Бог, но донякъде само дава представа на хората от физическия свят за Бога. Ето защо, хората трябва да започнат от Слънцето, което носи сила. Стремещът пък на човешката душа е да бъде силна, мощна. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен.“ Това е парадокс, който се нуждае от обяснение. Кое е силно в човека? Силно е разумното начало в човека, защото може да реализира копнежите на човешката душа, от които да се ползват и неговите ближни. В благото на ближните се крие благото на всеки човек поотделно. Който люби цялото човечество, той може да реализира и своя живот, защото човечеството представя тялото на Бога. Следователно, да любиш всички хора, да любиш цялото човечество, това подразбира да любиш Бога, Който се изявява в това тяло. Това е първата степен на Любовта, най-високата, най-голямата Любов, която човек може да прояви на Земята. Да любиш Бога, това значи да любиш всички живи същества

на Земята, от най-малките до най-големите, както и всички ония същества, които не виждаш, понеже живеят в невидимия свят. Божията Любов обхваща всички живи същества на Земята и на Небето. Да любиш всички тия същества, значи да имаш стремеж към Бога. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Той всяка секунда, всяка минута, всеки час ще бъде свързан със сърцата и душите на ония, които обича и които го обичат. При това положение де ще остане място за обезсърчения и разочарования? Този човек ще получава толкова много подаръци, че трябва да има на разположение сандък, голям като Земята, да ги прибира. Затова е казано в Писанието, че човек трябва да се откаже да събира богатства на Земята. Велико нещо е да положи човек душата си за приятелите си!

И тъй, човек трябва да започне със Слънцето, да одухотвори слънчевата енергия, за да се ползва от нея разумно. Той трябва да приеме, че на Земята Бог се проявява чрез Слънцето, отдето черпи животворна енергия. Ако някой е болен, не може да диша добре, нека се обърне към Слънцето и дълбоко в душата си пожелае да се свърже с него, да приеме от енергията му. Няма да мине много време и той ще се обнови и засили. Мнозина ще му говорят, че трябва да лежи на леглото си, че има опасност да се скъса някоя артерия в него, но той не трябва да се подава. Това са външни внушения, които не съдържат Истината в себе си. Който веднъж само е приел слънчевата енергия в себе си, той е опитал вече нейното благотворно влияние върху мислите и чувствата си, както и върху всички клетки на своя организъм. Той вижда наоколо си само здрави, силни хора и от нищо не се плаши. Ако някой се обезсърчи, нека се обърне към Слънцето, да приеме от неговата енергия. Слънчевата енергия прави човека здрав, бодър, силен; тя

му дава сили да понася мъчнотиите и трудностите в живота. Да възприемеш слънчевата енергия, това е равносилно да се разхождаш из хубави градини, пълни с разноцветни и ароматни цветя, с хубави и сладки плодове и от време на време да опитваш някои от тях. Не е загуба на време, ако ти иждивиш един-два часа от деня, да се свържеш със Слънцето и да приемеш от неговата енергия. Едно десетгодишно дете се изгубва от дома си, но един приятел на баща му го намира, хваща го за ръка и го развежда из най-хубавите градини в града. В дома на детето настава голямо смущение, всички го търсят, тревожат се, а то се любува на красивите цветя и плодове, опитва техния вкус. Като се върне дома си, всички се радват, че се връща здраво и читаво, но то започва да им разказва всичко онова, което е видяло и опитало. Такова е положението на всеки, който се ползва от слънчевата енергия. Преди да възприеме нещо от Слънцето, човек е в положението на загубеното дете, но щом възприеме нещо от него, той е детето в градини с хубави цветя и плодове, от които може да се ползва. След това и то се радва, и другите се радват.

Казвам: По същия начин се разхожда и човешката душа. След като излезе от тялото на човека, тя започва да се разхожда по света, посещава най-хубавите градини, а той я търси, вика след нея, иска да я намери. Като се върне от разходката си, тя започва да разказва на своите близни за Великото, което е видяла и опитала. Когато някой отрича съществуването на душата, това показва, че душата е напуснала тялото и отишла някъде на разходка. Някой баща се оплаква, че изгубил детето си. Де е детето му? То излязло от бащиния си дом и отишло да се разхожда из градините. Когато казват за някой човек, че е безверник, това значи, че този човек е отишъл с приятеля на своя

баша да се разхожда, да разглежда и изучава Великото в света. Като се върне от разходката си, този безверник става един от най-усърдните християни. Защо? Защото е придобил голяма опитност, познал е и опитал Великото в живота.

Сега ще разкажа един анекдот за двама англичани, атеисти, които решили да представят на сцената две различни, напълно противоположни роли. Единият от тях ще поддържа идеята, че Бог съществува, а другият ще поддържа обратната идея, т. е. ще отрича съществуването на Бога. В определения ден и двамата излизат на сцената, и диспутът започва. Първият, който трябвало да играе ролята на вярващ, започнал да говори на другаря си, че Бог съществува, че всичко, което виждаме в Природата, е Негово творение, че всеки, който не вярва в Бога, ще бъде хвърлен във вечния огън, изложен на мъки и страдания. Той говорил толкова пламенно, толкова вдъхновено, че вторият, който трябвало да играе ролята на безверник, като го слушал, забравил своята роля и започнал да си мисли: Може да е така. Възможно е Бог да съществува. Като размишлявал върху това, той слязъл от сцената и отишъл дома си. Първият изпълнил ролята си, както трябва, но останал сам на сцената, нямало кой да му възразява. На другия ден той отишъл при другаря си и запитал: Ти защо не се противопостави на моите думи, но ме остави сам, да се срамя пред толкова хора? – Какво да правя? Като те слушах да говориш толкова убедително, аз повярвах напълно в твоите думи. – Как ми повярва? Аз говорих измислици; говорих неща, в които сам не вярвам. – Не зная дали си вярвал, или не в думите си, но аз не съм слушал такава убедителна проповед и от най-видни проповедници. Казвам: За да може да обърне приятеля си към Бога, душата на този

човек се е върнала от своята разходка, познала е Великото Начало в живота и затова той могъл да говори толкова убедително. Тази е причината, поради която често се менят състоянията на човека.

„Да положи някой душата си за приятелите си.“ Когато положим душата си за приятелите си, винаги наставка някаква промяна: ако сме на физическия свят, ще усетим някакво малко страдание; ако сме в духовния свят, ще знаем, че правим малка жертва; ако сме в Божествения свят, това полагане душата си за приятелите си, ще се изрази във вид на малка услуга. Следователно за ученика, който разбира вътрешния смисъл на Христовото учение, не само личните, но и социалните въпроси ще бъдат лесно разрешими. Като разбира начините и методите, с които Природата си служи, той ще може да ги прилага в своя живот и по този начин ще бъде полезен и за обкръжаващите Бога, и когото Бог обича, той всичко може да постигне. Такъв човек може да мине през най-опасни места и никой да го не забележи.

Един човек, който обичал Бога, бил преследван от неприятели и, за да се спаси, трябвало да мине през границата, дето на всеки сто метра имало по един добре въоръжен войник. Дошъл до това място, но се спрял, започнал да мисли как да мине през тази забранена зона. По едно време чул един глас отвътре да му казва: Мини спокойно и не се безпокой, никой няма да те види. Той минал покрай тия въоръжени войници, но забелязал, че всички спят. Като извървял два километра път, неприятелите му стигнали при стражата и ги запитали: Не видяхте ли да мине покрай вас един човек? – Кога? – Преди половин час. – Как може да мине покрай нас човек? От тук птичка не може да прехвъркне, камо ли човек да мине. Казвам: Прави са тия войници. Покрай тях птичка не може да прехвъркне, но когато

са будни. Обаче щом заспят, и човек може да мине, без да го забележат.

Всички съвременни хора се страхуват да не мине някой през тяхната граница, да им причини някаква пакост, но трябва да знаят, че докато съзнанието им е будно, никой не може да мине пред тях. Щом заспят, всеки може да мине покрай тях и да им причини много злини и пакости. Заспиването на човешкото съзнание не е нищо друго, освен помрачаване, заоблачаване на съзнанието, вследствие на което се забелязват известни промеждутъци, празнини, през които нахлуват и злините, и добрините. Изпаднете ли в такова състояние, което някои наричат летаргия, задръжете в себе си мисълта, че Бог е във вас, и след няколко часа ще се събудите. Ако не поддържате тази мисъл в ума си, никой не може да ви разбуди от това състояние. Някой казва: От мене човек няма да стане. Кажете ли си така, вие се намирате под закона на внушението. Напротив, на всяка подобна мисъл вие трябва да въздействате с положителна. Ще си кажете: В продължение на няколко часа само, докато спя, от мене човек не може да стане, но щом се събудя и започна да работя, от мене човек може да стане. Ако и при това положение работите ви не вървят добре, кажете си: До един месец няма да имам успех, но след това всичко ще ми тръгне добре. Ако и след един месец работите ви не се оправят, продължете времето за още един месец, след изтичането на който очаквайте добри времена, добри резултати. Човек сам си внушава и добри, и лоши неща, вследствие на което от него зависи успеха или неуспеха в неговите работи. Всеки трябва да знае, че Бог живее в него и да казва: Господи, искам да изявявам доброто, което Си вложил в мене, както Ти го изявяваш; искам да бъда добър и да постъпвам като Тебе!

Това подразбира: Научи ме да изпълнявам волята Ти, както Ти искаш.

„Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.“ Тази, най-великата Любов, която човек познава в живота. Тази Любов е в сила да пресъздаде сегашното общество; тази Любов е в сила да подобри отношенията между хората; тази Любов може да послужи като основа за съграждане на бъдещата наука, религия, музика, поезия, изкуство. Върху тази Любов можем да съградим всичко възвишено и благородно. Който се стреми към тази Любов, той трябва да се подкрепи, да се подтикне да върви напред. Какво правят днес хората? Като срещнат човек с такава Любов или с някаква светла идея, те веднага казват: Ти ли се намери единствен да замислиш такова нещо? Я се откажи от тази идея! Да не мислиш, че си втори Шекспир или някой велик човек? Казвам: Днес този човек не е Шекспир, но един ден може да бъде нещо повече от Шекспир. Като говорим за човека, ние подразбираме неговото бъдеще, а не настоящето му. Щом Бог се проявява в души на хората, значи във всеки човек все има нещо благородно и възвишено. Радвайте се на благородството в човека, защото то е Божествен елемент. Само по този начин можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете здрави, щастливи, приемайте енергия от Бога. Как ще приемете тази енергия? – Чрез Слънцето на физическия свят. Излагайте се на слънчевите лъчи, за да се свържете с Бога.

Сега имайте предвид следното положение: Със слизането си на Земята, човек се е приспособил към този живот, като си е създал сърце и ум, чрез които да изпраща благата по цялото тяло. Благата на сърцето, това са неговите чувства, страсти и желания, като сили, които действат в тяло-

то му. Според астролозите сърцето, с всички свои съдове, представя Венера. Каква е задачата на Венера? Със своето грубо тяло съвременният човек живее повече в низшите области на Венера, но един ден, когато си създаде Божествено тяло, той ще навлезе във висшите полета на Венера, на Любовта, и по този начин ще постави основа на бъдещата култура. Моралният и духовният живот се крият във високите области на Венера. Веднъж слязъл на Земята, човек трябва да обработва своя мозък, за да бъде силен, да побеждава мъчнотии в живота си. За да развие мозъка си, в помощ му иде Меркурий. В някои отношения Меркурий и Сатурн си приличат. Меркурий приготвя стъпките на Сатурн, а Сатурн е свързан с разума на човека. Той е голям герой, не прави зло на никого, но отдето мине, всичко разтопява и казва: Това е така, онова не е така и т. н.

Следователно човек трябва да започне с енергиите на Слънцето, на Венера и на Меркурий, т. е. с енергиите на разумността, на Любовта и на Мъдростта тези енергии съществуват в странство, в целия Космос. Който иска да възприеме енергиите на Любовта, той трябва да излиза рано сутрин, да наблюдава изгряването на Венера. Казвате: Любовта иде от Бога, няма защо да ставаме рано сутрин, да наблюдаваме изгряването на Венера. Питам: По кой начин ще дойде Любовта? Кой не е опитвал човешката Любов? Някой човек, бил той мъж или жена, днес те обича, утре ти се сърди, недоволен е от тебе. Ако наблюдавате Венера, тя поне няма да ви се сърди. Тя ще погледне и ще ви се усмихне. Знаете ли защо Венера е толкова малка планета? Тя е малка, защото работи с малки величини, с малките прояви на Любовта. Днес Венера е толкова голяма, колкото голяма е човешката Любов. Един ден, когато човешката Любов се увеличи, и Венера ще стане по-голяма планета.

И Слънцето днес е толкова голямо, колкото е широко човешкото съзнание, колкото голяма е човешката разумност. Един ден, когато хората се повдигнат, и Слънцето ще стане по-голямо. Тъй щото, когато човешката Любов се увеличи, Венера ще стане голяма като Слънцето, а Слънцето ще стане сто пъти по-голямо, отколкото е сега. Тогава и звездите ще имат дискове, каквито днес нямат. Изобщо, небето, с всички светила по него, ще стане хиляди пъти по-красиво и голямо от сегашното. Красиви и големи светове ще има в бъдеще. Тогава от Небето, от Слънцето ще пристигат такива звукове, такава музика, каквата не можете да си представите. Ако днес се осмели някой да каже, че е чул някаква небесна музика, която иде от Слънцето, всички ще му се смеят. Обаче вие трябва да знаете, че засега културата на Земята иде от Слънцето, от Венера и от Меркурий. Що се отнася до Марс, днес той е забъркал такава каша, от която нищо не може да излезе. Едно е спасителното: днес Слънцето влиза в нова фаза, а с него заедно и човечеството, което се издига едно стъпало по-нагоре.

Съвременните хора не са готови още за новия живот, за новата религия и наука, които бъдещето носи. Те още се занимават с дребнавостите на живота. Всеки човек иска да има подслон, да се храни добре. Това и животните търсят. Всеки човек иска да има здрави мускули, здраво тяло, да преодолява мъчнотиите в живота. Това желание е на място. Обаче, не е физическата сила, с която човек може да преодолява мъчнотиите. Ако между мислите и чувствата на човека има хармония, той ще може да отбива всички онези влияния, които засенчват Слънцето. Човек трябва да отбива от пътя си препятствията, лошите влияния така, както параходът отбива вълните, които се изпречват пред него. Никакво препятствие не трябва да

остане на пътя между човека и слънчевите енергии. Всякакво препятствие нарушава хармонията на тия енергии. Когато пътниците се качват на някой морски параход, докато той не се е отделил още от пристанището, те си подават букети, цветя, чуват се приказки, смехове между тях. Когато параходът започва да се отдалечава от пристанището, шапки, кърпи се махат и пътниците запяват, чувстват се весели, доволни, в пълна хармония. Щом параходът влезе навътре в морето, всички стават сериозни, замислени, оставят букетите настрана и започват да лягат кой дето намери. Какво е станало? Коя е причината за това положение? Някаква дисхармония е настанала във всеки пътник. Матросите обикалят между пътниците, утешават ги, но те казват: По-добре щеше да бъде да не бяхме влезли в този параход. Параходът върви напред, продължава пътя си и казва: Който влезе в мене, той трябва да знае, че люшкане го чака. Тук не е тъй спокойно, както на брега, да махате с кърпи и да ви дават букети. Такова е положението на всеки човек, който е влязъл вече в живота – необятният параход. Човек се намира сред бурните вълни на морето и се запитва какво да прави. Матросите го успокояват, казват му, че туй ще продължи само два-три дена и след това ще слезат на пристанището. И наистина какво става с пътниците в парахода? След няколко дена те слизат на брега, спокойни, дават вид, като че нищо не се е случило, но се чувстват малко изтощени от голямото пречистване, и започват да ядат с апетит.

И тъй, имайте търпение, всички ще излезете от житейския параход и ще слезете на брега. Трябва ли да се обезсърчавате, че сте заболели малко? Не е лошо нещо обезсърчението, но човек трябва да знае причината, защо се обезсърчава. Защо заболява човек? И за това трябва да

знае причината. Ще кажете, че като заболее, човек престава да мисли правилно. Причината за всички тия неща се заключава в това, че в човека липсват известен род енергии, необходими за поддържане живота в него. Какво трябва да прави? Той трябва да вярва, че тия енергии ще дойдат от Слънцето. Само слънчевата енергия е в състояние да възстанови силата, здравето на човека. Енергията от Венера ще внесе Любовта в човека, а енергията от Меркурий ще го направи гениален по ум. След като завърши това тройко развитие, човек ще мине в по-висока гама, т. е. ще влезе в друг ред на нещата.

„Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.“ Когато астролозите говорят за Венера, те скриват много неща около нея. Те казват, че Венера е свързана с Любовта, но какво представя Любовта, не казват: Няма по-велика сила в света от Любовта. Няма по-здрава основа в живота от Любовта. Не само Любовта е сила, но и Мъдростта. Няма по-велика сила в света от Мъдростта. Няма по-голяма красота в света от Истината. Обаче тази красота може да се схване само от добре организиран ум, който се занимава с велики и светли идеи. Ако един мъж си позволи да погледне някоя красива жена, веднага ще го запитат: Защо гледаш тази жена? Значи, този човек трябва да гледа крадешком, под клепачите си, да не смее да погледне красива жена в очите. Тъй щото, дойдете ли до някой красив мъж, или до някоя красива жена, трябва или отдалеч да гледате, или като ясновидец. Турците обаче казват: „Привилегия е за човека да гледа красивото в живота.“ Човек ще може свободно да гледа красивите жени и красивите мъже, когато дойде до положение да положи душата си за приятелите си и да служи на човечеството. Тогава той ще може да вижда и Бога.

Какво по-хубаво от това? Такъв човек ще вижда навсякъде Бога и ще се радва на човешката красота. Срещна някого, погледна го, зарадвам му се. – Защо ме гледаш? – Радвам се на красотата ти, радвам се, че Бог живее в тебе. – Отде знаеш това? – Виждам Го. Щом аз виждам Бога, и ти трябва да Го виждаш.

Казвам: Вие трябва да приемете Любовта за основа на живота. – Умът ни се обърка от Любов. – Любов, която обърква ума на хората, е физическа; тя минава и заминава. Физическата Любов е първата дъждовна капка. Не плачете за тази капка. След нея иде втора, трета, четвърта, пета и т. н. Дръжте всяка последваща капка и не се бойте. Дръжте всеки слънчев лъч! Вие можете да задържите всеки слънчев лъч за секунда, две, или най-много за една минута, но колкото време и да сте го задържали, радвайте се, защото той скоро ще замине. След него иде друг, задържете го и пак се радвайте. Тези лъчи ние наричаме светли същества, които са положили душите си за приятелите си. Те са души, които излизат от Бога и минават през вас. Някой поет пише нещо, въодушеви се. Това се дължи на тия души, които го вдъхновяват. Бъдете смели, ако искате да придобиете силата от Слънцето, чрез което Бог се проявява. Търсете Любовта от Венера, чрез която Бог се проявява. Търсете мисълта от Меркурий, чрез който Бог се проявява. Това е новото положение на нещата.

Сега, аз говоря на учениците, които са дошли на Земята като във велико училище. Който не е влязъл в това училище, той ще остави другите да учат, да наблюдават вместо него. Човек сам трябва да учи, да наблюдава. Видимият свят е създаден за нас: за нашите очи, за нашия ум, за нашето сърце и за нашата сила. Всички тия неща трябва да

се развиват, да се подхранват. Как ще намерим най-добрата храна за тях? – Като положим душите си за приятелите си. – За кои приятели? – За онези, които са пожертвали всичко за нас.

Беседа от Учителя, държана на 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев

ТВЪРДАТА ХРАНА

„А твърдата храна е за съвършените, които по навикновение имат чувствата си обучени, да разпознават доброто и злото.“

(Послание към евреите 5 : 14)

Една от главните способности на човека е да различава доброто от злото. Страданията в света са последствия на злото, а радостите – последствия на доброто. Принципно е така. От Божествено гледище обаче страданията на хората идат за тяхно добро. В безпределната си Мъдрост, Бог превръща страданията на всички народи, общества, хора и души в добро. Това е в интереса на Божието Царство. Бог не търпи дисхармония. Следователно, когато се говори за разпознаване на доброто от злото, това подразбира изучаване същината на Божествения живот. Дойде ли човек до този живот, той не може и не трябва да прави компромиси с доброто за сметка на злото. Ако направи нещо лошо, нищо не може да го оправдае. Доброто е добро, злото е зло. В Божествения живот те са строго разграничени. Който пита какво нещо е доброто и какво – злото, той може да чете по тези въпроси ред философски трактати. Ние обаче не считаме за нужно да обясняваме какво нещо е доброто и какво – злото. Според нас доброто е положителна величина, със

знак плюс; злото е отрицателна величина, със знак минус. В това отношение злото и доброто като величини могат да послужат в математиката, както служат всички математически величини. Когато доброто и злото се употребяват като математически величини на своето място и време, те са полезни. Обаче не се ли употребяват на своето място и време, те причиняват големи пакости, големи вреди на човечеството. За пример, приятно е да седиш зимно време около огъня, но страшно е да накладат огън на тавата ти. Неприятно е малко да носиш цял кош с ябълки на главата си, но приятно е да носиш няколко ябълки в стомаха си. Приятен е огънят отдалеч, но опасен е огънят отблизо. В този смисъл, колкото и да е желано доброто, щом се приложи върху човека в увеличен мащаб, то става непоносимо.

И тъй, всяко нещо, добро или зло, взето в увеличена мярка, не на своето място и време, не може да ползва човека. За пример, знанието е храна за ума, но многото знание уморява човека, още повече, ако не е асимилирано. От Божествено гледище умът е физическото тяло на духа; в него духът се облича, за да се яви пред Бога. Умът не представя още истинския човек, но той е негов отличен слуга, който разрешава всички житейски въпроси. Във физическия свят умът е един от главните фактори; освен него има още два фактора: сърцето и тялото. Следователно съществува физически, сърдечен и умствен свят, всеки от които се разделя на още три. Колкото и да се говори за тия светове, те представят за човека ненужно знание. Ако той не може да се ползва от него, в ума му ще се създаде голямо натрупване. И наистина, ако се проследят причините за човешките страдания, ще се види, че една от причините се дължи на натрупването на излишна енергия във физическото, умственото и духовното тяло на човека, или в тъй

нареченото звездно тяло. Натрупването на тези ненужни вещества в различните тела на човека произвежда аномалия в неговия живот. За пример, всички отрицателни чувства в човека като омраза, завист, гняв и др., се дължат на излишни вещества в неговото астрално или звездно тяло. Гордостта, самосъзнанието, амбицията и ред още отрицателни прояви в човека се дължат на излишни вещества в неговото умствено тяло. Вследствие на тия излишъци, човек може да изпадне в някакво неестествено състояние, било във физическо, в умствено или в сърдечно отношение. Тъй щото, когато се говори за самовъзпитанието на човека, това подразбира да възпита той своето тяло, своето сърце и своя ум. Тялото, сърцето и мозъкът са трите главни фактора, които играят важна роля за развитието на човешкия дух и човешката душа.

В прочетената глава се казва, че на жените е забранено да говорят в църква. Питам: Вечен принцип ли е този? Наистина, докато е болен, човек не трябва да говори, но като оздравее, ще говори. Болният не трябва да яде всякаква храна, но като оздравее, може да яде каквато храна пожелае. Значи, във времето на Апостол Павел е било забранено на жените да говорят в църква, понеже не са знаели какво да говорят. Може да говори само онзи, който знае какво да говори, който дълго време се е учил. Той трябва да е свършил поне един факултет в университета, но не в университети като сегашните. Той трябва да се е учил във Всемирния университет, че като излезе да говори, да знае де, какво и как да говори. Говорителят не трябва да бъде като онези продавачи на симити по улиците, които купуват от фурните и ги препродават. Добре е да търгува човек, но да бъде сам и производител, и продавач. Покрай търговията човек се запознава с хората, но понякога се скарва с тях.

Същото нещо може да се каже и за земеделието, и за науката. Докато не знаят още какво и как да говорят, хората ту ще се запознават, ту ще се карат помежду си. Следователно те трябва да дойдат до положение така да използват живота, че всички да бъдат доволни от него. „А твърдата храна е за съвършените.“ Животът е твърда храна, но ако вие не разбирате отде е произлязъл той, трябва ли да се отказвате от него? Ако не можете да свършите университет, трябва ли да се отказвате от знанието? Ако никой не ви обича, трябва ли да се откажете от Любовта? Ако никой не ви е направил добро, трябва ли да се откажете от правене добро на другите? Казвате: Понеже никой не ми е направил добро и аз се отказвам да правя добро на хората. Понеже не съм свършил университет, не искам вече да уча. Не, така не се говори. Само децата могат да говорят така. Колко години са нужни на човека, за да свърши един факултет? На Земята са потребни четири години, за да се свърши един факултет. Обаче за да свърши човек един факултет в ангелския свят, нужни са 777 прераждания. Какво ще кажете на това? Туй е една математическа вероятност. Който е свършил ангелския университет, той знае много неща, минава за учен човек. Достатъчно е този учен да духне един житеен клас, за да узреят моментално зрънцата му. Ще дойде това знание, но за кой? – За съвършените. Казвате: Какъв е смисълът на живота? Вие можете да разберете смисъла на живота само след като сте се прераждали 777 пъти на Земята, и то епохални прераждания, в които да сте извършили нещо велико. Знаете ли колко кардинални и колко обикновени прераждания трябва да мине човек на Земята? Като не могат да отговорят на някои трудни въпроси, турците казват: „Седем ката нагоре, седем ката надолу.“ Значи, повече няма какво да се мисли. Казано е в Писанието:

„Знанието възгордява, а Любовта назидава.“ Какво означава тази мисъл? – Знание без Любов възгордява, а знание с Любов назидава. Мнозина мислят, че знанието не се нуждае от Любов. Вие трябва да знаете, че Любовта именно носи знанието. Сам Апостол Павел казва: „Не отделяйте знанието от Любовта.“ Обаче знание без Любов възгордява. В това отношение, Мъдростта представя най-мъчния път в живота на човека. По-труден път от Мъдростта не съществува. И по-лесен път от Любовта не съществува. Няма по-лека наука в живота от Любовта. Следователно Любовта е за децата, а Мъдростта – за възрастните, за съвършените. В това няма никакво противоречие. И децата, както и възрастните, вървят в свой път. Като дете човек върви в пътя на Любовта; като възрастен той влиза в пътя на Мъдростта.

Казвам: В духовните хора трябва да се създаде силно желание към учене. Колкото малко знание да има, човек трябва да го знае така съвършено, че и на изпит да се постави, да издържи. Всички изпити, всички добри и лоши мисли, които минават през ума ви, не са произволни, те са числа, величини, точно определени. Духът и душата вечно пътуват, вечно се движат в пространството и по този начин се учат. Както духът и душата, така умът и сърцето са във вечно движение. Всичко в света се движи. Като се движите, вие виждате различни дървета, цветя, птички, звезди, изгряването и залязването на Слънцето и т. н. Питате: Дърветата, реките имат ли някакво отношение към нас? – Имат, разбира се, но вие не знаете какво е отношението им към вас. Вие знаете например, че дадена река тече към изток, друга – към запад, трета – към север и четвърта – към юг, но нищо повече не знаете. Какво е отношението на една река към вас, какво е нейното предназначение в При-

родата – не знаете. Нищо в света не е случайно създадено. Всяко нещо има свое строго определено предназначение и съотношение към други неща. Някой казва: Какво ме интересува въпросът за големината на Великия или Тихия океан? – Тогава защо се интересувате колко пари е оставил баща ви в народната банка? Както ви интересува въпросът за вашето наследство, така трябва да ви интересува въпросът за големината на Великия или Тихия океан, защото, според изследванията на някои учени, предполага се в него, както и в други океани и морета, да има около десет милиона тона разтворено злато. Десет милиона тона злато! – голямо богатство е това. Де да имат българите сега това злато! Трябва да се интересувате от океаните, понеже те представят възможности, условия за вашето развитие. Те са девствена почва, която се приготвя за бъдещата култура. Водата на Великия океан например ще залее някои от съвременните континенти, а голяма част от сега живущите хора на Земята ще се преселят на неговата почва. – Възможно ли е Господ да ни извади от Европа и да ни постави на почвата на Великия океан, при съвсем нови условия за нас? – В това няма нищо невъзможно. Както сте напуснали Небето и сте слезли на Земята, така ще се изселите и от Европа. Това не е нищо друго, освен преселване. Едно време бяхте на Небето, веселихте се със Синовете Божии, но след това напуснахте Небето и тръгнахте да странствате. Едно време хората живяха в Обетованата земя, но после я напуснаха и от хиляди години насам те непрекъснато странстват. Значи, хората са излезли от една грамадна земя в Космоса и са дошли на Земята да работят, да учат. И в Притчите е казано: „И веселиха се в Обетованата земя.“

Съвременните учени казват, че Слънцето на Космоса е 75 милиона пъти по-голямо и с по-силна светлина от на-

шето Слънце. Въз основа на това аз правя следното сравнение: В Космоса също така съществува Земя, която вие някога сте напуснали, за да дойдете на нашата малка Земя. Космическата Земя е също така 75 милиона пъти по-голяма от нашата. Помните ли, че някога сте живели на тази Земя? Помните ли някои от нейните гледки? Ще кажете, че нищо не помните. Питам: Как ще си обясните тогава някои ваши странни сънища? Сънувате, за пример, че сте някъде, но нито на Земята, на която днес живеете, нито на Небето. Като не можете да си обясните тия сънища със знанията, които имате на Земята, вие се отнасяте към тях с пренебрежение и казвате: Фантазия е това! Не, в подсъзнанието на човека са складирани ред впечатления, ред спомени, които говорят за живот в далечното минало. Космичната Земя, за която говоря, е жива. И досега още живеят върху нея съвършени същества, завършили своето развитие. Мнозина наричат тази Земя „рай“, а някои я наричат „Царство Божие“. Тази Земя има своя външна и вътрешна страна. За да дойде човек до тия възгледи за нещата, той трябва да участва в делата Божии, т. е. да се свърже с Него. Ако вие не чувствате в себе си Божията Любов, Божията сила и мисъл, де е тогава вашата човешчина? Ако нямате прави отношения към Първата Причина, вие ще живеете под вечен страх и ще бягате от Бога, както животните бягат от човека. Защо животните бягат от човека? Защото той има оръжия, с които убива, коли, унищожавя. И Земята се страхува от човека. Защо? Защото той впряга ралото и започва да оре, да я обработва.

Съвременните културни хора са подобни на ралата, които, дето минат, всичко разорават. И след това ти казват: Ние орем. – Ако на място орете, има смисъл това оране; ако на място не орете, ще причините повече вреда, откол-

кото полза. Ако искате да знаете каква е вашата работа, питайте дърветата, скалите, планините какво те ще кажат за вас. Съвременните хора изсичат гори, пробиват тунели, но с това заедно и рушат. Възвишените същества създадоха планините, горите, а хората ги разрушават. Кое е по-голямо изкуство: да пригответе една дреха, без да прекарате игла през нея, или да я скроите, т. е. да нарежете плата на парчета и отгоре да минете няколко шева с машина. Първото изкуство е по-голямо от второто. Невидимият свят работи по първия начин, а хората – по втория. Те разрушават готовото и върху него минават с машини, наново го обработват като казват: Културата изисква това. Когато някоя шивачка ушие една рокля, всички се възхищават от нея и казват: Голяма майсторка е тази шивачка! Тя е свършила в Париж. Казвам: Докато през дрехите на съвременните хора минават железни игли и машини, нищо ново не може да се очаква от тях. Такова шиене на дрехите не може да окаже добро влияние върху възпитанието на човечеството. Само ризите на болните хора могат да се шият с железни игли, за да им предадат здраве, сила. Обаче ризите на здравите хора трябва да се плетат или шият със златни куки, със златни игли. Железните игли внасят нещо нехармонично в характера на здравите хора. Съвременните хора често си служат с железни игли, с железни шила. Някоя жена живее добре с мъжа си, но дойде съседката ѝ при нея и започва: Както виждам, вие живеете добре с мъжа си. – Да, разбираме се. – Хубаво е това, но едно нещо ще ти кажа: Виждам, че твоят мъж е малко игрив, обича да хвърля погледи натук-натам. Бъди внимателна, следи да видиш какво прави. Мъж е той, няма защо да му се вярва напълно. Поседи малко тази съседка, поразговори се и си отива. Остава тази млада жена сама и започва да мисли.

Какво мисли? Шило е влязло вече в сърцето ѝ. Като се върне мъжът ѝ от работа, тя започва да го наблюдава дали не е станала някаква промяна в него. Мъжът се чуди защо жена му го гледа така изпитателно. – Какво има, жена? – Нищо. Казвам: Има нещо. Съседката е дошла на гости, скроила е нещо, турила е в него желязното шило, а заедно с това е вмъкнала и съмнението. Какво представя съмнението? Съмнението е известна нечистота, която влиза в астралното, т. е. в звездното тяло на човека, и той изпитва завист, омраза, съмнение и казва: Не зная какво става с мене, но изгубих мира си. Какво да правя сега? – Не приемайте в дома си шивачки, които работят с железни игли. И ако отидете в дома на съседката ви, която е свършила по шев в Париж, ще ѝ кажете: Аз имам един болен съсед, на когото ще ви моля да ушите една риза. Ако съседката ви се съгласи, ще я заведете при болния, да вземе мярка за ризата му. И наистина, казано е: „Болни утешавайте!“ На вас пък казвам: Мислете върху железните игли и шила и приложете тази аналогия в живота си, да се ползвате от нея.

Казвате: Какъв е смисълът на живота? – Животът има тройък смисъл. Първо, смисълът на живота се отнася до физическото тяло на човека, да си създаде той здраво, добре организирано тяло, в което духът и душата да живеят, да извършат своята работа на Земята. Второ, смисълът на живота се отнася до астралното, или звездното тяло на човека, да подобри неговото състояние, да повдигне неговите чувства и желания на такава степен, че да уравни силите на неговото сърце. Тъй организирано това сърце, Любовта ще влезе в него като енергия, като сила, която ще донесе живота. Иначе това тяло може да бъде пълно с отрицателни чувства и низши желания, които ще му причинят смъртта. И най-после, смисълът на живота се отнася до умственото

тяло на човека, да създаде той в себе си здрав мозък, който да възприема само ония мисли, необходими за храненето на неговия дух. Щом разбере смисъла на живота по този начин, човек се намира вече пред границите на Божествения свят, пред живота на душата, дето съществуват закони на пълна хармония, закони на вечна красота и единство.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, вследствие на условията, при които живеят, както и на вярванията им. За да разрешат правилно тия противоречия, те трябва да знаят де именно се явяват тия противоречия, дали във физическото, в астралното или в умственото им тяло. Те трябва да знаят де се заражда доброто и де – злото. Доброто и злото са сили, които работят, както в Природата, така и в организма на човека. Тези сили се предават под влияние от един човек на друг, както болестите. Когато в дома ви дойде някоя шивачка, която страда от заразителна болест, в дрехата, която ще ви ушие, тя ще остави нещо и от болестта си. Добре ли е ушила тази дреха? Външно дрехата може да е ушита добре, но вътрешно тя крие в себе си нещо не добро. Както се предават болестите, така може да се предаде и Любовта. Как трябва да се шие за в бъдеще? За в бъдеще дрехите няма да се шият. Ако разберете тази мисъл буквално, вие ще се намерите в противоречие и ще кажете: Как е възможно да не се шият дрехите? Като казвам, че за в бъдеще няма да има никакво шиене, подразбирам непрерывност в мисълта на човека. Мисълта на съвременните хора е създадена от отделни факти. Фактите са граници, които само потвърждават известни Истини, но те не представят нещо цяло. Един факт може да показва признаци на живот, но той още не е самият живот. Фактът свидетелства само, че на известно място се проявява животът. Следователно животът има смисъл, когато се прояви

в своята непрерывност. Това значи да изработва човек дрехите си по нов начин, без шевове, без кроене. Който иска да си изработи дреха по новия начин, той трябва да пази в чистота своето физическо, астрално и умствено тяло и да държи връзка между тях. Така ще се разбере същината на живота. Сърцето е център на звездното тяло, а мозъкът – на умственото тяло на човека. Който не може да владее своето физическо, астрално или звездно и умствено тяло, той всякога ще бъде изложен на страдания, противоречия и несполуки в живота. Несполуките се дължат на известни колебания в ума. Умът на човека не трябва да се колебае. Несполуките се дължат още и на отлагане на нещата. Дойде някоя хубава мисъл в ума ви или някое благородно чувство в сърцето ви, но вие отлагате тяхното реализиране. Дойде някой беден човек в дома ви, нещо ви пошепне да го приемете, но понеже сте свидлив, вие отказвате да го приемете, като се оправдавате, че днес нямате тази възможност. Казвате си: Днес не можах да го приема, но друг някой ден ще стане това. Той ще дойде и друг път в моя дом. Да, Природата забавя, но не забравя. Ще дойде ден, когато положението на този беден ще се измени и тогава вие ще се нуждаете от него. Умният човек трябва да бъде като мъдреца, да предвижда нещата и да гледа на всеки човек като на душа, излязла от Бога и дошла на Земята да свърши известна работа.

Мнозина питат: Душата има ли страдания? Колкото и да е възвишена, душата страда; и тя има свои мъчности, свои трудности. Умът пък и сърцето на човека често изпадат в смущения и колебания. Колкото възвишен и силен да е духът на човека, щом е дошъл на Земята, и той носи известни тежести. Бог предвижда всичко това, вследствие на което е поставил всеки човек при условия, необходими

за неговото растене и повдигане. Той е решил да спаси човечеството, заради което изпрати Сина си между хората. Но и при това положение хората са неблагодарни и казват: Защо ни е този ум, щом страдаме толкова много? – Този ум именно ще ви спаси, но вие трябва да го използвате разумно. – Защо ни е това сърце, да изпитваме толкова страдания? – Това сърце именно ще ви спаси, но трябва правилно да използвате неговите сили. Единственото нещо, което ще спаси човека, това са страданията. Бог говори на човека чрез страданията, а ангелите – чрез радостите. Господ пита човека: Ти знаеш ли защо страдаш? – Не знам, Господи. – Ти страдаш, защото си напуснал бащиния си дом, забравил си майка, баща, братя и сестри, скиташ из света като чужденец. Върни се дома си, дето всички те чакат. Вън е студено, 36° под нулата, а ти си бос, със скъсани дрехи. Върни се в дома си, дето те чака топла стая и любещи същества! Съзнае ли своето отклонение, човек влиза вече в Небето, в своя дом, между същества, които го обичат. Ако срещнете едно от възвишените същества, които живеят на Небето, първо ще се уплашите от него, но после веднага ще се успокоите и ще разберете, че се намирате пред същество, което няма никакви отрицателни мисли и чувства в себе си. Когато Христос се яви на учениците след възкресението си, те първо се уплашиха от Него, но като им каза „Мир вам“, те се успокоиха. Разговорът, който Христос е водил тогава с учениците си, не е предаден в Евангелието. Той е един от най-красивите разговори, които учениците са имали със своя Учител.

Апостол Павел казва, че докато дойде новото знание, старото не трябва да се изхвърля. Защо? Защото човек минава от едно преходно състояние в друго по-постоянно, но докато влезе в новото състояние, трябва да има почва под

себе си. Ако разруши старата основа, преди да е съградил нова, ще увисне във въздуха. Ето, едно време Бог слезе в ума на човека, за да го повдигне, но той имаше тогава за основа сърцето. И днес Бог слиза на Земята да повдигне душата в човека, а едновременно с това ще повдигне и жената, т. е. девата. Бъдещите хора ще водят девствен живот. Някои искат да знаят трябва ли да се женят или не. Не е въпросът до жененето, но хората трябва да живеят в абсолютна чистота в мислите, чувствата и постъпките си. Когато някой мъж срещне жената-дева, в ума му ще се събудят светли и красиви мисли, а в сърцето – възвишени чувства, и той ще бъде готов да ѝ послужи в нещо, но с пълно безкористие. Значи, тази жена е внесла в мъжа нещо Божествено, което го е преобработило.

Казвате: Това може да стане, но не в този свят на престъпления, в който ние живеем. Питам: Могат ли да се вършат престъпления при температура 10000° или даже пет милиона градуса? Значи днес се вършат престъпления, защото температурата на този свят е ниска. Ако живеете в един свят, в чиято атмосфера частиците се движат с бързина, по-голяма от тая на светлината, можете ли да вършите престъпления? В този свят никакви апаша не съществуват. Ако някой апаш влезе в такъв свят, той ще забрави за какво е дошъл. Ще гледа богатство около себе си, но мисъл няма да дойде в главата му да открадне нещо. Обаче като слезе на Земята, той ще се събуди от дълбокия сън и ще си каже: Съжالياвам, че не взех от богатството, което ме заобикаляше. Същото нещо става и с хората на Земята: докато са млади, те минават за идеалисти, за чисти хора, но като остаряят, казват: Съжالياваме, че не откраднахме от богатството на господаря си! Какво да правим, когато моралът ни тогава беше друг, че не можахме да постъпим

другояче? Причината за това не се дължи на твоя морал, но тогава ти си живял при един светия, който се движи в свят с голяма светлина и висока температура, при който всички нечисти мисли и желания изгарят. Който веднъж само е влязъл между чисти и свети същества, той беден не може да излезе; там ще му дадат една торба със злато, за да не го поставят на изкушение. Съвременните хора, били те религиозни или светски, не са доволни от живота и намират, че светът още не е съвършен. Едно трябва да знаят хората: светът е замислен и проектиран в най-съвършената си форма, но понеже хората не са готови още да го възприемат в тази форма, той се проявява дотолкова, доколкото те могат да го използват и разберат. В този смисъл Бог още не се е доизказал, не се е напълно проявил. Като изучавам съвременните учени, писатели, поети, художници и музиканти, аз ги разглеждам като носители на Божественото. Бог иска чрез тях да се проявява, но понеже те още не са добре организирани, не могат правилно да предават Божествените идеи. Това не е за упрек. Ще дойде ден, когато те ще могат правилно да предават Божествените идеи и чувства. Следователно, всички учени хора, всички хора на музиката и изкуствата са носители на Божественото, независимо това дали те го съзнават, или не. Божественото в човека постепенно се разраства и дава добри резултати. То се развива бавно, но сигурно. Срещате две неприятелски армии, и двете добре въоръжени: с най-модерни оръжия, топове, припаси, телеграфи, телефони, радио-апарати и т. н. Дето минат, внасят страх и трепет. Всеки се запитва коя от двете армии ще победи. Вървите по-нататък и срещате на пътя си един беден, прост колар, който отива някъде. Вие го запитвате: Какво караш в колата? – Нося едно житно зърно на един господар, който иска да го посади. Вие се

засмивате и си казвате: „Трай, коньо, за зелена трева!“ Как мислите, какъв ще бъде резултатът от сраженията на двете неприятелски армии и какъв – от посаденото житно зърно? В скоро време ще чуете, че от двете неприятелски армии, тъй величествени в началото си, не е останало нищо, освен лошите последствия на разрушението: смърт, сиромашия и плач. Майки плачат за загубените си мъже и синове, бащи – за синовете си, сестри – за бащите и за братята си. Обаче при житното зърно имате точно обратен резултат: Началото е скромно, незабелязано, но краят – грандиозен: След 15 години най-много това житно зърно ще се увеличи, ще даде велики резултати, от които ще се пресушат сълзите на всички страдащи по лицето на Земята. Кое е за предпочитане: да срещнете в живота си една величествена армия или един прост човек, който носи в колата си едно житно зърно на своя господар?

Сега пренесете тези два образа към своя личен живот, към обществения живот и към живота на душата. Чрез своите сражения, армията може временно само да спаси отечеството си, но храна не може да му даде. Армията убива, унищожава, съсипва човечеството, а житното зърно носи живот, музика и песен за човечеството. Дето има жито, хляб, там ще чувате само песни и веселби. Следователно, когато Небето изпраща при вас един обикновен човек с житно зърно в колата си, не го връщайте назад, но благодарете на Бога за здравето, което ви дава. Вземете това зърно, посадете го в земята, та когато даде плод, съдвъчете го и използвайте скритата сила, която то носи в себе си. Щом разберете силата, която се крие в житното зърно, вие ще почувствате какво е вложено в душата на всеки човек и ще разберете защо той е роден. Житното зърно е твърдата храна, която човек трябва да съдъче и изяде. В него е скрито

нещо велико, което след време ще даде добри резултати.

При един от израилските пророци, на име Елисей, дошъл един от царските посланици, Азаил, да го запита за здравето на Сирийския цар. Елисей утвърди лицето си на него, без да мръдне, доде се засрами той; и плака човекът Божи. И рече Азаил: Защо плачеш, Господине мой? А той отговори: Защото зная колко зло ще сториш на Израелевите синове. – Що е рабът ти, та да направи това голямо нещо? И рече Елисей: Господ ми показа, че ти ще се възцариш над Сирия. Питам: Защо плака пророкът? Той плака, защото видя твърдата храна, която се даваше на неговия народ, Израилският народ, към когото Бог имаше голямо благоволение, не можа да разбере Бога. Защо? Имаше някакви неблагоприятни стечения на условията. И Мойсей работи между този народ, но най-после каза: Не разбрахте Божиите закони. Ето, и съвременните хора са непризнателни към Бога, Който иска да ги освободи, да им помогне, като внесе подобрене в техните тела, сърца, умове, а после и в техните души и духове. Това може да се постигне чрез знанието. Никаква слава не може да се постигне без знание. Има знание на ума, знание на душата и знание на духа. Човек трябва да се домогне до знанието на духа. В това знание не съществува никакво съмнение. То е Божествено знание. Като се говори за различни видове науки, същото може да се каже и за религията. Религията е съществувала от най-стари времена, съществува и днес. Най-добрата религия е съществувала още във времето на първия човек. Тогава е съществувала и особена наука. Първият човек още говори за Небето, за звездите. По промените, които стават и са ставали на Небето, се правят разни изчисления, от които се съди за културите, които са минали от това време до днес. Първият човек е разпо-

лагал с велика наука, която впоследствие се е забравила, изчезнала. Съвременните хора се силят чрез сегашната наука и религия да придобият онова, което в миналото са изгубили. Това усилие, този техен стремеж е на място. Затова казва Христос: „Кой е онзи пастир, който, след като изгуби една от своите овце, няма да остави 99-те настрана, за да отиде да търси изгубената?“ Съвременните хора живеят в културата на този пастир, който изгубил една от своите овце, и казват: Отлична е тази култура! Да, отлична е културата на изгубената овца. Трагедия има днес в съвременния свят; трагедия има в човешките души; трагедия има и в човешките вярвания! Днес Христос има 500 милиона последователи, които знаят заповедта „не убий“, но въпреки това не могат да се повдигнат поне до положението брат брата да не убива. Каква култура е тази?

Казвам: Всеки човек за себе си е тази загубена овца, вследствие на което резултатите на тази култура са повече отрицателни. Така седи Истината. Когато се говори на хората Истината, те се обиждат. Много естествено! Но човек трябва да знае какво го чака утрешния ден. Каквато основа поставиш на живота си, такъв ще бъде и по-нататъшният градеж. Да водиш порочен живот, това значи да съградиш сламен мост и по него да прекарваш тежка артилерия. Какъв ще бъде резултатът от този мост? Велика наука, велико знание се изисква за човечеството. И Апостол Павел казва: „Твърдата храна е за съвършените.“ Като знаеха това, древните учени поставиха знака на „Овен“ като символ за самопожертване. Днес всички знаят, че в месец март настъпва равноденствие. Второто равноденствие е през септември. Равноденствието или знакът на „Овен“ представя Божествения принцип на самопожертване. Минаването на Слънцето през Северния полюс, през полюса на Истината,

подразбира закон на самопожертване. За да се познае Истината, Божественото трябва да слезе в материалния свят при онези души, които са вече на Земята. Когато казваме, че съществува драма, трагедия за човешките души, ние имаме предвид оплитането на тези души в материята. Тези души трябва да се освободят! Те са потиснати от тежестта на едно голямо здание, каквото представя материалният свят, но никой не подозира това. Никой не знае отде е дошъл, защо е дошъл и де ще отиде. Съвременният човек е изгубил историята на своето минало, историята на своето битие. Като дойде до закона на самопожертването, той ще се върне към своето битие. След първото равноденствие, в месец април, влиза знака на „Телец“ или на „Бика“, който е принцип на майката, т. е. на онази сила, която съединява всички неща. После иде знакът „Близнаци“, който представя принцип на космическия, т. е. на Божествения ум. Той свързва всички същества в едно цяло. Тези три знака в зодиака представят една триада, която се повтаря четири пъти през годината. Те съответстват на четирите полета, през които човек е минал, докато дойде на Земята: Той е слязъл от причинния свят в умствения; от умствения – в астралния; от астралния – във физическия, дето най-последно спрял.

Казвате: Това са трите месеца през годината – март, април и май, които всички знаем. Питам: Вие разбирате ли значението на месец март? Ако разбрахте значението на този месец, вие бихте могли да оправите забърканите си работи. Как? Като оправите отношенията си към Бога. През месец април ще можете да оправите отношенията си към вашите ближни. През месец май пък ще оправите отношенията си към самите вас. Тъй щото, достатъчно е човек да влезе в правилна връзка със силите, които влияят

през тия месеци, за да може в един месец само да подобри живота си. Как ще постигнете това? Чрез усилена работа, чрез постоянство, а не по начина, по който постъпил един пияница на име Здравко. Той пил непрекъснато цели 20 години. По едно време му попаднали на ръка няколко въздържателни книги. Прочел тия книги и си казал: Здравко, ти не трябва да пиеш вече! Нека кръчмарят разбере, че си решил въздържател да станеш. На другия ден той минал покрай кръчмата, но не влязъл вътре и си казал: Bravo, Здравко, ти устоя на изкушението. Хайде сега да те почерпя за това. Влязъл в кръчмата и се напил. Това значи раздвояване на човешкото съзнание. Така постъпват и много от съвременните хора. Те казват: Ние няма да се гневим, няма да завиждаме. На другия ден минават покрай кръчмата, въздържат се: Не се гневят, не завиждат на никого. Едва минат няколко крачки, те си казват: Bravo, издържахме! Хайде сега да влезем в кръчмата, да се почерпим. Влязат в кръчмата и се напиват, т. е. гневът пак избухва в тях. Човек не може да се освободи от тия отрицателни прояви в себе си, докато не намери тяхното седалище. Те се намират в астралното тяло, затова върху него трябва да се работи. Казват за някой човек, че е щестлавен. Центърът на щестлавието се намира някъде в мозъка. Ако се отреже този център, човек пак ще прояви щестлавието си. Това показва, че щестлавието е пуснало дълбоки корени в човешкия мозък. Има случаи, когато и умопобъркани хора проявяват щестлавие. Те се мислят за същества, които могат да заповядват на всички.

В София имаше една македонка, Султана, която беше малко умопобъркана. Тя често казвала: Аз нося на ръката си целия свят – Земята, Слънцето, Луната, звездите, както и всички хора. Каквото кажа, всичко става. Да, каквото каже,

става, но за нея само, а не и за другите. Нейните предсказания са подобни на тия, които давал един знаменит астролог. Един от французките крале извикал този астролог при себе си и му казал: Аз мисля да отворя война на Австрия, но искам да направя изчисления ще бъде ли тази война сполучлива. Астрологът направил своите изчисления и казал на краля: Според съчетанията на планетите, ти можеш да обявиш война на Австрия. Условиата са благоприятни. Кралят отворил война, но претърпял голямо поражение. За тази цел той решил по някакъв начин да премахне астролога. Извикал го у дома си и го запитал: Ти знаеш ли кога ще умра? Астрологът бил досетлив човек. Той веднага разбрал, че кралят е намислил нещо срещу живота му и казал на краля: Ти ще умреш 24 часа след моята смърт. Кралят се замислил и си казал: Щом е така, по-добре да пощадя неговия живот, за да запазя и своя. Това показва, че кралят е бил умен човек. Той повярвал в думите на астролога и си казал: Ако моята смърт е във връзка с неговата, по-добре да пощадя живота му, за да спася и своя. Той знаел закона: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“

И тъй, вие трябва да поставите в живота си здрава основа, да не обвинявате съдбата си за вашите нещастия и несполуки. Човек сам пише съдбата си. Той пие, а кръчмарят като съдбата пише колко дължи. Щом се обърне към законите на държавата, последната отива на страната на кръчмаря и казва: Ще платиш! Държавата е дала право на кръчмаря да изисква от своите посетители да плащат. Той казва: Този билет ми дава право да си изисквам парите, които ми дължиш. Вие отивате при един търговец и днес взимате на кредит, утре взимате, докато един ден се съберат хиляди левове дълг и казвате: За Бога! – Не бързай, почакай малко, ще ти платя. – За никакъв Бог не чакам.

Пари ми трябва, ще платиш, нищо повече! Законът е на негова страна. Ако този търговец е мек, добър човек, той ще постъпи по човешки. Обаче ако е жесток, суров човек, ще ви нагруби, ще ви огорчи, ще помните кога сте имали взимане – даване с него. Кой е крив за това? Умните хора дългове не правят. Казвате: Какво да правим сега, като и ние сме направили толкова дългове? Това именно желае сега невидимият свят – да ви освободи от дълговете. Той иска да ви покаже начин как най-лесно да се освободите от дълговете си. Казано е, че светът лежи в лукавия. Това значи, че светът е затънал в дългове, които трябва да се изплатят. С пребиваването си на Земята, Христос е показал на хората начин, по който те могат да изплатят дълговете си.

Съвременните хора казват, че Христос се пожертвал за човечеството, т. е. изплатил дълговете му. Наистина, Христос изплати дълговете на хората, но в Божествения свят. Всички хора имат да плащат на Христа големи суми, които ще трябва да изплатят. Той ще повика длъжниците си при себе си, да платят дълговете си, но ако Му се помолят да отложи плащането, защото нямат възможност да се издължат, Той ще ги прости. Ако онзи, на когото Христос е простил дълга, отиде да притеснява и да изтезва някой свой длъжник за нищожна сума, Христос ще каже на слугата си: „Върнете този при мене, да изплати дълга си!“ Слугата отново ще го въведе при Христа, Който ще го запита: „Ти готов ли си да простиш малкия дълг на брата си, както аз ти простих големия? Ако си готов да простиш на брата си, и аз няма да искам твоя дълг.“

Питам: Кой от вас е готов да прости на брата си? Простите ли дълга на брата си, няма да има вече оплаквания, няма да се пишат заявления, да се дават под съд.

Вие забравяте закона „с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“ и постъпвате по вашето. Какво по-красиво от това да дойде при вас някой ваш приятел, да поиска сто лева назаем, с условие, че след десет деня ще ги върне? Вие му давате тия пари и виждате, че точно след десет деня приятелят ви носи парите назад. Това значи английска точност. Ако не може да ги върне навреме, приятелят ви трябва да дойде при вас, да се извини, че не може да върне парите навреме и да ви помоли, ако можете да му дадете някаква работа – по този начин да се изплати. Когато англичанинът взема пари назаем, той ги връща точно на определения срок. Българинът обаче вземе ли пари назаем, не ги връща лесно. Той постъпва също така и с книгите, които взема за четене: вземе една книга за четене от някой свой приятел, прочете я, а за връщане не мисли. Изобщо, българинът не е точен. Точността е слабо развита в него. Срещате един български селянин и го питате: Моля ти се, знаеш ли колко часа път има до това село? – Като минеш този баир, после още един, ще повървиш малко по равно и ще стигнеш селото, нещо около един час. Ти вървиш час, два, три, няма стигане. Това показва, че центърът на времето в него не е развит. Или пък той може да се ръководи от друга математика. Някой българин обещава някому, че ще дойде след половин час, а дохожда след няколко часа. Аз съм правил изчисления и съм намерил, че българският половин час се равнява на шест европейски часа. Значи, ако българин каже, че ще дойде след един час, трябва да го чакате приблизително 12 европейски часа. Следователно българинът се води по друго деление на времето, по-високо от това на обикновената математика.

Казвам: Понеже българинът по естество е демократ, Божественото е изработило друга черта в него. Докато не

вземе нещо от някого, той казва, че всичко, което човек сам е изработил, принадлежи на него. Обаче, щом се домогне до желаното, той казва: Всичко принадлежи на Бога. Така е, такъв е Христовият закон. Обаче, ако този закон се приложи в неговия живот, той ще каже, че това е анархия. Не, човек трябва да бъде последователен: Ако това е анархия за него, трябва да бъде анархия и за другите. Турчинът казва: „Каквото давам, не търся, но и каквото взимам, не връщам.“ Когато не успее навреме да изплати дълга си, българинът се извинява, като излага ред причини: или че имал много работа, че не могъл навреме да дойде; или че имал гости, които го задържали и т. н. Той казва: Нали знаеше, човештина е, все нещо ще те спъне, но колкото време съм просрочил, ще платя лихвите си. Ако отидеш в дома му, да му напомниш, че срокът приближава, той ще те посрещне добре, ще те нагости и пак ще ти се извини. Българинът обича да урежда работите си, но ако го сравните с англичаните, по отношение на тях той ще излезе неизправен. Тази е характерна черта не само на българите, но на всички славяни изобщо. Ако изпишете една книга от странство например, няма да мине много време и вие ще я получите. Ако изпишете някоя книга от Русия, дълго време ще чакате, докато я получите. Руснакът ще каже: „Ну, погледим, намира ли се тази книга тук или не.“ Едно трябва да знаете: Природата не обича отлагането. В духовно отношение отлагането е лоша черта в човешкия характер. Бързането е лоша черта, но и отлагането не е по-добро. Човек трябва да извършва всяко нещо точно на определеното за него време: ни по-рано, ни по-късно.

Като наблюдавам развитието на съвременната наука, виждам, че тя готви човека за великото бъдеще. Тя не е нищо друго, освен приготвление. Велики същества, кои-

то ръководят съдбините на човечеството, взимат участие в това приготвление. Тия същества носят различни имена: християните ги наричат ангели на ветровете, на горите, на водите, на моретата, на житото, на обществата, на народите и т. н. Индусите ги наричат богове. Във връзка с тия ангели разните народи създават ред традиции в своя живот, които обаче не са суеверия. Тези традиции показват, че в света съществува ред и порядък. Следователно, дето има ред и порядък, там съществува законност; там има и разумност. Зад всеки закон седи едно разумно същество. Законът е признак на висша разумност. Законът изключва всякакво безправие. И когато вам се струва, че в света съществува безправие, привидно само е така. В света съществува абсолютна Правда, която въздава всекому заслуженото. Това не значи още, че тази Правда наказва хората; тя им посочва само закона за изпълнение волята Божия. Който не изпълни този закон, сам по себе си вече, той попада под отговорност. Съществува Божествен план, според който трябва да станат всички неща в света. Колкото и да се отклоняват хората от този план, в края на краищата те пак ще го изпълнят, но ще минат през големи страдания. Красив е Божественият план!

Питам: Какво се изисква от човека, за да разбере Божествения план и да Го изпълни добре? Той трябва да постави в хармония с душата си своето астрално и умствено тяло, а душата – с духа си. Само по този начин човек ще се домогне до възможностите, които се крият в него. Дойде ли до това положение, той ще се подмлади. Ето начинът, по който всички хора, които днес са на 80 годишна възраст, могат да се подмладят. Защо хората остаряват днес? Защото живеят в закона на ограничението, което причинява смърт. Смъртта е бирник, който услужва на кармическите

духове. Тия духове са наречени още секвестори, стражари. Те присъстват при всеки умиращ и спорят за душата му. В Откровението се казва, че Архангел Михаил спорил със сатаната за тялото на Моисей. Щом имало спор за тялото на Моисей, това показва, че той дължал нещо. Кой е сатаната? Той е управителят на Земята, или тъй нареченият „князът на света“. Той туря ред и порядък в света. За онзи, който не се подчинява на този ред и порядък, съществуват бесилки, куршуми, ножове, саби и т. н. Князът на Земята казва: „Тук управлявам аз, затова вие трябва да ми се подчинявате; аз пък ще отговарям пред Бога. Какво мислите за мене, това не ме интересува.“ Има християни, които не знаят нищо за този княз, вследствие на което изпадат в противоречие. Писанието казва: „Никого не одумвайте“, т. е. не говорете лошо за никого. Следователно, не говорете лошо и за този паднал дух, както мнозина го наричат.

Ще приведа един анекдот, от който се вижда, че наистина зле пати онзи, който си позволява да говори лошо за княза на Земята, когото някои наричат Луцифер. Един беден човек говорил лошо за Луцифер, който веднъж го спрял на пътя и му казал: Слушай, престани да се занимаваш с мене! Какво правя на Земята, това е моя работа. Ти си беден човек и трябва да държиш езика в устата си. Аз мога така да ти напакостя, че да ме помниш завинаги и да разбереш какво значи почит и уважение. – Не искам да зная. – Добре, аз ще ти докажа какво мога да направя с тебе. Един ден Луцифер преобразил един от своите слуги на магаре, като му казал: Ще те изпратя на Земята при един господар, който ще те заведе на пазара и ще те продаде евтино, за да може да те купи един беден човек, когото имам предвид. По-нататък ти знаеш вече какво ще правиш. И наистина, слугата слязъл на Земята като магаре, което гос-

подарят му завел на пазара да продава. Като видял това магаре, бедният човек пожелал да го купи и запитал колко струва. – Евтино го продавам, казал господарят му. – Тъкмо това търся и аз, беден човек съм, не разполагам с много пари. Пазарлъкът станал лесно. Бедният човек купил магарето и тръгнал за дома си доволен, че могъл да купи толкова евтино магаре. Турил юларът на магарето и го завел на чешмата да го напои. Като се навело да пие вода, магарето влязло в курната на чешмата и така се навряло вътре, че само ушите му се виждали. Седи беднякът пред чешмата, иска да извади магарето от курната, но не може, не излиза магарето. По едно време, дошъл един човек да пие вода на чешмата и попитал бедния: Хубава ли е водата? – Водата е хубава, но в курната има едно магаре, което не може да излезе. Погледнал човекът в курната, но нищо не видял. – Защо лъжеш? Ударил му един бой и си отишъл. Седи бедният човек пред чешмата, чуди се какво да прави. Дошъл втори човек да пие вода. Бедният казал и на него, че в курната на чешмата се е скрило едно магаре. Погледнал и той, но нищо не видял. – Ще ти дам да разбереш как се лъже! И той го набил добре и си отишъл. Дошъл трети човек, но и той го набил за лъжата. Седи бедният и си казва: Какво да правя? Ушите на магарето виждам, но по никой начин не се решавам вече да казвам на хората, че в курната на чешмата се е скрило магаре. Не мога повече да понасям хорските удари, не искам да ме бият. Страх ме е да разправам на хората за моето магаре.

Сега и аз казвам: За никого не говорете лошо! Няма по-красиво нещо за човека от това да знае кога какво да говори. Всяко нещо трябва да се казва на своето време. Що се отнася до погрешките на хората, не се занимавайте с тях! Има кой да се занимава с погрешките на хората.

Първо, човек сам се занимава с погрешките си, а след него цяла йерархия от същества изучава неговите погрешки, като прави ред математически изчисления. Да се занимава човек с погрешките на хората, това значи да се трови. За каквото човек мисли и с каквото се занимава, такъв става. Затова именно той трябва да се занимава както със своето добро, така и с доброто на хората. Като срещнете някой човек, търсете в него доброто и красивото, а що се отнася до лошото, пожелайте Бог да му помогне, да го изведе от лошия път. Само съвършеният човек има право да се занимава с погрешките на хората, защото той е в сила да ги изправи. Понякога Бог изпраща един пророк при някой грешник, да му каже, че трябва да изправи отношенията си към Бога, към ближните си и към себе си. Ако не направи това, Той ще вдигне ръце от него и ще го остави да носи последствията на своя лош живот.

И тъй, като ученици на новото учение вие трябва да се домогнете до Божествената наука, до съвършения живот, за които всеки има условия в себе си. За тази цел вие трябва да приложите знанието, което имате. Някои се страхуват, че са станали много чувствителни. Няма нищо страшно в това. За да може да учи, човек трябва да развие своята чувствителност. Един наш приятел заболял малко, вследствие на което чувствата му се префинили повече и той започнал да вижда неща от невидимия свят, които по-рано не виждал. Като оставал сам в стаята си, той се разговарял със същества от невидимия свят. Като не знаела причината за това нещо, жена му започнала да се безпокои да не е станало нещо с мъжа ѝ. Дохожда при мене уплашена, разтревожена, разказва ми цялата работа. Казах ѝ да не се безпокои, нищо лошо няма в тази работа. Мъжът ѝ е станал доста чувствите-

лен, вследствие на което се съобщава по своето радио с жителите на невидимия свят, както хората на Земята се съобщават по радио с всички градове и държави в света. Този човек има антена, чрез която се съобщава и с хората на Земята. Един ден чул, че някои го карат да се качи на аероплан, но той отказал. Всъщност той може да е чул разговор между други някои хора. Като заболяват много хора започват да бълнуват. Какво нещо е бълнуването? Бълнуването не е нищо друго, освен съобщение с невидимия свят, но понеже тогава човек не е здрав, той не може правилно да възприема и предава тия съобщения. Човек трябва да бъде толкова чувствителен, да схваща неща, които ще се реализират едва след десетки години, а някога и след векове. Колкото по-чувствителен е човек, толкова по-големи страдания има. Обаче това не трябва да го плаши. Страданията са благо за човека. Те могат да го предпазят от известни изкушения.

При един светия, по народност руснак, от княжеско произхождение, отишла една красива жена с намерение да го изкушава. Като я видял, той турил пръста си в пламъка на запаления светилник и започнал да говори с нея. В това време пръстът му горял. Той си причинил тази болка съзнателно, за да отклони ума си от мислите на своята посетителка. Той си казал: По-добре пръстът ми да гори, отколкото сърцето. И наистина, по-добре е да изгори пръстът на човека, защото той е един малък уд от тялото му, отколкото да гори сърцето, което съставя почти целия човек. Като видяла всичко това, жената се смутила от своето поведение и казала на светията: Моля ти се, извини ме! Аз влязох в килията ти с лошо намерение, но разкайвам се, готова съм да изменя начина на живота си. Свали пръста си от пламъка! Тази твоя постъпка събуди в мене желание

да водя чист живот, да служа на Бога, на ближните си и на себе си, както ти служиш.

Някой страда, пъшка, отчайва се и казва: Няма вече живот за мене. Казвам: Не бивайте толкова маловерни. Следвайте пътя към Бога и не се плашете. Страданията ви не са големи. Бог е турил пръста ви на пламъка на свещта, но ако вашият пръст може да спаси една ваша сестра или един ваш брат, страданието ви е на място. Вие смело можете да поставите пръста си на запаления светилник и да се радвате на болките, които ще изпитвате. Малките страдания спасяват много души. В този смисъл страданията не са нищо друго, освен изкупление, спасение на много души, които също така страдат. Вие можете да разглеждате думите ми в пряк или в косвен смисъл, но както и да ги разглеждате, трябва да знаете, че страданията могат да бъдат съществени, наложени от самия живот, а могат да бъдат и несъществени, наложени от вас. Същото може да се каже и за радостите: има съществени радости, наложени от живота; има несъществени радости, наложени от самите вас. Вследствие на това някои радости носят за човека злини, а някои страдания носят добрини.

И тъй, първо човек трябва да се занимава със своето физическо тяло, после – с астралното или звездното си тяло и най-после – с умственото си тяло. Тъй щото влезе ли в сърцето ви чувство на омраза или завист, хванете го внимателно с клещи и го разгледайте научно, както естественикът изучава разни пеперуди, насекоми, животни и дава своите обяснения за тях. Някой казва: Много се разгневих. – Това не си ти. Гневът е чуждо състояние. Смешно е да дойде някой отвън и да ви напръска с гюлова вода, с някакъв парфюм или пък с някаква нечистотия и да кажете, че приятната или неприятната миризма излиза от вас. При-

чината, било за приятната, било за неприятната миризма, седи въвн от вас. Някой човек извън вас ви е напръскал. Следователно, временно само от вас може да излиза някакво благоухание, но това още не сте вие. Временните промени, които се извършват в човешкото сърце и в човешкия ум, не са в сила да окажат влияние върху човешката душа. Временните промени, временните състояния са преходни; те се дължат на сегашния живот на хората. За тях не сте отговорни само вие – много фактори има, които трябва да се държат отговорни. Вие не сте отговорни за всички ония камъни, за онази кал, която хората могат да нахвърлят върху вас. Като се върнете дома си, родителите ви могат да се карат за дрехите ви, че са изцапани и окъсани, но това не е само ваша вина. Когато родителите ви се карат за скъсаните и изцапани дрехи, кажете им: Елате вие на моето положение, при същите условия, да видите как ще се върнете дома си. Има възможност да избегнете тия нападения от страна на хората, но условията трябва да се изменят: Вие трябва да вземете някой автомобил или аероплан и с бързината на птица да прелетите пред тях, нито един от техните камъни да не ви засегне. Иначе при условията, при които сега живеете, и по начина, по който сега добивате храната си, грешки всякога ще правите. Ако не се превъзпитате, вие не можете да се освободите от всичко онова, което родителите ви са внесли във вас.

„Твърдата храна е за съвършените.“ Щом твърдата храна е за съвършените, отделяйте я от храната, която употребявате всеки ден. Като се натъкнете на известно страдание, разгледайте съществено ли е това страдание, или не. Като плачете за нещо, спрете се да разберете коя е причината за вашите сълзи. Не казвайте, че сте нещастни, но бъдете доволни, че можете да плачете. Ако ви пита ня-

кой защо плачете, кажете му, че сте извор, който трябва да даде малко от своята вода на някои тъжни, скръбни души. От водата на изворите много жадни души могат да уталожат жаждата си; много скръбни души могат да измият очите си. Така трябва да се гледа на човешките сълзи. Сълзите на човека крият в себе си едно от великите блага за неговата душа. Знаете ли колко сълзи сте пролели от детинството си досега? Наблюдавали ли сте в продължение на един час колко сълзи сте пролели? Някога бях ви казал да попивате сълзите си с чиста, хубава кърпичка, но сега ви казвам да събирате сълзите си в малки шишенца и на етикетчета, по-лепени върху тях, да пишете: Еди-кой си ден плаках един час и през това време събрах в това шишенце еди-колко си сълзи. Сега вие оставяте сълзите ви да падат на земята, но за това нещо Небето не гледа с добро око на вас. Мнозина считат плача за слабост. Питам: Кой от вас не е плакал? И за Христа, един от Великите Учители в света, се казва, че е плакал. Не само Христос, но и всички богове, които са слизали на Земята, са плакали. Няма същество на Земята, което да не е плакало. Не е лошо да плаче човек. Плачът е добър признак; той показва, че в света има ред и порядък. Плачът показва, че човек е разбрал Божественото, което говори в него. Той казва: Господи, имам желание да изпълня Твоята воля и да изправя всичко онова, което съм нарушил. Когато човек си поплаче малко, бил той мъж или жена, господар или слуга, учен или прост, все ще олекне на душата му. Ако човек цял ден плаче, това вече не е плач, но рев, който показва, че морето на този човек е силно развълнувано. Красиво е, когато видиш да блеснат в очите на някой скръбен човек две-три сълзи, които после да се търкулнат по лицето му. Благородство има в този човек! А тъй, да викне някой, да ревне, колкото гласът му държи,

това още не изразява дълбока скръб. Това е израз на нещо, което мъчи човека. Този израз се определя от характера на човека.

„А твърдата храна е за съвършените.“ Въпросът за твърдата храна е един от най-важните. Ако се заемете с разрешаването на този въпрос, пред вас ще изникне друг, по-близкостоящ, а именно: как ще поправите сегашния си живот? За да се поправи този живот, първо той трябва да се преустрои. Това ще се постигне, когато човек използва благата, които сега му се дават. Светът се нуждае от умни хора, които знаят как да използват тия блага. Бъдещите възпитатели трябва да са запознати с физическия, астралния и умствения живот на човека, да знаят де седят добродетелите и де – недъзите му и да изберат добри, правилни методи, чрез които ще могат да му помогнат. Казвате, че хората трябва да се обичат. Значи Любовета е един от най-добрите методи за изправяне на човечеството.

Сега на онези от вас, които искат да бъдат съвършени, препоръчвам да употребяват твърдата храна, да разбират своя живот и да не се ожесточават. За тази цел те трябва постоянно да се молят. Молитвата не подразбира само да говорите за Бога и да Му четете писани молитви или красиво наредени послания. Няма защо да се оплаквате на Бога, нито пък да му се хвалите. Молитвите към Бога трябва да са естествен разговор, като между души. Щом започнете да се разговаряте с Бога по този начин, работите ви ще се оправят, характерът ви ще се смекчи и вие ще гледате на всички хора като на души, излезли от Бога. Това значи служители на новото учение, служители на новото верую. Това верую не дели хората на народности, на класи, на бедни и богати, на учени и прости. То гледа еднакво на всички души. Това значи да бъдем снизходителни едни

към други; това значи да желаем доброто на цялото човечество. От хиляди години насам хората се молят да дойде Царството Божие на Земята, но за да дойде това Царство, те трябва да бъдат свършени. Докато ние не отворим душите си за Бога и не Му дадем място да работи в нас и ние в Него, Царството Божие няма да дойде на Земята.

Главната мисъл от тази беседа, която трябва да остане в ума ви, е да изучавате състоянията си и да знаете кои от тях се отнасят към физическото ви тяло, кои – към астралното и кои – към умственото. След това занимавайте се с главния стремеж на вашата душа – стремежът ѝ към Любовта. Не се спирайте от това кой какво говори за вас, но гледайте всичките ви чувства да бъдат искрени. Гледайте всеки нов ден да проявявате все повече и повече Любов. Любовта ви трябва да се разширява, да обхващате все повече същества в сърцата и душите си. Свързвайте се с добри хора като изучавате доброто в тях. При това трябва да знаете, че във всеки човек има нещо добро. И в най-лошите моменти в живота си човек пак може да прояви някакво Божествено чувство. Божественото съществува във всички хора, само че в едни е по-силно развито, а в други – по-слабо. Дайте място на Божествените чувства в себе си, в които няма никаква завист и омраза! Дайте място на Божествените мисли в себе си, в които няма никаква гордост! Не мислете, че който отстъпва е слаб човек. В съзнателното отстъпване се крие благородството на човека. Ако един лъв или вълк отстъпи пред вас, това не показва слабост, но благородство на характера му. С един скок само лъвът или вълкът може да ви нападне, но от благородство той може да отстъпи.

И тъй, всички трябва да бъдете свършени или поне да се стремите към свършенство, към правилно разбира-

не на живота. Докато не разберете живота, няма да получите онези блага, които очаквате. Защо? И да дойдат тия блага при вас, вие не можете разумно да ги използвате. Казано е в Писанието: „Ето, хлопам на вратата ви.“ Кой хлопа в човека? Духът, възвишеното в човека хлопа.

„А твърдата храна, т. е. възвишеното знание е само за съвършените.“ Всички можете да бъдете съвършени. Това не значи, че онова, което досега сте вършили, нищо не представя. Всички усилия на човека към доброто са дали нещо, но вие можете да създадете още по-хубаво нещо. Не туряйте граници на вашите възможности! Съвременните хора страдат от един недъг, че на всичко турят граници: На знанието, на музиката, на добродетелите, на живота и т. н. И в края на краищата те казват: Свърши се нашата работа! Те са прави само в това отношение, че дадени неща само могат да се свършат. Обаче същите неща в друго отношение не се свършват, но отново започват. Има области в човешкия живот, които на стари години само човек може да обработи. Следователно, правете всяко нещо на своето време. Работете в съгласие с душата си, да я освободите от всички ограничения и препятствия, които вие сами сте й поставили. Това не значи, че трябва да напуснете този свят или окръжаващата среда, но трябва да използвате тия условия разумно. Желателно е, докато сте на Земята още, да ликвидирате с всичките си сметки, та един ден, като заминете от този свят, да не става нужда повече да се връщате на Земята. Всички души ще тръгнат едновременно, групово за мястото, отдето първоначално са излезли, затова именно те ще се чакат. Ония души, които по-рано са напуснали Земята, ще чакат на определено място да се съберат и оттам тържествено ще се отправят към своите жилища. Ще кажете, че пророк Илия бил грабнат на Не-

бето с огнена колесница. Временно той беше на Небето, но после го върнаха обратно на Земята, като Йоан Кръстител. Колесницата, с която дигнаха пророк Илия на Небето, беше огнена, червена, но има друга колесница, с която всеки човек трябва да се възнесе. Който напусне Земята като праведен човек, неговият приятел ще дойде да го вземе. Той ще бъде облечен с бели, светещи дрехи. Двамата заедно ще полетят към невидимия свят.

Това е съвършенството, което очаквате. Постигнете ли това съвършенство, и мирът ще дойде във вас. Всички световни задачи, които днес ви смущават, тогава ще бъдат разрешени. Сега вие разрешавате тия въпроси по човешки: един се качва на власт, друг слиза; един разбогатява, друг обеднява; един се ражда, друг умира. Който мисли, че може да измени реда и порядъка в този свят, той не го познава. В това отношение, ние не се готвим за света, но да завършим своята работа в света. Щом свършим работата си, ще оставим богатството си на света и ще му кажем „сбогом“. Някои казват, че за да се оправи света, трябвало първо да се разбърка. – Няма какво още да се разбърква, светът вече е разбъркан. Щом свършим работата си, ще вземем билет и ще си заминем.

„А твърдата храна е за съвършените.“ И знанието, за което ви говоря, е за съвършените. Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни!“ Това значи: Разбирайте нещата, както Бог ги разбира! Бъдете в съгласие с Бога, с ближните си и със своята душа! Този е смисълът на човешкия живот на Земята.

Беседа от Учителя, държана на 18 декември, 1927 г. София – Изгрев

ИДАТ ДНИ

„Ето, идат дни,“ говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята; не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане Словото Господне.“

(Амос 8 : 11)

Всяка форма или всеки предмет се оценява по своите качества; красотата – по своите накити; умът – по своето знание; сърцето – по своята добрина; душата – по своето благородство; духът – по своята сила.

„Ето, идат дни, и ще проводя глад на земята.“ Често хората роптаят против глада като мъчително състояние за организма. Обаче съвременната култура се дължи на глада като велик подтик. Гладът подтиква хората към придобиване на знания, изкуства, музика и т. н. Днес хората се стремят към знание, не толкова от Любов, колкото от страх да не гладуват. Гладът е велик остен в живота и под напора на този остен хората учени стават, красиви стават, добри стават. Всички добрини в света са резултат на този велик остен – глада. Значи Любовта още не царува в света. В света първо действа закона на този велик остен, който наричат „закон на необходимостта“, а после иде „закон на Любовта.“ Какъвто остен представя глада за хората, също такъв остен е злото. Следователно и злото е необходимо

в света, за да подтиква хората към деятелност. Какви са схващанията на хората за злото не е важно за нас, но ние казваме, че злото, като сила в света някога е било добро. Доброто на миналите векове е днешно зло, а днешното добро ще бъде зло на бъдещите векове. Значи, само по себе си доброто никога не може да се оформи. Това, което всякога остава непроявено или неоформено, е добро; всяко нещо, което се проявява, е зло.

Така говорят за злото и доброто великите мислители; така говорят и Великите Учители в света. Това определение на мнозина ще се види странно. Питам: Ако ти по невнимание хванеш сабята, която някой друг направил и изострил и се порежеш, жестоко ли е това? Че ти си се порязал не е виновен онзи, който направил сабята. Ти трябваше да бъдеш внимателен. Казваш: Защо този нож е толкова остър? Не е виновен ножът за твоето порязване, но – твоето невнимание. Ти си изцапал с черно мастило бялата си дреха, а после казваш: Кой направи това черно мастило? Не е виновно черното мастило. Всички поети, писатели, художници, учени, философи, свещеници, майки и бащи пишат все с това черно мастило, но по невнимание някой може да изцапа дрехата си с него, да остави такова петно на нея, което и с химически средства мъчно може да се изчисти. Както и да се изчисти, все ще остане малко черно петно върху бялата дреха. Това не е ли противоречие? Хубави работи се пишат с черно мастило върху бяла хартия, а черни, нежелани петна остава върху бяла дреха.

Днес и философите, и учените хора се смуцават от противоречията в живота. Няма същество, горе-долу съзнателно, което да не се смуцава от противоречията, но въпреки това, те съществуват в човешкия живот. Наистина великият живот се проявява по особен начин, по особени

закони, но същевременно и човешкият живот се проявява по свои особени закони. Въз основа на това между човешкия и общия живот се явява стълкновение; между човешката и общата мисъл пак се явява стълкновение. Хората и Бог не мислят еднакво. Бог мисли едно, а хората – друго. Питам: Каква беше мисълта на Бога, когато създаде овцата? И каква е мисълта на човека, когато хваща овцата? Човек трябва да знае дали неговата мисъл и постъпка са съгласни с Божиите. За да оправдае своята постъпка, човек може да даде различни обяснения според известни природни закони. За пример, той може да каже: Според един-кой си природен закон, ние трябва да пазим овците в кошари, за да не умират от глад и от студ; после, за да не окапе вълната им от време на време ние трябва да ги стрижем; също така, понеже млякото им е много, ние трябва да ги доим, да ги облекчаваме; и най-после, за да научат закона на самопожертването, овците трябва да ни дават и месото си. Какво лошо има в това, че сме взели малко от вълната, от млякото и от месото на овците? Трябва ли за това нещо овците да протестират? Има неща, в които хората са прави, но не във всичко. Философията на живота седи в това, да знаем де сме прави, т. е. де сме в съгласие със законите на общия живот и де сме в противоречие с тях. Отде идат противоречията в живота?

Сега ще приведа един мит, който съм извлякъл от архивата на източните философи. Този мит съм облякъл във форма, понятна за българския ум. Значи той е малко по-българен, да бъде достъпен за разсъждение. В царството на Ормуз-Дай съществувал един от най-видните, най-великите поети, който се наричал Адат-Махри. Той написал много съчинения, песни и поезии, за които целият народ го възхвалявал. Един ден, за негово нещастие, той написал

някаква строфа в една от поезиите си, с която докачил боговете и те го осъдили на смърт. Каква била тази строфа? Аз няма да я предам цялата, но отчасти само. Тази строфа била следната: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове.“ Събрал се велик съд да решава какво наказание трябва да се наложи на поета. Те единодушно решили да му наложат смъртно наказание, но въпросът бил какво именно да бъде това наказание, че всички поети да помнят как могат богове да обиждат. В събора на боговете присъствали всички дървета, всички тревопасни и месоядни животни, дано могат и те да услужат с нещо на боговете при осъждането на поета. Тигри и лъвове, чакали и хиени, слонове, акули, всички се интересували да видят по какъв начин ще бъде наказан поетът. Те разсъждавали помежду си: Досега не сме имали такъв случай. Какво ли ще бъде месцето на този виден поет? Пред съда се явили представители от няколко медицински дружества със заявление, ако стане нужда поетът да се умъртви, да го дадат на тях, те да изследват от научна гледна точка дробовете, сърцето, мозъка, както и всички останали органи на поета, да видят коя е причината, дето поетът се осмелил да обиди боговете. Поетът се видял в чудо. Той никога в живота си не виждал толкова страшни същества. Към когото и да поглеждал, всички му казвали: Само да попаднеш в нашите ръце! Ние ще ти покажем как се пише поезия! Всички отправяли към него страшни, свирепи погледи. Той се чудил каква обида може да се крие в тази малка строфа. Като оставал сам, той четял и препрочитал тази строфа, сам да намери де седи обидата в тия думи и си казвал: Аз нямах никаква мисъл да обиждам боговете, но отде излезе тази обида, и аз не зная. Както и да е, настъпил определеният ден, когато поетът трябвало да се яви в съда. Явили се боговете в съда

и заседанието започнало. Едни от боговете казали да дадат поета на акулите, те да го разкъсат и изядат. Други пък настоявали да го дадат на лъвовете, те да го разкъсат. Трети решили да турят поета на гърба на един кон, без право да се държи за него и конят да прескача препятствия, да минава гори и планини, докато един ден поетът съвършено изнемогне и умре. Четвърти предложили жив да заровят поета в земята и отгоре му да посадят дървета, чиито корени да смучат сокове от очите на поета, да разбере най-после как се пишат обидни строфи за боговете. Последните богове предложили да дадат поета Адат-Махри на някое научно медицинско дружество, то да разполага с него, както намира за добре. Като слушал всички тия наказания, поетът изпитвал ужас, страх и започнал да се моли: Господи, кажи ми в какво седи моята вина? Когато писах тази строфа ни най-малко не внесох никаква злоба или омраза срещу боговете. Всичко това писах с голяма чистота на сърцето. Според мене, боговете ме осъждат несправедливо. Докато боговете разглеждали всички предложения за наказанието на поета, за да се установят върху едно от тях, в съда влязла най-красивата и на всички известна дъщеря на царя Ормуз-Дай, която също така се заинтересувала от съдбата на поета и дошла да предложи своето наказание. Като я видели всички богове, както и всички животни, се обърнали към нея да я гледат и забравили за вината на поета. Царската дъщеря се обърнала към поета и го запитала: Искаш ли да ми станеш слуга? – На радо сърце бих ти служил. – Имам нужда от един прост слуга, който да полива цветята в моята градина. Като чули това, боговете еднородно решили: И ние сме съгласни да ти дадем поета, да правиш с него, каквото искаш. Нека полива цветята на твоята градина. Този бил единственият начин, по който

поетът могъл да бъде спасен. И сега, ако някой ви запита кой ви постави на служба в света, вие трябва да отговорите: Царската дъщеря ме постави на тази служба. Ако запитат поета кой го назначи на царската трапеза, той трябва да отговори: Указът, с който бях назначен на служба при царската дъщеря се дължи на моите няколко думи, поставени в строфата „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове“.

Сега аз ще оставя вие сами да разсъждавате по-нататък върху този мит. Той има дълбоко съдържание и смисъл. От една страна човек вижда, че само при страданията ще намери своите погрешки; от друга страна той вижда, че само при трудностите и мъчнотиите в живота ще разбере доброто и ще го оцени. Значи ти ще дойдеш при доброто и ще го познаеш само когато станеш слуга и се смириш. Друг изходен път в живота няма. Да станеш последен слуга в градината на царската дъщеря и да поливаш цветята ѝ, това е отлична служба. Какво представят тия цветя няма да обяснявам, но ако бих ви казал, че те са живи цветя, тогава само бихте разбрали красотата на живота. Често хората прекарват големи страдания, но те не са нищо друго, освен страданията на поета, които той преживява в съда, дето всички богове се опълчват против него. Тия богове се опълчват срещу всички хора, които не могат да се справят със страданията си и казват: Жестока е съдбата спрямо нас! Няма кой да се смили за нас. – Привидно е така, но и при най-тежките моменти в живота на човека, при най-голямото му отчаяние, все ще се намери поне едно същество, което да укаже към него известно състрадание. Защо царската дъщеря именно се притекла в помощ на поета? Защото тя била единствената, която влязла в положението му. Защо съдили поета? За една пропусната дума. Когато преписва-

ли неговото стихотворение, станало едно опущение, една грешка, а именно: В цитираната строфа била изпусната думата „светли“. Всъщност, строфата имала следното съдържание: „На Божествената трапеза видните богове станали светли немирни духове“. Царската дъщеря сверила оригинала с преписа и намерила тази пропусната дума. Тогава боговете казали: С тази дума строфата има смисъл. Значи смисълът на тази строфа се заключавал в това, че тия светли, немирни духове тръгнали по света да разнасят светлина.

„Ето, идат дни“, говори Господ Иеова, „и ще проведя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане на словото Господне.“ В този стих се говори за глада като вътрешен подтик, като вътрешен стремеж на душата за развиване. Душата е подобна на семенце, което ако не се посади в земята, остава самотно, без знание, без опитности. При това положение душата не може да има нито радост, нито скръб. Без радости и скърби животът на душата е по-тежък, отколкото с тях. Следователно, докато не мине през радости и скърби, човек не може да се повдигне. Само чрез скърбите и радостите той влиза в пътя на Мъдростта. Само в този път той ще научи и ще разбере Божията Любов. Без Мъдростта Любовта винаги ще остане неразбрана. Тъй както съвременните хора разбират Любовта, тя носи за тях най-големи разочарования. В първо време човешката Любов носи радости, но свършва с разочарования. Понякога разочарованието на човека от Любовта е толкова голямо, че никой не може да му помогне. Как ще помогнете на човек, който е изгубил окото си? Как ще помогнете на човек, който е изгубил паметта си? Как ще помогнете на човек, който е изгубил ръцете и краката си? Или как ще помогнете на човек, който е изгубил светлина-

та на ума си, благородството на сърцето си, красотата си или най-после някоя от своите добродетели? Колкото и да утешавате такъв човек, каквото и да му говорите, всичко това са празни думи. Да утешавате един човек, който е без око, без светлина на ума и без благородство на сърцето, в това няма никаква философия. Ако искате да утешите такъв човек, вие трябва да му покажете нов път, по който да върви. Този път трябва да води към съвършенство. Животът на съвременните хора е несъвършен, защото не е Божествен. Някога той е бил Божествен, но постепенно хората са го изопачили и днес във всички негови области, е внесена поквара. Сам по себе си животът е добър, чист, но хората внасят в него своите лоши черти и наклонности. Ние виждаме, че още с раждането си децата носят своите криви, отрицателни прояви. Навремето си тези черти са били добри, но днес вече те са отживели своето. Време е обаче старият живот да се замести с нов.

„И ще проводя глад на земята.“ Гладът е условие, което заставя човека да влезе в новия живот. Съвременните хора искат да бъдат богати, да прекарват тихо и спокойно, никой да ги не безпокои. Това е идеално положение, но засега никой човек не може да живее по този начин на Земята. Има смисъл да бъде човек богат, но никой да му не завижда; има смисъл да бъде човек силен, но никой да му се не противопоставя. Какъв смисъл има да бъдеш богат и да живееш под вечен страх да те не оберат? Какъв смисъл има да бъдеш силен и постоянно да се страхуваш от засада? Ще кажете, че животът е борба. Аз отричам това твърдение. Какво ще стане с два остри камъка, които се търкат един в друг? В първо време те ще се изгладят, но ако още продължават да се търкат, те ще се изтрият. Така живеят съвременните хора и този живот те наричат борба. Това не

е живот. Днес майката морализира детето си по един начин; утре – по друг начин. Днес учителите учат учениците си по един начин; утре – по друг начин. И в края на краищата това младо поколение се обезверява и казва: В нищо не вярваме вече! Срещате един човек, който е прочел ред философски системи, но след това казва: В нищо не вярвам вече! След като се влюби в една, във втора, в трета мома и се разочарова от всички, младият момък казва: Не вярвам вече в никоя мома! След като се влюби в няколко момци и се разочарова от тях, момата казва: Не вярвам вече в никой момък! Питам тогава: В кого и в какво вярват съвременните хора? Майките вярват ли в дъщерите си? – Не вярват. Дъщерите вярват ли в майките си? – Не вярват. Учениците вярват ли в учителите си? – Не вярват. Учителите вярват ли на учениците си? – Не вярват. Поданиците вярват ли в своята държава? – Не вярват. Ако поданиците днес се подчиняват на законите на своята държава, те правят това повече от страх, отколкото от съзнание. Оставете тия хора свободни, без никакъв закон и ще видите какъв е техният вътрешен морал. Тази неустойчивост в морала на хората се дължи на факта, че са засегнати техните лични чувства, както и боговете се обидили, че някой поет написал в едно от стихотворенията си: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове.“ Значи хората са обидили боговете, вследствие на което те са им наложили ред смъртни наказания. Който веднъж само е запитал Бога защо го е създал така, той сам вече се е осъдил на смърт. Такъв въпрос не трябва да се задава.

Полковник казва на войника си: Редовой, тази вечер, десет часа, ще отидеш на Витоша да носиш храна. – Слушам, господин полковник! Ако войникът се осмели да запита полковника си защо толкова късно го праща

на Витоша, той непременно ще бъде арестуван. Кой от съвременните хора не е запитвал Господа защо е създал света по този начин, защо праща страданията на хората? На това основание и вие трябва да бъдете арестувани от Господа, както полковникът арестува войника. Това са факти, а не голи приказки. Кой човек, като му се случи някакво нещастие, благодари на Бога за него? Кой човек, като е загубил някой от своите близки, се е обърнал към Бога с благодарност за постигналото го нещастие? Теоретически всички сте готови да приказвате, че благодарите на Бога за нещастията, които ви сполетяват, но като дойде до практическата страна на живота, като дойде нещастieto до вас, казвате: Не можа ли това страдание да ни отбегне? Не можа ли този изпит да се отложи? Това показва, че съвременните хора се нуждаят от дълбоко знание, от положителна наука. Който е придобил това знание, той ще знае своя бъдещ живот, ще знае какво му носи всеки нов ден и ще бъде готов да посрещне всичко с радост. Който се е домогнал до Божествената наука в живота, той ще може да определи по височината на човека какви дарби и способности се крият в него. За такъв човек няма нищо скрито-покрито: Както знае своя живот, така ще знае живота и на своите близки. Достатъчно е той да погледне човека, за да разбере, какво се крие в него. Всичко е написано на лицето му. Питам: Задавали ли сте си въпроса кога и при какви условия се е образувала човешката ръка? Знаете ли кога и как се е образувала дясната и кога лявата ръка? Ръката е един инструмент, но тя още не представя целия човек. Животните например нямат ръце, вследствие на което у тях не се зараждат такива желания, каквито у хората. Човек желае да хване нещо, да направи нещо, да пише, защото той има ръка, в

която са съсредоточени такъв род сили. Със създаването на писмеността пък се яви перото и мастилото.

Казвам: Когато за пръв път човек е почувствал красотата и пожелал да бъде красив, едновременно с това възникнал в него стремежът към красиво лице, към усъвършенстване линиите, чертите на своето лице. Също така човек трябва да се запита защо е доволен и защо е недоволен. Две причини има, за да бъде човек недоволен: Понякога той е недоволен от преизобилие, а някога – от недоимък. За пример, ситият може да бъде недоволен от голямото изобилие, в което живее, а бедният може да бъде недоволен от недоимъка в своя живот. Значи, както недоволството има две страни, така и доволството, радостта има две страни. Човек може да се радва, когато не му се дават някои блага; той може да се радва, когато получава известни блага. Който иска да изучи дълбокия смисъл на живота, той трябва да го разглежда от две страни. Като разглеждаме живота от двете му страни, ние виждаме, че може да се живее и в тъмнина, и в светлина. Много добрини са създадени в тъмнина и много злини са създадени в светлина. И обратното е вярно: най-големите добрини са създадени в светлина, и най-големите злини са създадени в тъмнина. Следователно всичко, каквото се случва в живота, умният човек го използва за добро.

В цитирания стих се говори за глада. Кои са причините, за да настане глад на Земята? Всяко нещо има свои причини. Следователно, за да се яви глада, има ред причини. Също така човек може да се запита кои са причините да се яви зрението в човека? Учените, философите често се запитват: Органът на зрението ли се яви по-рано, или стремежът на човека да вижда? Едни от тях подържат, че първо се е зародило в човека желание, стремеж към виж-

дане, а после се е създал органът на зрението; други пък поддържат точно обратното: Първо се е създал органът на зрението, а след това е възникнало желание в човека да вижда. По същия начин се явяват две мнения по въпроса кое се е появило по-рано – желанието на човека да говори, или органът за говорене? Това са ред философски въпроси, с които учените са се занимавали и продължават до днес още да се занимават.

Съвременната наука не може да отговори на всички въпроси, които интересуват човешкия дух. Голям е стремежът на човешкия дух за знание, но този стремеж не може да се задоволи изведнъж. Всички научни факти, всички данни, до които науката се е домогнала, както и съчиненията на поети, писатели и философи, са резултат на усилията, които човешкият дух е правил, но един ден този материал ще се преработи, ще даде нещо по-велико, по-хубаво. Всяка мисъл и всяко чувство, които са минали веднъж през ума и сърцето на човека, са оставили свой отпечатък, който постоянно ще се формира, преобразява, докато дойде до своята съвършена форма. Напредналите същества постоянно коригират тия форми.

Казвате: Какви са тия напреднали същества? Трябва да знаете, че не само ние живеем в света. Има същества, които живеят под нас, на които съзнанието е преплетено с нашето. Вследствие на това преплитане на съзнанията, всички същества се намират под взаимното влияние на съзнания, по-високи и по-низки от тях. И съзнанието има свои степени на развитие, както и умът и сърцето. Засега ние знаем само четири съзнания: самосъзнание, съзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Освен тези четири съществуват още шест степени на съзнанието, които обясняват неразрешените въпроси, както и противоречията в живота.

Противоречията се дължат на степента на съзнанието, до което е достигнал даден човек. На съзнанието се дължат неправилните образи, неправилните отношения между хората. Понякога човек за нищо и никакво е радостен или скръбен. Следователно, колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-малко са и противоречията в неговия живот.

„Ето, идат дни“, говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода.“ – Кога ще бъде това? – В последните дни. Някои тълкуват, че последните дни са сегашните. Казвате: Как могат тия хора да тълкуват? – Наблюдавали са, правили са ред научни изследвания. Питам: Как могат лозарите по пръчките на лозата да познават с точност коя лоза на колко години е? Те са се занимавали по този въпрос, правили са ред научни изчисления. Ако дадете в ръцете на лозаря една лозова пръчка, той ще я прегледа и ще ви каже, че тази пръчка е например от едногодишна лоза. Как познава? По устройството на тази пръчка. Всяка изтекла година слага особен отпечатък върху лозата, по който лозарят чете годините ѝ. На същото основание, когато човек говори, по неговата мисъл може точно да се определи възрастта му. На Земята живеят млади и стари души: младите души се познават по това, че като са живели малко на Земята, нямат много опитности. Старите души пък са живели много; те разполагат с много знания, с големи опитности. Следователно, ако една стара душа греши, тя съзнателно греши; ако прави добро, тя пак съзнателно прави добро. Тия стари души със знания, с опитности, ние наричаме още напреднали души.

Казвате: Как ще изправим живота си? – Преди всичко, вие трябва да знаете, че вашият живот още не е духовен, но

физически. Всеки човек носи по едно нещастие в себе си. Как можете да се избавите от това нещастие? Чрез великата Божествена наука. Вие ще се избавите от нещастieto, от страданието само когато при вас дойде царската дъщеря на Мъдростта. Само тя е в сила да спаси човечеството. Ако хората се занимаваха с Божествената наука, те сами щяха да регулират своя живот, щяха да знаят каква е волята Божия и щяха да я изпълнят. Който разбира тази наука и я прилага в живота си, той може да се справи с всички удове на своя организъм и да ги управлява. Такъв човек е господар на себе си. Изпълнението на волята Божия подразбира: всичко, което се върши в света, да е проникнато от такава красота и хармония, която да е в пълно съгласие с Космоса. При това положение, животът на човека ще бъде в хармония с общия живот на Космоса. И оттам: Всяко нарушение във вашия живот е по-малко или по-голямо отклонение от общата хармония на Космоса. Срещате един добър работник, който живее добре, работи своя занаят и е доволен от живота си. Обаче направи ли някаква погрешка в живота си, отклони ли се от общия живот, той забелязва, че паметта му постепенно отслабва. Какво става с него? Той изгубва работата си и не може вече да я изпълнява.

Някой се хвали, че има силна памет. Щом има силна памет, нека си спомни, де е бил преди 100, 200 или 500 години. Който е развил Божественото съзнание в себе си, той ще помни миналото си, но ще предвижда и бъдещето. Съвременните хора вярват главно в науката и казват: Каквото науката поддържа, това е Истината, няма какво повече да търсим. Казвам: Съвременната наука изучава главно миналото на човечеството, но това още не е наука. Истинска наука е онази, която изучава бъдещето и прониква в него. Съвременната наука е силна главно в едно отношение – в

разрушението. Какво ще кажете, силна ли е съвременната наука в религията, във философията, в поезията? Дойде ли въпрос до разрушението, там тя е силна и при това толкова силна, че може да унищожи половината Земя. Ако дойде до положение да разруши цялата Земя, тя ще се прости и със себе си. Това се отнася до западната наука. И съвременната цивилизация е силна със своите разрушителни елементи. Не, това не е наука, не е цивилизация. Днес и религиозни, и учени спорят. Дето има спор, там Истината отсъства. Православните казват: Спасението е в нашата църква. Евангелистите казват: Спасението е при нас. Може ли да има спор между църкви, които служат на един Бог ?

Питам: Може ли да има спор за живота, кой живот е по-добър? Един е животът. Качествата на живота са красота, благоухание и простор. Ако вашият живот води към красота, към благоухание и простор, той е истинският живот и върху него няма защо да спорите. Човешкият характер пък се познава по издръжливостта. Поставете човека в мъчнотии, за да познаете силата на неговия характер, развитието на неговия ум и благородството на сърцето му. Вземете парите на човека, за да видите каква е вярата му. Ние говорим за хора, които са дошли на Земята да учат и да се изпитват. Има души, които Провидението не е подложило на никакви изпитания. Тия души не се изпитват. Обаче, ако хората не искат да бъдат изпитвани, трябва да се изпратят в страната на вечния мир, дето няма тревоги, няма безпокойствия, но няма и развитие. Всеки човек иска да уреди живота си. И това може да стане, но трябва да се откаже от богатата на живота. Който иска да се откаже от злото, той трябва да се откаже и от доброто. Обаче на този човек веднага подписват паспорта и го изпращат в света на вечния мир. А който иска да се ползва от богатата на живо-

та, той ще остане да живее на Земята, но не като търговец, а като пчеличка, да работи неуморно и с постоянство.

Сегашният живот на хората зависи от тяхното минало. И за да се освободи човек от своето минало, Бог е вложил в него този вътрешен глад за изучаване Словото Божие. Словото Божие облагородява човека. Под думите „Слово Божие“, разбирам целокупния живот. За тази цел човек трябва да изучава Земята, с всички живи същества по нея, и Небето, с разните слънца и планети; той трябва да изучава хората, техните лица и целия им строеж; той трябва да изучава изворите, водите, минералите, растенията, животните. Като познава движението и посоката на водите, човек ще разполага с тях и ще ги прекарва през безводни места, да се ползват от тях ония негови братя, които са лишени от вода. Като познава законите и условията за развитието на растенията, човек ще разполага с тях, ще ги насажда на места, дето растителността е слаба. Това значи да има човек знания! Той ще помага и на страдащи, и на бедни. Някой земеделец страда, гърчи се от мъка. Защо? Житото му не е станало. – Как да му се помогне? – Напълнете хамбара му с жито и мъката му ще мине. Някой търговец страда. Защо? Дюкянът му се е изпразнил. Напълнете дюкяна му със стока и той ще се зарадва. Някой ученик плаче. Защо? Не може да реши задачите си. Решете задачите му и плачът ще престане. На всеки човек липсва нещо. Дайте му това, което му липсва и той ще бъде доволен. Кой може да даде на хората това, което им липсва? Ето защо, когато вътрешният глад ви посети, благодарете на Бога! Когато страданието похлопа на вратата ви, дайте му едно угощение! Когато в живота ви се яви някаква спънка, поговорете с нея и я угостете! Научете се да давате угощения не за благата в живо-

та, както е било досега, но поне за малките страдания и мъчнотии, които ви сполетяват. Щом ви дойде някое малко страдание, поканете своите приятели на угощение и кажете: Поканвам ви да си хапнем заедно и да благодаря на приятелите си от невидимия свят за изпратения от тях подарък. Великите хора в света са се повдигнали благодарение на това, че всякога са били доволни, признателни на Бога за малките страдания и нещастия, които са ги сполетявали. Големите нещастия в живота се дължат на това, че хората изказват недоволството си, задето ги постигнали някакви страдания. И тъй, бъдете внимателни, да не би като се оплаквате от малките страдания, да налетите на по-големи. Знание е нужно на хората, но в ръцете на невежия отчаянието е опасно. Някои хора не се ползват от своето знание на място. Ако някой от тях е добър френолог например, той използва това знание да търси дефектите на хората. За пример, няколко години наред Ломброзо е изучавал престъпните типове, вследствие на което, когато срещал, наблюдавал го дали няма на лицето му някаква черта на престъпник. Като ходил в Русия, той пожелал да види Толстой и през всичкото време го наблюдавал какви особени черти ще схване на лицето му. Толстой даже пише в своите бележки за това посещение от Ломброзо, като казва, че не се е чувствал свободен в негово присъствие. Защо? Наблюдавал го е Ломброзо. Няма защо хората да изучават престъпните типове. Туй е отклонение от естествените, от нормалните типове.

Ако е въпрос за наука, изучавайте нормалните типове. За пример, измерена е височината на човешкия мозък, от центъра до периферията; тя е около 15 см. Всяко най-малко отклонение от тази мярка говори за едно аномално състояние в човека, т. е. за отклонението му от правия път.

Ако пък дължината на линията от ухото до между веждите е приблизително 15 см., то всяко скъсяване на тази линия показва отклонение на човека от неговото правилно развитие. Казвате: Как може да дойде човек до правите мерки? Как може да възстанови в себе си тия норми? За да дойде до първоначалното си положение, човек трябва да работи върху себе си, да развива тия центрове, тия линии. За пример, който е милостив и прави добрини, той развива челото си отпред, горе. Който усилено се занимава с умствена работа в продължение на десет години най-много, той ще развие специфични умствени центрове, които се намират на челото.

Следователно в развитието си човек не се увеличава по форма, но по сложност. Ако разтеглим човешките клетки, или материята, от която е направено тялото му в плоскост, ще видим, че то ще заеме по-голямо пространство, отколкото, ако по същия начин разтеглим най-големия мамонт. Човешката материя е фина и разтеглива. В този смисъл по форма човек е най-голямото животно на Земята. Външно той представя една малка опашата звезда, но в идейния свят той е грамаден. Неговите идеи отиват до Слънцето, до звездите. За какво може да мисли един мамонт? Преди всичко неговата форма не е толкова голяма, пък и мисълта му се простира на около 2 – 3 км., а най-много десет километра. Обаче човекът с този голям простор на своя ум и с това голямо разширение на своето сърце, може да влезе във връзка с всички хора. Често съм казвал, че ние трябва да любим Бога. Как ще Го любим? Ние ще любим Бога, като дадем път на всяка благородна мисъл, на всяко благородно чувство в нас. Колкото малки да са тия мисли и чувства, са Божествени, не трябва да се отхвърлят. Няма човек в света, в когото тия мисли и чувства да

не се явяват спонтанно. На него не остава друго, освен да ги приеме в себе си и култивира. И ако съвременните хора не успяват в много свои добри начинания, това се дължи на обстоятелството, че те отблъскват малките Божествени мисли и чувства, а очакват да им дойдат грамадни, велики идеи и мисли. Ние наричаме такива хора грешници, защото те само очакват велики идеи. По този начин тези хора убиват в себе си Божественото, Великото начало. В това именно седи нещастieto на всички хора. Забележете, при най-скръбното състояние на човека, в ума му ще проблесне една малка мисъл, която ще му донесе необходимата светлина. След това състояние, човек отново ще изпадне в тъмнина. Така се редуват в съзнанието на човека един светъл и един тъмен момент, докато най-после в съзнанието му се образува един светъл кръг и в него наставка пълно затишие, в което той чува тихия глас да му говори: „Не бой се, всичко ще се оправи!“

Един българин изпаднал в някакво тежко състояние и решил да се самоубие. Като размишлявал по какъв начин да свърши с живота си, той чул в съседната стая един тих глас да пее: „Аз всякога мисля за тебе“. Като чул този тих глас, съзнанието му се проявило и той казал: Няма да се самоубия, аз имам достатъчно сили да преодолее мъчнотията, в която съм изпаднал. Ще се заловя за някаква работа, макар и най-проста, за да изляза от трудното положение, в което се намирам. Казвам: Такава сила е вътрешният глас! Такъв преврат може да произведе той в човека! Сила е този глас – „Аз всякога мисля за тебе“.

Казвате: Ние не сме толкова чисти, да долавяме и разбираме този глас. – Ще бъдете чисти. – Ние не сме толкова учени. – Ще бъдете учени. – Ние не сме толкова силни. – Ще бъдете силни. – Ние не сме толкова богати. – Ще

бъдете богати. – Стрданията ни са големи. – Те са за ваше добро. – Животът ни е непоносим. – Ще го носите.

„Ето, идат дни. И ще проводя глад на Земята.“ С този вътрешен глад именно Бог ни изпитва колко Го обичаме. Този глад е вътрешното начало. Бог ще проводи глад, но ще създаде условия да се задоволи този глад. Няма нещо в света, което Бог не може да направи. Той иска да ни направи съучастници в Неговото дело. Можете ли да се радвате на живот, в който не сте взели никакво участие? Бащата ще оре и копае на нивата, а синът ще се облече по последна мода, ще си тури лачени обуца, ще се намаже с най-хубава помада, ще вземе бастун в ръка и ще отиде при баща си, да го пита как върви работата. Значи, бащата ще работи, а синът ще яде и пие и с цигара в уста ще се разхожда нагоре-надолу. Не, такъв син не трябва да се учи. Синът отива на училище и се връща, но на края на десетте години знае толкова, колкото и в началото на своето учене. Казвам: Синът трябва да бъде наред със своя баща. Ученикът трябва да бъде наред със своя учител. Дето е учителят, там трябва да бъде и ученикът. Дъщерята трябва да бъде наред със своята майка. Слугата трябва да бъде наред със своя господар. Аз не говоря за обикновения господар или за обикновения баща. Аз говоря за такъв баща, който храни благородни и възвишени чувства към своя син. Кой баща не иска син му да стане учен и благороден? Кой господар не иска слугата му да стане добър и благороден? Кой учител не иска учениците му да бъдат добри, учени и благородни? Добрият господар иска слугата му да бъде достоен за работата, която му е определил.

Казвам: Вътрешният глад ще ви постави в положение да изправите живота си. За тази цел трябва да започнете с разрешаване на мъчнотии в своя живот. Мнозина се спъват

от страдания, от съмнения, от ревност, както и от своите тесни възгледи. Днес е опасно да се говори на хората. Ако им говориш за философия, ще се обидят философите; ако говориш за поезия, ще се обидят поетите; ако говориш за държавата, ще се обидят държавниците. Кому каквото кажеш, все ще се обиди. Питам: Кой държавник днес управлява, както Бог изисква? Кой педагог е възпитал учениците си, както Бог изисква? Коя майка е родила децата си, както Бог изисква? Има такива майки, но те са малко, а за в бъдеще ще се срещат повече. Да вършим това, което Бог изисква, туй е идеалното, красивото в света. Това ще се постигне, когато всеки реши да живее като истински човек. Да не разглеждаме Бога като същество, което ни влияе отвън, но като същество, което живее дълбоко някъде в нас, което при всички условия на нашия живот остава неизменно и всеки момент изправя живота ни. Всеки може да опита Бога. Как ще Го опита? – Когато изгуби всякаква надежда и помощ отвън, когато животът му се обезсмисли, тогава Бог, вътре в него му остава единствен верен и го крепи. Дали си на Земята или в другия свят, дали си в ада или в рая, единствен Той остава с тебе и те крепи. Твоята мисъл, твоето чувство, твоето съзнание е преплетено с Неговото. Псалмопевецът казва: „Никъде не мога да избегна от Твоето лице.“ Затова именно трябва да се изучава разумното Слово, в най-голямото му разнообразие, във всичките му форми.

Има учени хора в света, които са посветили живота си в изучаване на човешката ръка; други – в изучаване на човешкото лице, сърце, човешкия мозък, човешките мускули, кости и т. н. Трети учени са посветили живота си в изучаване на растенията, животните и т. н. Всички тия науки са отлични, те показват на човека пътя към него-

воту правилно развитие; те са израз на разумното Слово. За в бъдеще баща, на когото се роди син, няма да философства как се е създало това дете, но ще извика един хиромантик, който по ръката или по някой от пръстите му ще каже какви способности се крият в него, какви добри и лоши черти има, и най-после, какво може да излезе от него. Хиромантикът ще даде методи за възпитанието на това дете. Ако пък бащата пита нещо за себе си, той ще му даде начини как да изправи живота си и как да се освободи от противоречията. Днес и тази наука е опасна. Защо? Защото и съвременният хиромантик, като Ломброзо, търси дефектите в човешката ръка. Като види някой свой познат, ще погледне ръката му и ще каже: Виж колко е изкривен средният пръст на лявата ти ръка. Виж, какви дефекти има ръката ти! Всяка линия на ръката има своето значение. За пример, когато човек свива ръцете си на юмрук, това означава: Трябва ли да пусна от ръцете си това, което веднъж съм хванал здраво? Някой човек поставя палеца си върху цялата ръка, свита на юмрук, а друг поставя палеца си вътре, между пръстите на ръката. Какво означава едното положение на палеца и какво – другото? Това са образи, фигури, с които си служим в речта за изяснение на нещата. Когато някой отваря юмруците си, това означава: Аз пуцам всичко, каквото съм придобил. Когато някой крие ръцете си, с това заедно той скрива и своето лице. Когато някой отвори ръцете си и покаже дланите си, този е истински човек. Той иска да каже: Ето ме, гледайте, четете по мене, това съм аз. Когато римлянинът поздравява, той вдига ръката си нагоре и приляка малко на едното си коляно. Римляните се отличават по своята честност. Европейците се поздравяват с ръкуване. Всяка сутрин, като ставате, вдигнете ръката си към Небето и кажете: Господи,

погледни ръката ми и кажи какво трябва да направя днес. Ако имам някакъв дефект, кажи ми, какъв е и дай ми начин да го изправа. Когато вдигнем ръката си нагоре и я отворим, едновременно с това и Мъдростта в нас се разтваря и изпуска светлина навън. Ясновидецът вижда тази светлина и голяма радост изпитва.

Следователно истинското знание седи в това да схванем идеята, че всички наши умове, както и цялото ни тяло, са проекции на Божията Любов, на Божията Милост и Светлина. Когато лицето на човека е чисто и светло като на светиите, от сърцето му излиза пламък, светлина. От мозъка и от сърцето на много учени излиза също такава светлина. Приятно е на човека да среща хора, на които главите, лицата и сърцата светят. Това значи култура! Аз бих желал и вие така да светите. Щом светите, няма да имате нужда от никаква лампа. Такива братя и сестри, такава публика, на които главите, очите, ушите, устата, сърцата и мозъците светят, са всякога добре дошли. Това значи хора на новата култура! Не е достатъчно само да се говори за новата култура, но трябва да се знае, че хората от новата култура светят. Когато всички хора придобият тази светлина, те ще си подадат ръка и всички заедно ще светят, ще показват пътя на ония, които са се отклонили от него. Само по този начин ще се създаде Великото Братство в света.

„И ще проведя глад на земята.“ Този глад подразбира стремеж към Божественото. Когато Божественото съзнание в човека се пробуди, той свети. Неговото сърце и неговият ум са запалени с Божествения огън на Любовта. Когато се стреми към Божественото, човек ще се домогне и до новата, положителната наука, според която нещата имат съвсем особени тълкувания. За пример, според тази наука Хималаите представят средния пръст на човешка-

та ръка. Там живее Сатурн, падналият бог. Следователно, който търси Правдата, трябва да обърне погледа си към Хималаите. И когато се решава някое важно дело, съдиите трябва да отидат на върха на Хималаите, на Монт Еверест, на Сатурна, там да го решат. Значи, средният пръст на човека се намира на Монт Еверест. В Америка се намира Меркурий, малкият пръст на ръката. На Мон Блан се намира Юпитер, показалецът. Де се намира четвъртият пръст, Аполон? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Като разглеждам ръката на човека от гледището на хиромантията, мога да кажа какво положение заема той в света и какво може да излезе от него. Когато някой иска да развие в себе си достойнство, той трябва да се качи на Мон Блан. Ако пък иска да развие в себе си справедливост, той трябва да се качи на Хималаите, на Монт Еверест. Англичаните предприеха няколко експедиции за Монт Еверест, но не можаха да се качат на него. Там стават големи бури, големи въздушни течения. Някои казват: Какво ни интересува Монт Еверест? – Трябва да ви интересува. Когато искате да бъдете справедливи, мислено ще се качите на Монт Еверест и там ще размишлявате за него. Когато искате да развиете в себе си благородство и достойнство, ще се качите мислено на Мон Блан и там ще размишлявате. Когато искате да уредите материалните си работи, ще се качите на най-високата планина в Америка.

„Ето, идат дни“, говори Господ Иеова, „И ще проведя глад на земята.“ Чрез този глад се придобива знанието. Този глад събужда вътрешните сили в човека, които го заставят да изучава целия органически свят. Идат дни, когато всички напреднали души от целия свят ще си подадат взаимно ръка и знанието, което се е изучавало от хиляди векове в миналото и бъдещето, ще изпълни цялата Земя.

Казано е в Писанието: „Цялата земя ще се изпълни със знание за Господа“. „И ще бъде едно стадо и един пастир, една майка и един баща, едно семейство, един учител и едно училище.“ Какво по-красиво от това? Красивото иде вече в света!

И тъй, не се обезсърчавайте, но изучавайте нещата! Знанието е за ума, доброто – за сърцето, силата – за духа, благородството – за душата.

Желая на всички да бъдете умни, добри, силни и благородни!

Беседа от Учителя, държана на 25 декември, 1927 г. София. –
Изгрев.

В ОБРАЗ БОЖИ

„Който, в образ Божии като бе, не го помисли похищение, да е равен Богу.“
(Филипяном 2 : 6)

„Който, в образ Божии като бе“. Това изречение има външен и вътрешен смисъл. Мнозина са разглеждали този стих, но са се спирали върху външната му страна, защото изобщо външното най-много апелира на хората. Аз ще разгледам вътрешната страна на този стих. Думите „в образ Божии“ подразбират вътрешните условия, вътрешните възможности, дадени на човека. В това отношение само царският син има външни и вътрешни благоприятни условия да учи, да се развива. Той може да си избере каквито другари иска; той има възможност да си вземе каквито професори иска. Под думата „царски син“ разбирам онзи, в жилите на когото тече царска кръв. Всеки друг, който не е царски син, няма тези благоприятни условия, следствие на което той трябва да се бори със сиромашията, да преодолява мъчнотиите и лишенията.

Сега, като се спирате върху живота, при дадените условия, вие разглеждате временните блага, които той носи, без да се спирате върху факта, че временните блага създават големи нещастия на хората. Ако проследите историята на човешкото развитие, както и това на целия органически

свят, ще видите, че този факт е верен. Няколко зрънца, дадени на една птичка, могат да костват живота ѝ. Тази птичка е гладна, търси някъде храна, но в това време няколко немирни деца ѝ устройват капан. Те я примамват с няколко житни зрънца, които отнемат живота ѝ. Тя иска да задоволи глада си, но едновременно с това животът ѝ се отнема. За да изкара плод от земята, земеделецът работи месеци наред, изразходва енергия, материални блага, докато най-после получи едно временно благо. Младата мома изразходва време, енергия, средства, да се облича хубаво, да се гизди, за да се хареса на някой момък. Най-после тя се домогва до това благо, но цял живот носи последствията на това благо. С ред страдания и мъчности тя изкупва придобитото благо.

Мнозина запитват: Трябва ли да учим? Според мене този въпрос съвсем не е на мястото си. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита трябва ли да гледаме, трябва ли да слушаме, трябва ли да ходим, да ядем, да пием, да спим и т. н. На живия човек такива въпроси не могат да се задават. Всички тия действия – гледане, слушане, ядене, ходене – са присъщи на един велик, разумен живот. Когато този живот престане да се изявява, тогава само по себе си и тези действия ще изгубят смисъл. Умрелите спят ли? Ще кажете, че умрелите почиват. Може да почиват, но те не спят. Умрелите ядат ли? – Не ядат. – Умрелите виждат ли? – Не виждат. – Умрелите чуват ли? – Не чуват. Вие можете да плачете на гроба на умрелия колкото искате, но той нищо не чува. За него вашият плач е безпредметен. Слушал съм как някоя жена плаче на гроба на умрелия си мъж и казвам: Колкото да плачеш, той няма да те чуе. Какъв смисъл има тогава този плач? При това положение трябва ли майката да плаче на гроба на умрялото си дете? Има

смисъл майката да плаче за живото си дете, но да плаче за умрялото си дете, няма никакъв смисъл. Да четеш някаква книга пред един разумен човек, има смисъл в това; но да четеш една книга пред някой глупав човек или пред някое животно, в това няма никакъв смисъл.

Религиозните хора, както и хората на новите идеи, на новите течения, имат амбиция да докажат на хората, че тяхното учение, техните идеи са прави и насила искат да ги убедят в това. Казвам: Убедете себе си, а не другите. Който носи в себе си новите идеи, той трябва да бъде толкова пластичен, че каквото да му се случи в живота, на каквато мъчнотия да се натъкне, да е готов да се справи. Дайте най-мъчното музикално парче на някой виден музикант, той ще го погледне отгук-оттам и веднага ще се справи с него, ще го изсвири отлично. Дайте същото парче на някой посредствен музикант, той ще го свири цели месеци и години и в края на краищата ще направи ред погрешки. Като го слушате да свири, казвате: Мъчи се човекът да свири. Не е лесно да изсвириш нещо от Бетовен. – Не е лесно за посредствения музикант, но за опитния музикант не е мъчно. Щом става въпрос за мъчение, казвам: Мъчение има в ада; трагедия има в ада. Следователно мъчението е за ада; драмата – за човешкия живот; поезията – за рая. Човешкият живот не е трагичен, но драматичен. Ако питате какво има вън от ада, казвам: Вън от ада е раят. Значи, дето свършват трагедията и драмата, там поетът туря начало на своята поезия. Обаче само онзи поет може да пише истинска поезия, който е минал през фазите на трагедията и драмата. Какво нещо е трагедията, знаете вече; какво нещо е драмата, пак знаете. Отсега нататък трябва да изучавате поезията. Тя отскоро е започнала да се изучава. Следователно поезията е нова наука. Първият човек,

който е писал поезия, е Адам. Обаче поезията на Адам останала недовършена, защото го изпъдиха от рая. Господ му даде най-хубавата жена, каквато светът познава. Адам толкова се възхити от своята жена, че се вдъхнови и започна да пише. Той мислеше да напише нещо особено хубаво, което да остане за вечни времена, но и той, както някой си турчин, казал: „Отиде нашата дуня“. Един турчин слушал как български съдия решавал едно дело и като чул решението на това дело, казал: „Отиде нашата дуня!“ И сегашните хора, като този турчин, казват: Дойде грехът и всичко изгубихме. – Не е достатъчно само да се констатира това, но човек трябва да потърси причините за греха и начините как да се освободи от него. Ако грехът днес е дошъл, и утре има възможност да дойде. Грехът не е нещо случайно. Той представя накопления на желаниа, които всеки момент могат да се изявят и да спънат човека в неговото развитие. Тези желаниа имат далечен произход. Сега аз искам да насоча мисълта ви към един велик закон, който организира идеите. И в този смисъл казвам: Няма сила в света, която може да противодейства на идеите. Идеята, сама по себе си, е мощна. Един от пророците казва за Бог: „Няма оръжие в света, което може да Ти противостои“. Който разбира този закон, той може да избегне много нещастия. Колкото малка да е една Божествена мисъл, тя е мощна. Кога ще се реализира, не е важно, но тя непременно ще даде своите добри резултати. Ако доброволно не приеме една Божествена идея, тя ще влезе в подсъзнанието ви, дето сама ще се организира. Как ще се организира? Тя постепенно ще привлича към себе си подобни на нея идеи и един ден, когато види, че съзнанието ви е най-слабо, тя ще ви се наложи и ще изнесе това, което крие в себе си. Божественото не държи на времето: Могат да минат месе-

ци, години, но в края на краищата, Божественото пак ще се прояви. По този закон може да се обясни защо някои идеи са материалистични, а други – идеалистични. Това се дължи на широтата на човешкото съзнание, на кръговете, които се образуват в него. Въпросът за кръговото организиране на идеите е философски и изисква съответен ум за разбирането му. Да допуснем, че някой човек живее в идеалистичен век и по едно време през ума му минава мисълта, че трябва да поправи някои свои погрешки или някои погрешки в обществото. Обаче той отхвърля тази мисъл от ума си, счита, че е ненавременна. Мисълта влиза в подсъзнанието му и работи там, организира се, чака времето да се прояви. Като се отказват от идеите с широките кръгове, хората дават предимство на своите мисли, т. е. на мислите с тесни кръгове, докато постепенно стеснят кръга на своето съзнание и създадат ново течение в света, обратно на идеалистичното, а именно материалистично. По този начин хората казват: Всичко в света е материя. Значи, когато хората се отказват да изправят погрешките си, наставя в света ново течение – материализъм. Освен материята, материалистите не признават нищо друго. Когато се натъкват на големи противоречия и страдания, хората започват да търсят някакъв изход от положението, в което се намират, докато неусетно се домогнат до идеята за Бога. Това показва, че Божествените идеи са се организирани вече и от подсъзнанието слизат в съзнанието на човека. Така се създава в света идеалистично течение и хората започват да възприемат Божествените идеи. Следователно, когато хората не искат да изправят погрешките си, ражда се материализмът. Когато в тях се яви готовност да възприемат Божествените идеи, ражда се идеализмът. Обаче нито материализмът, нито идеализмът са в сила да изпра-

вят живота на хората. Който не иска да стане материалист, той трябва да разбира закона, по който може да изправи погрешките си. Който иска да стане идеалист, той трябва да възприема Божествените идеи. Когато хората станат идеалисти, тогава ще дойде истинската поезия. „Който, в образ Божи като бе“. Този стих показва, че апостол Павел е предвиждал не само тогавашните възможности на живота, но и бъдещите. Които не разбират тия неща, те искат в един ден да преживеят всичко, но това е невъзможно. Някой иска слава. От кого иска тази слава? Кой може да му я даде? Ако вие сте музикант, искате мнението на някой виден музикант, той да ви похвали, това разбирам. Мнението на този музикант е ценно за вас. Обаче, ако вие искате мнението на някой човек, който седи по-долу от вас като музикант, в това няма никакъв смисъл. Затова именно, Христос казва: „Не търсете слава от хората, но от Бога“. По-нататък аз казвам: Не търсете знание от хората, но от Бога. Хората могат да бъдат носители на знанието, но извори не могат да бъдат. Божественото създава идеите, а не човешкото. Божественото е носител на всички възвишени идеи и мисли, които вълнуват човешката душа. Днес хората говорят за нови идеи, за ново учение, но всъщност схващанията им са съвършено различни. И българите казват „ново учение“, и американците казват „ново учение“, но и едните, и другите разбират различни неща. Под думата „ново учение“ американците разбират нов начин на тълкуване. Онези, които подържат този начин на тълкуване, казват, че никакви болести не съществуват, защото те отричат материята, а признават само духа. Това е едностранчиво разбиране. Защо? Защото човек не може да отрича това, което не съществува. Може да се отрича само това, което съществува, но не и това, което не съществува. Ако

отричат съществуването на материята, това показва, че тя съществува. Щом отричат съществуването на духа, това показва, че той съществува. Човек може да отрича само тия неща, за които има известни понятия и с енергията на които става известна промяна. За пример, денят и нощта се обясняват с промени, които стават със слънчевата енергия. Значи, денят се определя от изгряването на Слънцето. Дето има Слънце, там има ден; дето няма Слънце, там има нощ. Когато казваме Божествен ден, разбираме присъствието на Бога в човешкото съзнание, като изгряващо Слънце, което го озарява и внася в него светли, велики мисли. Нощта в съзнанието пък подразбира залязване на това Слънце.

Казвате: Какво нещо е Любовта? – Изгрев. Какво представя отсъствието на Любовта? – Залез. – Какво нещо е Мъдростта? – Изгрев. – Какво нещо е глупостта? – Залез. – Какво нещо е Истината? – Изгрев. – Какво нещо е лъжата? – Залез. – Какво нещо е Правдата? – Изгрев. – Какво нещо е безпавието? – Залез. – Какво нещо е милосърдието? – Изгрев. – Какво нещо е жестокосърдечието? – Залез. Това са две категории състояния. Всеки човек трябва да определи в даден момент в кое от тия две състояния се намира, без да се стреми да доказва защо е така. При залез слънце човек усеща в себе си дълбока скръб, като че е изгубил нещо ценно. При изгрев слънце човек усеща едно повдигане на духа и тогава той лесно изправя погрешките си. Казвате: Каква погрешка може да се изправи при изгряването на Слънцето? Представете си, че сте имали един приятел, който ви е обичал и който е бил готов на всякакви жертви за вас, но вие не сте преценили неговата Любов. Така се случва, че този човек умира и вие оставате натъжен, скръбен, че нещо не сте направили за него. Как ще изправите тази погрешка? Такава е грешката на цялото

човечество по отношение на Христа, Който искаше да по-
вдигне еврейския народ, да даде светлина на цялото чове-
чество. Той искаше да събере всички народи под крилете
си, както квачка събира пиленцата си. И как постъпиха с
Него? Разпнаха Го на кръст. Но, ето, две хиляди години
вече как евреите носят последствията на своята грешка. Те
и до днес не могат да се изправят. Защо? Защото Христос
не е между тях. Знаете ли колко скъпо плащат евреите за
своята грешка? Няма друг народ в света, който тъй скъпо
да изкупува своята грешка. Казвате: Ако Христос дойде
днес между нас, ние няма да постъпим като евреите. – Не
е въпросът как днес ще постъпите. Сега вие се чудите как
са могли евреите да постъпят така с Христа! – Всеки човек
може да постъпи като евреите. Ако развие своята велика
идея, както евреите разпнаха Христа, не прави ли и той
същата грешка? Но тази грешка носи след себе си голяма
катастрофа.

Някой казва: Аз не мога да се откажа от удоволствията
в живота; не искам да живея като отшелник. Питам: Какво
удоволствие има в това да прекара човек цяла нощ в едно
кабаре? Какво удоволствие има в това, да седиш цяла нощ
в кабарето и да дишаш пращен, нечист въздух? Кое е за
предпочитане: Да дишаш отровния въздух по кабаретата
или да дишаш свежия въздух на Рила, или на друга някоя
планина? Казвате: Как живеят хората в кабаретата? – Жи-
веят те, но в себе си носят отровата на тамошната атмо-
сфера. Те са заразени хора.

В първите времена на християнството, във времето
на Нерона един виден римски патриций се влюбил в една
християнка и пожелал да я целуне. Тогава жената е зае-
мала ниско положение, а не като сегашната, затова този
патриций мислил, че може да постигне всичко, каквото по-

желае. Тогавашните нрави били много разпуснати. Обаче християнката се противопоставила на желанието на този патриций. Той се почудил на смелостта на тази християнка и казал: Аз искам да те целуна. – Не само ти трябва да искаш, но и аз трябва да искам това. Още повече, трябва да зная защо искаш да ме целунеш. – Аз не мога да живея без тебе. Животът ми без тебе е свършено безсмислен. – Щом е тъй, аз искам да те поставя на изпит, да проверя дали говориш Истината. – Готов съм на всякакъв изпит. – Тогава ще те пратя при една моя приятелка да я целунеш. Като се върнеш от там, тогава ще ти позволя да ме целунеш. Обаче ще донесеш едно писмо от моята приятелка, от което да се уверя, че наистина си я целунал. Той много се зарадвал за този изпит и веднага тръгнал да изпълни дадената му задача, без да знае, че приятелката на неговата възлюбена била проказана. След три деня той се върнал от приятелката на своята възлюбена, но вече заразен; на устата си имал струпеи, които му причинявали големи болки. Като го видяла, младата християнка му казала: Сега вече можеш да ме целунеш. – Не е време за целуване. Аз имам големи болки на устата си, първо трябва да се излекувам. – Тогава аз да те целуна. – Не, още не може. Когато изчистя устата си от проказата, тогава ще ме целунеш. Отишъл той при лекар в Рим да се лекува, минавали ден, два, три, месеци, но щастливият ден за целувката още не настъпил.

Сега ще обясня значението на целувката. Целувката подразбира красивото, възвишеното, което човек търси в живота си. Аз не разглеждам целувката в нейната външна, физическа страна, но имам предвид нейния вътрешен смисъл. При допирането на устните всякога взимат участие известен род сили. Например горната устна представя извор, от който изтичат струи на Божествената Мъдрост.

Ако погледнете на човека с разбиранията на ангела, ще забележите, че от горната му устна изтичат някакви струи като от извор, а долната му устна представя коритце, в което тия струи се изливат. Следователно, ако от устата на някой човек изтича нектар на живота, тази целувка има смисъл; обаче ако от устата му изтича отрова, тази целувка е нещастие. Целувка от такава уста е целувка на прокажен човек. Тъй щото не е безразлично кого ще целуваш. Има ли смисъл да целувате умрели хора? Докато човек е жив, вие го хокате, карате се с него, но като умре, казвате: Хайде да го целунем, да загладим работата. – Ако искате да целунете някой човек, целунете го, докато е жив, а не след като умре.

„Който, в образ Божи като бе.“ Христос дойде между хората в образ Божи да им покаже начин как да приложат Божията Любов и Мъдрост в света. Силата на знанието се заключава в приложението. Казват за никого: Този човек се държи като слепец за тояга в своите вярвания, в своите възгледи. Питам: Кой математик не се държи като слепец за тояга в числата от 1 – 10? Той носи тия числа с себе си, те представят за него мерки, без които не може. Ако някой го накара да се откаже от тия числа и букви, той ще му отговори, че тези числа представят за него пътища, чрез които възприема и предава математическите истини. Следователно всяко число е метод, чрез който може да се предаде една математическа идея. Всяка буква е метод, чрез който може да се оформи дадена математическа идея.

Като говорим за Божията Любов, трябва да знаем едно от главните ѝ качества. Първото качество на тази Любов седи в желанието на човека да постави своя любим на същото положение, на което той сам се намира. Следователно, когато казваме, че Бог ни люби, подразбираме,

че Той иска да ни приравни със себе си. Ако горделивият почувства тази Любов, той казва: Ти знаеш ли кой съм аз? Обаче с тази гордост човек си създава големи страдания и неусетно пада от положението, в което Бог го е поставил. Любовта на Бога към нас има предвид да ни издигне, да ни даде добри условия за развиване. Ето защо тази Любов трябва да смири човека, а не да го възвеличи. Да любиш някого, това не значи да слезеш по-долу от него или на неговото положение, но да го поставиш наред със себе си, за да го разбереш. Както се стремите към Божествените мисли и чувства, така трябва да зачитате мислите и чувствата на онзи, когото обичате. Който има прави отношения към Бога, към своя ближен, той разбира смисъла на числата и буквите и може да ги прилага в новия живот. Днес всеки човек се стреми към наука, всеки иска да бъде учен. Този стремеж е на място. Всеки трябва да се стреми към наука, но към Божествената наука.

Казвате: Съвременната медицина Божествена наука ли е? – Всяка наука, която е резултат на Духа, е Божествена, но хората, които се занимават с нея, не са още Божествени. За пример, дойде лекарят при болния, постави го на операционната маса, извади червата му, чисти, прави, струва, зашие ги и казва: Платете сега десет хиляди лева! Срещне ви някой апаш в гората, посочи ви револвера си и казва: Дайте парите си! Както виждате, и единият иска пари, и другият иска пари. Значи, и лекарят, който си служи с Божествена наука, иска пари, както и апашът, който не си служи с никаква Божествена наука. Казвате: Може ли да се лекува човек без пари? – Може. – Как? – Ако лекарят излекува болния, както трябва, и по този начин го избави от страдания, болният ще даде не само десет хиляди лева, но и сто хиляди. Какво по-приятно за лекаря да знае, че

е помогнал на някой страдащ, без да иска никакво възнаграждение за това? От друга страна пък така излекуваният болен по никоя начин не може да не се чувства задължен да благодари на лекаря. При най-оскъдните средства даже той ще търси начин да изкаже своята благодарност, доброволно, а не по външно задължение. При това положение между лекаря и болния се създават красиви отношения. Иначе в очите на болния, лекарят ще бъде като търговец. Дето има търговски сделки, там няма трайни отношения. Светът се нуждае от разумни лекари, които да лекуват хората по нов начин. Такъв лекар ще лекува болния според законите на Любовта и болният ще му плати според законите на Любовта. Тогава и лекарят ще бъде доволен, и болният ще бъде доволен. Бъдещите лекари ще лекуват не само физическите, но и психическите болести. В съвременния човек има една страшна вътрешна проказа, която го разяжда. Погледнете някой човек, изглежда здрав, но сърцето му се гърчи от болките на тия вътрешни струпеи. Погледнете мозъка му, също така е под влиянието на струпеите в неговите мисли. И тъй, човечеството се нуждае от медицина, която да освободи човешкия ум и човешкото сърце от проказата, която ги разрушава и разяжда. Съвременната медицина изучава свойствата и състава на цветята и на разни треви и ги използва като лечебни средства. И Божествената медицина извлича от цветята на Божествения свят лечебни вещества, с които лекува психическата проказа, която съвременните лекари не могат да лекуват. Добре е да се направи опит с Божествената медицина и с човешката и да се видят резултатите от едната и от другата. За пример, при един сериозно болен, почти на смъртно легло, викат двама лекари: един ще лекува по обикновен начин, а другият – по Божествен. Първият предписва ня-

какви лекарства на болния, но минава ден, два, три, положението не се подобрява. Вторият лекар взима една чиста хартия и написва на нея една дума. След това изгаря книгката, събира пепелта, туря я във вода да се разтвори, дава от този разтвор на болния да пие по няколко лъжички на ден. Не се минават ден или два, положението на болния се подобрява. Казвате: Това са илюзии. Не, в света илюзии не съществуват. Драми и трагедии също не съществуват. Хората сами си създават илюзиите. Те сами създават драмите и трагедиите. Как? Мъж бие жена си – ето една драма. Мъж убива жена си – ето една трагедия. Бог никого не бие. Той никого не убива. Вината не е само в онзи, който предизвиква. Някой писател написал една пиеса и наредил там да бият един от героите. И гледате, излизат актьорите на сцената, така се предизвикват едни други, че се създава повод да бият един от героите. Също така и в живота се създават поводи между хората да се бият. Някой казал на някого една обидна дума. Последният казва: Аз ще му дам да разбере! Той се заканва да го бие. Тази мисъл влиза в подсъзнанието му, дето се организира и след известно време се проявява на физическия свят; той набива този човек. Обаче след два – три месеца най-много, ще се намери друг човек, който пък него ще набие. Никой не може да избегне закона на възмездието. Казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери“. Този закон работи и с положителните, и с отрицателните мисли и чувства в човека. Следователно, дойде ли в ума ви някаква добра идея, колкото малка да е, не я отблъсвайте. Тя ще влезе в подсъзнанието ви, дето ще се организира, и един ден ще даде плод. Вложете тази мисъл като подкрепа в живота си! Вие сте художник, дойде в ума ви една малка идея да нарисувате нещо, но казвате: На мене ли остана да направя

тази работа? – Реализирайте тази идея и не мислете повече. Вие сте музикант; дойде в ума ви идеята да изсвирите нещо. Казвате: До мене ли остана да изпълня този номер? – Изпълнете този номер и не мислете. Ако вложите в ума си идеята да станете милосърдни, ще станете. Тази идея работи в подсъзнанието, дето се организира и незабелязано се проявява и на физическия свят. Приложете този метод при самовъзпитанието си. Каквато добра мисъл мине през ума ви, приемете я. Тя ще влезе в подсъзнанието ви и там ще работи. Един ден ще даде своите плодове на физическия свят. Защо съвременните хора не успяват с този метод? Защото те или не вярват в него, или наполовина вярват. В заключение, всеки ще получи толкова, колкото е вложил.

Сега, като се ползвам от опитностите на цялото човечество, аз вадя следния закон: Който иска да успява в работите си, той трябва да бъде абсолютно чист! Великите работи растат само при абсолютна чистота. Ако искате да станете виден човек, ако искате да станете учен човек, ако искате да станете силен човек, да създадете нещо, вие трябва да бъдете абсолютно чисти! Когато човек добие тази чистота, той схваща своето предназначение като душа, като носител на велика Божествена идея.

Сега ще приведа един пример из живота на християните във времето на Нерона. Един от римските благородници приел християнството, но като християнин бил подложен на големи гонения, заради което се принудил да напусне Рим и да отиде в Африка. Там той се скитал из горите и се криел в една пещера. По едно време той видял, че един лъв се приближил към пещерата. Като видял вътре човек, лъвът спрял спокойно пред входа на пещерата и вдигнал лапата си нагоре. В първо време християнинът помислил,

че лъвът ще го разкъса, но като видял спокойствието му, разбрал, че друга някаква причина го заставила да спре пред пещерата. Той се вгледал в лапата на лъва и забелязал в нея един голям трън. Приблизил към лъва, извадил тръна, превързал го внимателно и го оставил да си отиде. Лъвът се отдалечил, а римлянинът започнал да си мисли: Каква полза, че съм направил едно добро на лъва? Извадих тръна му и нищо повече. След известно време този римлянин се върнал в Рим, когато християните отново били подложени на преследвания. Като християнин, и той бил уловен и осъден на смърт, да бъде разкъсан от лъвовете. Когато го извели на арената и пуснали срещу него един лъв, всички останали поразени като видели, че този лъв не се хвърлил върху него да го разкъса, но коленичил и започнал да лиже нозете му. Цялата публика се изказала в полза на този римлянин, да бъде помилван, защото такова чудо може да се случи само с Бога, но не и с човека. Този лъв бил същият, на когото римлянинът извадил тръна от лапата.

Отгук вадим следния закон: Доброто, което човек прави, се връща към него. Велико, мощно е доброто! Съвременните хора трябва да се занимават с доброто. Те разглеждат външната страна на живота и спорят върху въпросите: Има ли Бог, или не; съществува ли друг свят, освен физическия; що е душа, що е дух; какво нещо е материализъм и какво – идеализъм. И това е добро. Тези разисквания развиват ума, но не разрешават въпросите на живота. Всяка идея е мощна в приложението си. За пример, срещате един човек, който ви обижда, каже ви някаква обидна дума. Ако се подадете на влиянието на тази дума, тя ще влезе в подсъзнанието ви и там ще почне да се организира, докато един ден даде своите лоши резултати. Ако искате

да се освободите от обидата, не бързайте да се подавате на нейното влияние, но спрете се за малко и потърсете някоя Божествена мисъл или Божествено чувство, с които да ѝ се противопоставите. Кажете си: Ако Христос беше на моето място, как щеше да постъпи? Божествената мисъл е последното средство, което може да ви помогне. В един разказ за Христа се разправя следното: Детето на една бедна вдовица било зле болно и тя решила да го занесе при Христа, Той да му помогне. По пътя още то издъхнало в ръцете ѝ. Обаче с мъртвия труп на детето тя продължила пътя си, да търси Христа. Най-после ѝ казали, че Христос е разпнат вече, не може да ѝ помогне. Въпреки това, тя отишла на лобното място сама да види Христа, да Го помоли да съживи детето ѝ. Като видяла Христа на кръста, тя започнала отчаяно да плаче, че единствената ѝ надежда е изгубена. Христос помолил един от войниците да извади гвоздеа от дясната му ръка, да помогне на тази нещастна вдовица и след това отново да го закове. Войникът изпълнил желанието на Христа. Тогава Христос положил ръката си върху мъртвото дете и то оживяло.

И тъй, вземете пример от Христа. Що се отнася до правене на добро, и на кръста да сте, помолете да отковат ръката ви само за момент, да направите последното добро. Това е геройство! Ако искате да бъдете такива герои, идеята за доброто трябва да стане за вас плът и кръв. Такива трябва да бъдат младите хора! Ако младото поколение стане образец на такова геройство, между младите ще има и учени, и гении, и свети хора. Едно се изисква от човека: и при добрите, и при лошите условия на живота да е готов като Христа да направи последното добро. Христос каза на войниците: „Освободете дясната ми ръка от гвоздеите, да помогна на тази жена. После пак я заковете“. Така е

предадена идеята в разказа, но аз казвам: Христос не се обърна към войниците с молба те да извадят гвоздеите от ръката Му, но Той сам ги извади. По какъв начин? Той силно съсредоточи мисълта си към Бога и гвоздеите сами паднаха от ръката Му. Щом имаше сила да възкреси умрялото дете на вдовицата, още по-лесно беше за Христа с мисълта си да извади гвоздеите от ръката си. По този начин Христос даде добър урок на човечеството, като каза: „Според законите на римското право, вие можете да ме разпънете, но аз ще ви покажа един метод, чрез който можете правилно да разрешавате всички спорове в света.“

Питам: Кое беше по-добро, да пострада Христос или да не пострада? Страданието обезслави Христа на Земята, но на Небето, пред Бога, Той доби слава. Той изгуби своята слава, но възвеличи Божията. Ако Христос не беше се обезславил пред хората, човечеството щеше да бъде изложено на големи страдания. Христос каза: „По-добре аз да пострадам, отколкото цялото човечество“. Следователно по-добре е да пострада физическият човек, отколкото неговите идеи. Идеите в човека представят цялото човечество. Имаме ли идеи, ние сме човеци; нямаме ли идеи, ние не сме човеци. Какви идеи трябва да има човек? Благородни и възвишени идеи, благородни и възвишени желания. Без такива идеи и желания, човекът е мъртвец, той не живее.

Казвате: Дано дойде Христос на Земята! Ако дойде Христос на Земята, хората пак ще Го разпнат, не по стария, но по нов някакъв начин. Защо? Защото Христос люби Бога. Много кръстове е имало и ще има за ония, които любят Бога. Ако някой набръчка малко лицето си и запита Господа защо му дава толкова страдания, Господ ще каже: „Изпълнете този навън! Той не е за сегашните времена, нека остане за бъдещите дни и години“! За онзи, който е готов, Бог

ще каже: „Заковете този“! Той ще изпита голяма радост, че са го удостоили с такива страдания. Той ще благодари за привилегиата, с която се ползва. Който е готов да служи на Бога, той гледа на страданията като на велико благо, на велика привилегия. Мнозина запитват защо са страданията в света. Казвам: Страданията идат, за да научат хората да правят добро. Днес хората подържат мисълта, че с доброто не може да се живее, с Истината не може да се живее. – Как ще се живее тогава? Ако с доброто и с Истината не може да се живее, още по-невъзможно е да се живее със злото и с лъжата. – Тъй, по-малко да се изкриви Истината. Не, никакво изкривяване на Истината! Животът на съвременните хора е пълен с изкривявания, вследствие на което идват нещастията и страданията. В личния, в семейния, в обществения, в религиозния живот на хората има изкривявания, които трябва да се изправят. В начините, по които хората днес се лекуват, пак има изкривявания. Когато заболее някой, първата му работа трябва да седи в това, да се обърне към Бога с молба да му даде някакъв правилен метод за лекуване, да му изпрати човек, определен за него. Като намери този човек, той ще му каже: Братко, моля те да ми помогнеш. Аз ще ти платя според колкото разполагам, но ще те моля и ти да останеш доволен. Ако разполагам, ще ти дам и сто хиляди лева да изкажа своята благодарност. Ще има ли нужда този лекар да ходи от къща в къща, да лекува болни?

„Който, в образ Божи като бе“. Възможно ли е човек да бъде образ и подобие Божие? При сегашното положение на човека, с този ум и с това сърце, които днес има, той не може да бъде образ и подобие Божие, но един ден, когато умът и сърцето му се изменят, това е възможно. Нова епоха иде, с нови хора, с нови постижения, когато всички

ще имат опитността, какво значи Божествен живот. Новата епоха ще разполага с нова наука, с нови изкуства, с нови начини за живеене, за лекуване. Казвате: Защо тия неща не дойдат сега? – За всяко нещо има определено време. Например човек не може да изучава философията или поезията кога и да е – има определено време за това. Поезия се пише на млади години, а философия – на стари години. Когато стане на 15 годишна възраст, човек започва да пише и да чете поезия; на 21-годишна възраст се занимава с музика; на 33 годишна възраст – с художество. Стане ли на 120 години, той вече трябва да се занимава с философия. Само 120-годишният може да изказва здрави, положителни мисли, чрез които да поучава младите как трябва да живеят. А на каква възраст човек може да стане духовен? Човек трябва да се е родил духовен, отпосле той не може да стане такъв. Човек става поет, музикант, художник, философ на Земята, а религиозен и духовен става преди още да се е родил. За в бъдеще, когато някое дете се готви да се роди в някой дом, майката ще го пита: Имаш ли свидетелство за духовност и за религиозност? – Нямам – Щом нямам, търси друго място; аз не мога да те приема в моя пансион. Аз взимам думата религиозен или духовен човек във всеки смисъл. От такъв човек всичко може да стане. Той може да стане и поет, и музикант, и художник, и философ. Който не е духовен, никакъв не може да стане. Истински духовен човек е онзи, който може да се пожертва за човечеството. Под думата жертва, в прав смисъл, разбирам такава, каквато Христос е направил за човечеството. Той даде живота си за човечеството и този живот послужи за подкваса на новия живот, който днес иде в света. Идеята, която Христос внесе в света и до днес още продължава да работи в подсъзнанието на хората. Христос не е въвн от нас. И до-

сега още Неговите идеи продължават да се организират. Няма да мине много време и тия идеи ще се проявят. Явяването на тези идеи представя новата епоха. Когато дойде тази епоха, учените ще почнат да се занимават с въпроси, които днес всички отхвърлят. По същия начин учените от миналите векове отхвърлиха спиритизма, който много от съвременните учени вече приемат. Ще кажете, че спиритизмът не може да се докаже научно. Това е друг въпрос. Факт е, че духовен свят съществува. Като дойде времето, и това ще се докаже. Факт е, че Слънцето, звездите изгряват и залязват. Защо е така, как се доказва това изгряване и залязване, то е друг въпрос. Има ред факти, ред явления в Природата, които ние трябва да приемем, а доказването им ще дойде на своето време, при специални за тях условия. За пример, всяка Истина съдържа известно число факти, но тия факти могат да бъдат достъпни за човешкия ум само при светлината на Слънцето.

Казвам: За да се добере до ония истини, които днес се отричат, човек трябва да изучава окултните науки. Сегашните хора гледат на окултизма като на нещо мистериозно, като на магия. Бъдещето е на окултната наука. И сегашната наука е окултна. Нима химията не е окултна наука. Нима философията не е окултна наука? Тия и много науки още се занимават с отвлечени въпроси. И окултните науки се занимават с такива въпроси, които ние наричаме не отвлечени, но велики въпроси, велики загадки за бъдещето на човечеството. Окултната наука ще ни покаже правия път за разрешаване въпросите на живота. Дохожда един от тия учени и започва да измерва пръстите на двама души. Първият пръст, показалецът, на единия е дълъг 9 см.; вторият, т. е. средният пръст е дълъг 10,5 см.; безименният – 9,5 см.; малкият – 6 см. После измерва пръстите на втория и

намира, че показалецът му е дълъг 10 см.; средният – 12 см.; безименният – 10 см.; малкият – 8 см.. След това той сравнява тия данни и казва, че първият човек е слънчев тип. Той обича музиката, изкуството; обича красивото, великото, но е колеблив, нерешителен. Той седи на плета и казва: Да скоча или не? Да направя това нещо или не? Бутнете ли го веднъж, той тръгва вече, но всичко е докато го бутнете. И радостите, и скърбите приема еднакво. На всичко в живота се радва. Това се вижда от отношението, което съществува между показалеца и безименния. По същия начин може да се определят качествата и способностите и на втория човек. Ще кажете: Как може да се знае това? Аз пък питам: Отде знаят учените, че разстоянието от Слънцето до Земята е 92 милиона мили? Ще кажете, че учени, авторитети са доказали това. И аз ще кажа, че учени хора са определили характера и способностите на човека по дължината на неговите пръсти. Това е наука, която е съществувала още в древността. Вторият човек, според дължината на пръстите си показва човек с високо мнение за себе си. Той не е нито поет, нито музикант, но държавник, който обича да заповядва. Ако е мъж, обича да намери всичко готово в дома си, а жена му да стои пред него като войник. Той обича да се облича хубаво, да има пари, слуги на разположение и като дрънне звънеца, всички да са на услугите му. Който познава окултните науки, той ще се ползва от тях, но ще помага и на другите. Първо, човек трябва да се справи със своите мисли, чувства и желания. Същевременно той трябва да знае какви сили се крият в него. Щом знае това за себе си, той ще го знае и за другите и ще може да им помага. Има някои баби, които познават науката за ръцете и си служат с нея за лекуване. Като отиде някой болен при една от тези баби, тя измерва пръстите му,

написва числата на чиста, бяла хартия, която после изгаря. Пепелта от тази хартия разтваря във вода и дава на болния да пие. След това болният оздравява. Други баби измерват главата на болния и го лекуват по същия начин, както при измерването на пръстите. Ще кажете, че това са суеверия. Суеверия в света не съществуват.

„Който, в образ Божии като бе“. Значи, има възможност човек да бъде образ и подобие Божие. За пример, какво по-красиво нещо има от човешкото лице? Каква светлина се крие в човешките очи! По светлината на очите се съди за милосърдието, за Любовта, за истинолюбието и за ред още добродетели в човека. Тази светлина показва, че Божественото работи в него. Някой иска да развие Добродетелта в себе си. Какво трябва да направи? Той трябва да намери човек, в когото Добродетелта е силно развита, и да спре вниманието си върху него така, че да отпечата този образ в своя ум, в своето сърце, в своята душа. Нова наука е нужна на съвременните хора.

Новата наука трябва да се приложи, както при самовъзпитанието на човека, така и при възпитанието на бъдещето поколение. Бъдещите учители няма да проповядват на децата, нито ще ги морализират, но ще ги нареждат по такъв начин, че взаимно да си въздействат: Ако някое дете върви по женска линия, до него ще се постави друго, което върви по мъжка линия, у което е развито чувството на справедливост, на съвест. Първото дете е колебливо, а второто – смело, положително. Обаче, ако наредите едно до друго две деца, които имат еднакви черти, те ще се спънат. Два петли на едно бунище не пеят. Един петел и една кокошка лесно се спогаждат. Когато намери една кокошка, петелът цял ден пее. Той казва: Дайте ми една другарка, да видите какъв певец съм! Когато един петел запее, и дру-

гите петли се провикват, но той се спуща към тях и казва: Как смеете да пеете с мене заедно?

И тъй, всичко, каквото виждаме в Природата, представля някакви идеи, но те още не съставят наука. Тия идеи, тия факти трябва да се обобщят. За пример, ако разглеждате петела и кокошката като форми само, те много не могат да ви ползват. Тези форми трябва да се осмислят. За вас не е важно, че петелът кукурига, но трябва да знаете какво означава това кукуригане. Някои са забелязали, че когато петелът кукурига пред вратата на господаря си, това показва, че гост ще дойде. Отде знае петелът това? Има ли някакви факти или това е някакво съвпадение? Обаче 10-15 минути след кукуригането на петела, гостът пристига. Това не значи, че петелът е причина за идването на госта, но той предвижда нещата. Значи има известни факти, известни явления в Природата, които често се случват и на нас предстои да ги обобщим, да извадим разумната страна от тях.

„Който, в образ Божи като бе.“ За да дойде човек до положение да възстанови своя първичен образ, той трябва да използва Божественото, което е вложено в него. За тази цел той трябва да се домогне до онази свещена наука, която е в него. Тази наука отвън не се преподава, тя се изучава отвътре. Според мене и науката за пръстите е свещена. Природата е създала човека по строго определени математически и геометрически отношения. При отклонението му от правия път, стават отклонения и в тия числа. Ако разгледате научно добрия и лошия човек, ще видите, че те коренно се различават: Главата, лицето, ръцете, даже и космите на главата на добрия човек отговарят на свършено особени числа в математическо и в геометрическо отношение от тия на лошия човек. Ако вземате косъм от

престъпник и го прекарате между пръстите си по цялата му дължина, ще забележите, че той не е гладък, но има много възли. Ако вземете косъм от главата на един добър, благороден човек, ще забележите, че по цялата си дължина той е гладък и приятен на пипане. Защо съществува това различие? Защото мислите на човека се отразяват върху космите му: Добрите мисли правят космите меки, гладки, тънки. Лошите мисли ги правят корави, неравни и дебели. Ако пипнете космите на престъпник, който е убил няколко души, ще изпитате много неприятни чувства, от които с месеци не ще можете да се освободите. Ако попаднете на някоя област, дето са убити много хора, вие ще изпитате ужас, страх, отвращение – чувства, които са изпитвали убитите в момента на отнемане живота им. Ще кажете, че тези места са орисани. Не, на тези места са убити хора, които не могат да се примирят с положението си. Като дойдете до тези места, нещо отвътре ви казва: Не минавайте оттук! Вие трябва да послушате този глас и да се върнете назад. Ако не послушате, ще се натъкнете на лошите чувства на убитите и можете да заболеете. Всяко място носи свои специфични мисли и чувства, според това за какво е служило. Ако минавате покрай някоя черкова, ще изпитате мислите чувствата на богомолците от тази черкова. Ако минавате покрай някоя скотобойна, ще изпитате тежки чувства, като че нещо ви стяга, притиска душата ви. Казвам: Чисти мисли, благородни чувства и възвишени постъпки се изискват от съвременните хора. Какво виждаме днес? Тъкмо обратното. Четете вестниците и виждате, че те са пълни с неверни факти. За този ще пишат нещо, за онзи ще пишат нещо, да настроят хората. Каква полза от това? Какво ще спечели българският народ или друг някой народ като чете тия новини? Христос казва: „Всяко царство,

разделено против себе си, не може да устои“. Значи, за да устои едно царство, изисква се сплотеност, единство между всички негови членове. За тази цел между всички хора, между всички народи трябва да се внесе Любовта, Мъдростта, Истината като елементи за спояване, за съграждане на новото, на великото. Само при това положение може да гледате на всеки човек, като на Божие създание. Ще кажете, че в Писанието се говори, че всяка власт е дадена от Бога. Да, всяка справедлива власт е дадена от Бога, но не и несправедливата. Всяка несправедлива власт ще бъде съдена. Всеки дом, всеки народ, които постъпват несправедливо, ще бъдат съдени от Бога като личности. Учените доказват това чрез закона за наследствеността. Много примери из живота потвърждават този закон. Такива примери има в Америка: Един мъж от бялата раса имал отношения с една негърка. В първите три поколения се раждали черни деца, което показва, че майката имала надмошцие, затова децата били черни. В четвъртото поколение обаче се родило едно бяло дете. Всички се чудили отде е дошло това бяло дете между черните. И обратно: Една бяла жена имала отношения с един негър. В първите три поколения се раждали бели деца, но в четвъртото поколение се родило едно черно дете. Всички останали учудени как е възможно от почтени, добри родители, да се роди черно дете.

Значи, Природата е безпристрастна, тя всичко хроникира. Няма престъпление, последствията на което да не се проявят поне в четвъртото поколение. И днес, когато се проповядва на хората добър живот, това има за цел да ги освободи от бъдещето зло. Строг е Великият закон на живота! Никой не може да избегне този закон. Няма защо да съжалявате, че сте под този закон, но трябва да знаете, че ви предстои да изправите грешките си, т. е. да се избавите

от материализма. Като изправите погрешките си, вие ще станете идеалисти, ще можете да възприемете Божественото. Някой казва: Материализмът трябва да се премахне. Да, но нито с думи, нито с аргументи можете да го премахнете. За да се освободите от материализма, трябва да изправите всички погрешки, които сте направили. За да придобиете идеализма, трябва да възприемете Божествените идеи. Докато не се изправят погрешките на материализма, той винаги ще съществува; докато не се възприемат Божествените идеи, идеализмът няма да дойде.

Поздравявам ви сега с новата година, която наричам година на двете отворени очи. Тази година е богата, тя носи пълен чувал със злато и със скъпоценни камъни. Като мине покрай умните, тя ще им остави големи богатства. Като мине покрай глупавите, нищо няма да им остави. Глупавият ще се намери в положението на онзи българин, който срещу Йорданов ден пъхнал главата си през прозореца, но не могъл да я извади. Между българите съществува едно предание, според което, ако някой пъхне главата си през някой прозорец срещу Йорданов ден, когато се отваря Небето и в този момент пожелае нещо от Господа, всичко ще му се даде. Един българин решил да направи този опит. Една вечер, срещу Йорданов ден, той пъхнал главата си през железата на един от прозорците и чакал до 12 ч., когато Небето се отваря да поиска от Бога една крина злато. Като видял, че небето се отваря в бързината, вместо да поиска една крина, пълна с злато, той казал: Господи, дай ми глава, голяма като крина! Каквото пожелал, това станало: главата му се увеличила, станала голяма като крина, но не могла да излезе през решетката.

Казвам: Голямата глава представя човешката лакомия – лакомия за богатства, за знания, за слава. Сега и вие се

обърнете към Господа и пожелайте от Него да ви даде за Новата година от изобилието на своята Любов и Мъдрост. Пожелайте от Бога да прогледате тази година, да виждате света през очите на Великата Любов и на Великата Мъдрост; сърцата ви да бъдат винаги радостни и весели, а умовете ви – чисти и свободни, да носите и на другите хора от своята радост, от своята чистота и свобода.

Беседа от Учителя, държана на 1 януари, 1928 г. София. – Изгрев.

ЖЛЕБЪТ

„Аз сам изтъпках жлеба; и никой от народите не бе с мене.“

(Исаия 63 : 3)

Езикът, на който са писали древните библейски хора или както някои ги наричат мъдреците, не се дължи на тяхното външно знание. Техният език е особен, повече в символи, в образи. Ако го сравните със западноевропейския, той би представлял буквално предаване на фактите. Предаването на нещата по буква губи своя дълбок вътрешен смисъл. Кой не знае какво нещо е стъпкването на жлеба? Каква е целта на лозаря, когато обира гроздето? Той има предвид да стъпче гроздето, да извади от него виното и да го продаде. Има ли нещо лошо в стъпкването на гроздето? Какво представят зрънцата на гроздето? Те представят сили в Природата, които трябва да се трансформират.

Съвременните хора живеят в свят, подобен на този, в който живеят лозените пръчки. В първо време лозените пръчки се радват, че растат; радват се, че господарят им е разумен, благороден човек, който по три пъти на ден чете молитви, ходи на църква, пали свещи, но един ден дохожда при тях, с нож в ръка и ги изрязва по всички правила на модерното лозарство, като оставя чуканите им голи. Питам: Ако лозата има съзнание, какво ще помисли за своя

господар? И лозата има съзнание, но не като човешкото. Тя ще си каже: Неразумен бил моят господар! Не, разумен е този лозар, той иска да направи нещо хубаво от тази лоза, затова ѝ оставя само по едно или по две очи. Колкото очи да остави на лозата, тя все плаче. Добре е да събирате този сок от лозите и да го употребявате против очечолие. След рязането лозата започва отново да расте и радостта ѝ се възвръща. Тя се радва, че ще цъфне, ще върже и плод ще даде. Не се минава много време, господарят ѝ пак дохожда при нея с нож в ръка и започва да реже един след друг гроздовете ѝ, докато наново се окастри, оголее. Ако бяхте вие на положението на тази лоза и ред години имате същата опитност, какво разбиране ще придобиете за живота? Ще кажете, че сте културни хора, че не сте в положението на лозата. Наистина вие не сте като лозата, но не сте и на по-безопасно положение от нея. И вас всяка година ви режат на общо основание, взимат плодовете ви, докато ви окастрият. Следователно и на човека предстои като на лозата, година след година да расте, да цъфти, да връзва, да дава плод.

Всички хора си задават въпроса за смисъла на живота. Когато задават този въпрос, това ни най-малко още не значи, че те ще го разрешат, но поне ще се домогнат до някой конкретен въпрос, който в дадения случай ги интересува. Всеки иска да знае своята задача като разумно същество във Вселената, за да се нагласи в хармония с нея, да свърши дадената му работа и да вземе дял от общото благо на тази Вселена. Какво ще ви ползва богатството на някой милионер, ако вие нямате пет пари в джоба си и гладувате? Какво ще ви ползват стотици хлябове на някой фурнаджия, ако вие нямате пари да си купите парче хляб и гладувате? Богатствата и благата в света интересуват човека дотол-

кова, доколкото той може да вземе участие в тях. Благата на живота се осмислят за човека дотолкова, доколкото той може да се ползва от тях. Вие можете да получите само една ябълка или круша, само един грозд или само една монета, но поне сте получили нещо. Иначе всички блага остават за вас безсмислени, безпредметни.

Като четете 63 глава от Исаия, виждате, че той се намира в някакво противоречие и казва, че Бог сам създава противоречията. Той сам реже с ножа си, но разумно реже. В един от стиховете на Исаия се казва: „Защо си ни допуснал, Господи, да се отклоняваме от пътищата си, да ожесточаваме сърцето си, да Ти се не боим? Върни се заради рабите си, племената на Твоето наследство.“ (– 17 ст.). Значи, когато дойде при лозата, истинският лозар я погледне отгук-оттам и казва: Ти имаш 20 пръчки, а трябват ти само една-две. Той взима ножа, изрязва всички пръчки на лозата, като оставя само ония, които ѝ са нужни. Като погледне сълзите ѝ, той казва: Сега можеш да плачеш, колкото искаш, но след време ще видиш доброто, което съм ти направил. Добрият, разумният лозар е свързан с лозената пръчка. Значи между лозаря и пръчката има вътрешна връзка, Това показва, че между всички явления в Природата има тясна, неразривна връзка. Това се обуславя от великия закон на Любовта. Когато Любовта срещне човека, тя му казва: Качи се на гърба ми да те нося! – Не, аз не искам да те измъчвам. Човекът се показва учтив, внимателен. Тогава Любовта му казва: Щом не искаш да те нося, не искаш да ме измъчваш, аз ще се кача на гърба ти. Тъй щото, или ти трябва да се качиш на гърба ми, или аз трябва да се кача на твоя гръб. Друго положение не съществува. Или аз нося, или мене носят. Аз не обичам да ме придружават.

Сега аз питам съвременните хора: Какво предпочита-

те – Любовта да ви носи на гърба си или вие да я носите? Както виждам, сегашните хора са много деликатни. Те ще кажат на Любовта, че не искат да я измъчват, не искат тя да ги носи на гърба си. Тогава не остава друго, освен Любовта да се качи на гърба им и те да я носят. Качи ли се Любовта на гърба им, те ще имат големи мъчнотии и страдания. Много естествено е това! Колкото лека да е Любовта, все има някаква тежест. Кой човек на Земята не е бил наскърбен от Любовта? Кое същество в света не е останало огорчено от Любовта? Следователно, ако питате защо човек скърби, казвам: Човек скърби, защото е отказал на Любовта да го носи, а се наел той да я носи. Закон е: Силният трябва да носи слабия, а не слабият да носи силния. Правилно е силният да носи слабия на гърба си. Тогава ще има щастие на Земята. Става ли обратното, идат нещастия и страдания в живота на човека. Качи ли се веднъж Любовта на гърба на човека, тя вече не слиза. Това е велик закон, който всеки трябва да знае, за да се справи с трудностите в живота. Тъй щото, който не иска да бъде носен от Любовта, той ще я носи на гърба си. Той ще я носи, а тя ще го учи, Като слезе от гърба на човека, тя казва: Благодаря ти, задето ме носи. Ти си отличен човек. – Ти си благодарна, но аз не съм благодарен. – Щом не си благодарен от това положение, аз съм готова да изправа всичко. Сега ще направим обратното: Ти ще се качиш на мене и по този начин ще придобиеш всичко, каквото имам. Моето знание, моето богатство, моето щастие ще бъдат и твои. Тогава ти ще разбираш живота, както аз го разбирам.

Съвременните хора страдат вследствие неразбиране на живота. Това неразбиране се дължи главно на недостатъчното светлина на ума. Тази светлина пък е в зависимост от тяхното умствено развитие. Много майки се

радват, че децата им се развиват добре, че се интересуват от въпроса за Слънцето, за звездите и от много още велики въпроси. Казвам: Тия ваши синове и дъщери, които се интересуват от велики въпроси и загадки в живота, един ден ще носят Любовта на гърба си, вследствие на което много ще страдат. Истинската философия на живота седи в това, да не се занимава човек с разрешаване на великите въпроси. Оставате Любовта да ви качи на гърба си и тя да се занимава с великите въпроси, а вие – с малките въпроси. Който е придобил безсмъртието, само той може да се занимава с разрешаване на велики въпроси, а обикновеният, простосмъртният човек може да се занимава с малки, дребни въпроси. Той е силен в науката на страданията, в науката на разрушенията. Вземете например колко хубаво е описан адът от Данте. Колкото по-нагоре се качва той, описанието бледнее. Човек не може да описва нещо, което не е видял и опитал. Това е достъпно само за истински гениални хора.

„Аз сам изтъпках жлеба“. Като изтъпкал жлеба, той пръснал и боядисал дрехата си червено. Следователно всички хора, на които лицата са малко червени, са здрави. Защо? Защото, който тъпче, той яде. Да тъпчеш нещо, това подразбира да владееш нещата, да излезеш от пасивното си положение. Да бъдеш пасивен, това значи, да седиш на едно място и да решаващ въпросите, защо съществува грехът, защо едни хора са богати, а други – бедни. Ние се нуждаем и от богати, и от бедни хора; ние се нуждаем и от пълни, и от празни торби. За условията, при които сега живеем на Земята, ние се нуждаем от планини и от долини, от гори и от пустини, от реки и от морета. Според вас какъв трябва да бъде животът на Земята? Представете си, че при сегашните условия нямаше страдания между хората. Знаете ли какъв щеше да бъде животът? Не, живот без

страдания не може. Страданията са необходимо благо за живота на Земята. Чрез страданията хората изкупват прегрешенията си. Страданията са необходими още и като условия за повдигане и развиване на човечеството. Докато е на Земята, човек трябва да развива всички свои центрове и способности, вследствие на което той трябва да мине през разни положения и изпитания: Той трябва да бъде и богат, и беден; и учен, и прост; и красив, и грозен. Човек трябва да мине през всички положения на живота, за да достигне пълно усъвършенстване. Като богат човек развива само един център в себе си – стремеж за събиране, за трупане на богатства. Този център не е никак развит в кокошката. Оставете една крина жито пред кокошката и вижте какво ще прави. Тя ще се качи на крината, ще хапне няколко зрънца жито и останалото ще разпръска с краката си. Защо? Защото кокошката не мисли за утрешния ден.

В това отношение много хора мязат на кокошката; те ядат и пият, не мислят за утрешния ден. Като се свърши крината, те казват: Лоши времена настанаха. Да, настанали са лоши времена, но само за тези хора, а не и за целия свят. Дайте повечко орехи на някоя катеричка и гледайте как тя ще постъпи. Катеричката ще хапне, колкото трябва, а останалите орехи ще скрие някъде, за бъдещето. Защо кокошката постъпва по един начин, а катеричката – по съвсем друг начин? Кокошката произлиза от висок род, тя има царско произхождение. Баща ѝ бил цар. Тя яла и пила, живяла в изобилие и за утрешния ден никога не е мислила. Катеричката обаче произлиза от бедно семейство; тя е живяла в оскъдни условия, в големи лишения, вследствие на което всякога имала грижа за утрешния ден. Като говоря така, богатият ще каже: Аз кокошка ли съм? – Кокошката и катерицата са символи, но вие не трябва да разглеждате

нещата буквално, да не изпаднете в противоречие. Бог се обръща към Якова с думите: „О, червей, Якове!“ Това не значи, че Яков е червей, но червеят се взима за символ. В червея няма никаква злоба, никаква омраза. В това отношение, червеят е в елементарно състояние. По характер кокошката е щедра. Като дойде някой при нея, тя веднага го поканва на ядене, като казва: Хайде, днес да ядем и да прием. Като свършим, Бог ще даде още една крина. Казвате: Може ли да се живее с такава вяра? – Не е въпросът там, но важно е кой е на правия път – кокошката или катеричката. Ако питате бедните, те ще кажат, че кокошката е на прав път, защото е щедра и обича да дава и на бедните. Ако питате богатите, те ще кажат, че катеричката е на прав път, защото мисли за утрешния ден. Кокошката може да жертва. Тя жертва не само крината си, но и животът си дава за другите.

„Аз сам изтъпках жлеба.“ Когато се ражда човек, всеки се интересува каква ще бъде неговата съдба. И българите се интересуват от съдбата на своите деца или от онова знание, на което те ще се предадат. По тази причина те имат обичай, когато малкото дете проходи да му месят питка, а заедно с това да поставят на една малка маса ножче, перо, монета и рало и гледат към кое от тези четири неща детето ще пристъпи. Ако детето посегне към ножчето, военен ще стане; ако вземе перото, писател ще стане; ако вземе монетата, търговец ще стане; ако вземе ралото, земеделец ще стане. И в действителност този закон е верен. Щом се роди човек, той е хванал вече нещо. Докато не хване нещо, човек не може да се роди. Щом хване нещо, той вече се ражда. Ако наблюдавате развитието на детето в утробата на майката, ще видите как постепенно се сформират костите, мускулите, кръвоносната система, пищеварителна-

та, докато най-после се сформира и дихателната система. Щом се образува дихателната система, детето излиза вече от утробата на майка си. т. е. от бащиния си дом. Тогава майката казва на детето си: Понеже ти бутна едно свещено място, което не трябваше да пипаш, затова ще излезеш вън. Това бутане е съгрешаване, заради което детето излиза от утробата на майка си. Щом се роди, детето започва да плаче, че трябва да напусне рая. Майката казва: Няма защо да плачеш. Като живееш по Бога, ти пак ще се върнеш в рая.

Мнозина питат: Защо човек плаче? Казвам: Човек плаче, защото е пипнал едно свещено място. Той е пипнал без позволение едно свещено място от „дървото за познаване на доброто и злото.“ Затова именно майката казва на детето си: Докато си в утробата ми, само аз имам право да дишам. Ти ще дишаш чрез мене. Щом искаш да дишаш самостоятелно, ти си бутнал вече свещеното място на „дървото за познаване на доброто и злото,“ и трябва да излезеш вън от рая. Такъв е законът. Този закон има приложение и в цялата Природа. Само Бог има право да диша. Ние ще дишаме чрез Него. Обаче недоволни от това положение, ние искаме да станем като Бога, вследствие на което се докосваме до „дървото за познаване на доброто и злото,“ за което излизаме от рая. – Не сме ли свободни да правим каквото искаме? – Който иска да бъде свободен, да прави всичко по свой ум, той трябва да напусне рая, да излезе в широкия свят. Като излезете от рая, вие ще се намерите на онзи жлеб, дето Бог тъпче хората. Защо ги тъпче? За да извади от тях онези сокове, които са необходими за подържане на великия живот. Изтъпканият жлеб представя народите, които са минали под Божията нога. Кои са тия народи? Всички ония, които не са живели в съгласие

с Божиите закони. И съвременните народи са поставени в този жлеб да се тъпчат. Ето защо всички сегашни държави, общества, управници, учени, философи, свещеници се замислят по този въпрос и се запитват: Какво трябва да се направи, за да се подобри положението на човечеството? Каква трябва да бъде новата култура, която ще донесе мир и разбирателство между народите? От хиляди години насам са съществували безброй култури, но в края на краищата, всички са изчезнали. Де остана египетската култура и цивилизация? И тази култура изчезна. На какво се дължи това? В Египет дохождаха хора от различни народности – асирийци, вавилоняни, гърци, с цел да се запознаят с египетските тайни, но злоупотребиха с тях. По този начин те внесоха едно разслабване в египетската култура.

Следователно човек е в правия път само тогава, когато изучава великите Божии закони и върви съобразно с тях. Човек е на прав път само тогава, когато изучава Небето, Слънцето, звездите, планетите, планините, реките, изворите, растенията, както и устройството на Земята. Щом се откаже от тази наука и пожелае да си поживее малко, той вече е на крив път. Египтяните не трябваше да издават тайните си. Те продадоха своите тайни. При тогавашните жреци идваха ученици от разни школи, които по различни начини ги подкупваха, за да издадат тайните си. И днес много англичани отиват в Индия с цел да се домогнат до знанията на индусите, но те срещу никакви подкупи и заплашвания не издават знанията си. Те знаят законите и строго ги пазят. Онези англичани, които искрено търсеха знанието, трябваше да се откажат от своите традиции, да влязат като ученици в тези тайни общества, за да придобият най-малкото знание. Индусите не изнасят своите знания навън. Един англичанин станал член на един индуски

орден, който го заставил да прави такива неща, които били против английските традиции. За тази цел англичаните в Индия го затваряли три пъти при строга охрана от десет души стражари, да не избяга, но като влизали в затвора, не го намирали там. Как ставало това и те не могли да разберат, но предполагали, че индусите му помагали по някакъв начин. За да се освободят от всякакво подозрение, те го завели в Лондон, дето го затворили, но и там се повторила същата история. Тогава този англичанин казал на своите съотечественици: „Моля ви се, престанете да ме затваряте. Мене затвор не ме хваща. Оставете ме свободен да свърша работата, за която съм изпратен.“ Това може да изглежда като приказка от 1001 нощ, но фактът е на лице.

Казвам: Едва сега хората са се докоснали до великите мистерии в света. Животът на цялото човечество представлява област, която трябва да се изучава. Вие трябва да изучавате законите, на които почива животът, както и ония, които го управляват. За да бъде човек беден или богат, има ред причини; за да бъде човек учен или невежа, пак има причини; за да бъде човек силен или слаб, за да бъде философ, поет или художник, и за това има причини. Нищо в света не е произволно. Следователно, ако човек е нещастен, нека пази душата си от огорчения, да не мисли, че съдбата му е виновна. Съдбата на всеки човек е такава, каквато той си я създал. Човек сам кове съдбата си. За да бъде някой поет, музикант или художник, това се дължи на факта, че мнозина го обичат. Този човек е любимец на много хора, които с Любовта си му помагат да се издигне. За да бъде човек учен, пак същото положение. Учен човек, в прав смисъл на думата, е онзи, който разбира живота и знае как да приложи своята наука. Значи, щастието на човека зависи от това – да бъде той обичан. Щом изгуби тази

Любов, той е вече нещастен. И наистина най-голямото нещастие за човека се заключава в това, когато той престава да обича и когато другите не го обичат. Когато някой се оплаква, че никой не го обича, казвам: Щом никой не те обича, ти ще обичаш. Едно от двете положения: Или тебе ще обичат, или ти ще обичаш. – Защо никой не ме обича? – Защото ти носиш Любовта на гърба си. – Защо хората ме обичат? – Защото Любовта те носи на гърба си. – Защо страдам? – Защото ти, слабият човек, искаш да носиш Любовта на гърба си. – Какво да направя, за да се освободя от страданията? – Като дойдеш до последния възел, ще свалиш Любовта от гърба си и ще ѝ кажеш: Аз съм доволен, че те носих дотук. Сега обаче искам да ме поносиш ти; не ми се ходи вече пеш. – На драго сърце ще сторя това. И аз искам малко да те понося на гърба си.

И тъй, ако разбирате великите закони на живота, вие ще придобиете онова знание, което ще ви помогне да се справите с мъчнотиите в живота. Много от вашите мъчнотии ви спъват да вървите напред. И въпросът за храненето представя понякога спънка в живота ви. Чрез храната човек може да трансформира енергиите си, но тъй, както днес се храни, той може само да се спъне. За пример, преследват някой човек за идеите му, затварят го и му казват: Ако не се откажеш от идеите си, ще те оставим да умреш гладен. Силният, който разбира дълбокия смисъл на яденето, ще каже: Гладен ще умра, но, от идеите си не се отказвам. И наистина, този човек издържа пред глада. С 80 дневен пост един ирландец направи това, което Гладстон с волята си не можа да направи. След 80 дневния пост на този ирландец, Англия се изпълни с ангели, със светли и разумни същества, които издъно разклатиха умовете на англичаните, като им казаха: „Или ще дадете свобода на ирландци-

те, или ще понесете последствията на вашето упорство.“ Англичаните са умни хора. Като разбраха този закон, те веднага отстъпиха и дадоха свобода на Ирландия. Който не разбира тия неща, той ги обяснява по свой начин, обаче това показва, че разумни закони действат в света. Животът се управлява от ред закони, които човек трябва да спазва, за да може да извърви своя определен път.

Един руснак разправяше една своя интересна опитност. Една вечер, срещу Рождество, няколко души се събрали на гости в едно семейство да си хапнат и пийнат. След яденето, попели, поразговорили се малко, но пропуснали определения час за прибиране по домовете си. Според тогавашните наредби, всеки закъснял пътник трябвало да пролежи останалото време от нощта в полицията и на сутринта го пушали да отиде дома си. Това положение не се харесвало на закъснелите пътници и те били готови да дадат някаква сума на стражарите само да могат да се върнат по домовете си. Това лесно им се отдало, защото стражарите имали малки заплати и срещу известна сума, те оставяли пътниците свободно да си вървят. Като закъснял този господин бил готов да даде на стражаря 10 – 15 рубли, за да продължи пътя за дома си. На първия стражар той дал десетина рубли и могъл да продължи пътя си, но за да не стане нужда да дава и на другите стражари, които могли да го срещнат, първият стражар му казал: Колкото стражари срещнеш по-нататък, на всички ще кажеш думата „кукуругу.“ Тя означава, че ти си платил веднъж и можеш свободно да се движиш по улиците. В случая думата „кукуругу“ е символ, който служи като пропуск в живота на човека. При слизането си на Земята, невидимият свят е дал на всеки човек по един пропуск, с който да може свободно да пътува. Ако забрави своя пропуск,

той е осъден на големи мъчнотии и страдания. Казвате: Не сме толкова прости хора, че да употребяваме думата „кукуругу.“ – Като показвате личната си карта на този и на онзи стражар, тя не е ли същото това кукуругу? Ако на пет-шест места ви спрат да искат личната ви карта, вие ще изгубите много време. А тъй, ще кажете „кукуругу“ и ще си заминете. С едно кукуругу лесно ще свършите работата си. Който разбира смисъла на това „кукуругу,“ той разбира и вътрешния смисъл на живота. Вътрешният смисъл на живота се заключава в Любовта, в нейното приложение, като пропуск, като динамическа сила.

„Аз сам изтъпках жлеба.“ Само онзи може да тъпче вашия жлеб, който ви обича. Значи, който ви обича, само той може да тъпче. Няма по-страшен и по-велик човек от този, който ви обича. Защо? Защото той всичко тъпче. Любещият вади нож и излиза насреща ви. Всички работи в света стават все от Любов. Зад всичко в света седи великата, мощната сила – Любовта. Бог тъпче всички хора, за да ги освободи. Българите разбират смисъла на тъпченето и често го практикуват. Когато някой човек страда дълго време от треска, накарат го да легне на земята и оставят мечка да го тъпче. Мечката е много магнетична и като потъпче малко човека, с това тя му придава от своята магнетична сила. Не само болни хора оздравяват от мечка, но тя се отразява благоприятно и върху лоши, своенравни хора. Една благородна дама отишла с мъжа си на курорт в някое планинско място, но понеже не живеели добре, постоянно се карали, нищо не разбрали от почивката си. Един ден се спречкали толкова лошо, че жената каза: Дотегна ми вече този живот! Предпочитам да отида в гората, там да живея, отколкото да остана при тебе! Една вечер тя напуснала дома си и избягала в гората. На пътя ѝ се изпречила

една мечка и започнала да я плюе: Ти не знаеш ли, че аз имам малки мечета, които грижливо пазя, та си тръгнала по това време да ги плашиш? Тя се уплашила от мечката и се върнала при мъжа си. – Защо се върна? – Мечка срещнах в гората. Значи и мъжът е лош, но има нещо пострашно от него. Тази жена казвала: Пази, Боже, мечка да те плюе! С плюенето си мечката искала да ѝ каже: Защо бягаш от дома си? Защо напущаш мъжа си? Вземи урок от мене. Виж как аз се грижа за своята малки! Върни се дома при своя мъж и се грижи за него, както аз се грижа за малките си. Жената се върнала у дома си с един велик урок от мечката и си казала: Сега разбрах смисъла на живота. При това положение и аз мога да живея добре със своя мъж.

Следователно, да ви срещне мечка и да ви плюе, значи да ви постигне някое нещастие. И тогава не бягайте от нещастieto, но вземете урок от него. То непременно ще ви научи нещо. Нещастията носят добри уроци за хората. Зад мечката, зад нещастията се крие велика наука. Те представят Свещената книга на живота, която всеки сам трябва да чете. Зад тази книга пък седят миналите поколения, хиляди разумни същества, които са взели участие в написването ѝ. Когато обикновен човек я чете, тази книга е обикновена, проста форма. Когато просветен, разумен човек я чете, тази книга буди съзнанието му и той се свързва със съзнанията на всички разумни същества, които са живели преди него. Силата на книгата се крие в онези същества, които са я писали. Те и до днес са живи. Съвременните хора не признават това и както да им се обяснява, те казват: Духове не съществуват. – Духове не съществуват, но съзнания съществуват. Ако влезете в духовния свят, ще видите, че съзнанията на хората от физическия и духовния свят са така преплетени, както се преплитат дърветата на физи-

ческият свят. Ако тия съзнания са хармонично преплетени, хората живеят добре; ако съзнанията не са хармонично преплетени, хората не живеят добре. Съзнанията на хората са преплетени както нишките на чорапите. Следователно от тях зависи как тия съзнания ще се оплетат и как ще се разплетат.

„Аз сам изтъпках жлеба; и никой от народите не бе с мене.“ Това значи, че всички хора, които не са разбрали този закон, не са били с Господа. Следователно вие можете да разчитате на Любовта на ония велики души, които всякога са с Господа. Те ви обичат и взимат участие във вашия живот. Тези велики души ще срещнете из целия свят: и в Англия, и в Америка, и в Германия, и във Франция, и в Япония и Китай – навсякъде. Те са истинските човеци и от тях светът се нуждае. Велик е онзи човек, който взема участие в страданията на своите ближни и желае да им помогне. Връзката между хората се дължи на Божия Дух и на Божественото съзнание, които работят върху ума, сърцето и волята на човека с цел да го пробудят, да вземе участие както в радостите, така и в страданията на ближните си. Участието седи в помощта, а помощта се изразява даже и в една блага дума. Ако ученикът отиде при учителя си и последният му каже, че от него нищо няма да излезе, тази дума може да спре развитието му. Обаче една блага дума от страна на учителя, може да повдигне духа на ученика. Учителят може да каже на силния ученик, че от него нищо няма да излезе, за да провери доколко силно е желанието му да учи. Обаче на слабия ученик той ще каже, че от него може да стане нещо. Ако при учителя дойде някой богат ученик, натоварен с много теории, с много знания, той ще вземе чука и ще почне да изглажда, да шлифова знанията му. Тогава той ще му каже: Натоварени камили в учи-

лицето не се приемат. Ти ще оставиш навън всичките си теории, всичкото ненужно богатство и ще влезеш в школата празен, за да възприемеш новото, което се преподава. Като излезеш от училището пак можеш да се натовариш със своите знания и да отидеш с тях в света. За света тия знания са необходими, но за школата са излишен товар. Когато влиза в добре организиран свят, пълен с храна, с облекло, с всички необходими пособия за поддържане на живота, богатият непременно трябва да се разтовари. Засега ние носим вода, защото няма кой да ни носи; ние носим храна и си готвим, защото няма кой да върши тази работа. Но ако влезем в един добре организиран свят, в който има всичко необходимо за живота, трябва ли да водим своите натоварени камили? Този свят не се нуждае от нашите багажи, от нашите криворазбрани теории. Когато казвате, че човек трябва да се роди, а после да умре, ето какво разбирам: Да се роди човек, това значи да стане богат. Смислът на раждането се заключава в забогатяването. Да умре човек, това значи да осиромашее, т. е. да раздаде богатството си на бедните. Смислът на умирането се заключава в осиромашаването. Раждане и смърт представят две смени в живота на човека. Следователно в даден случай, при дадени условия, едни хора ще бъдат богати, а други – сиромаси. Който разбира този закон, той правилно ще се развива. Който не го разбира, той ще разглежда богатството отделно от сиромашията или сиромашията отделно от богатството и по този начин ще води ненормален живот. Ако някой е богат, без да е бил сиромаш, това е само една идея; или, ако е сиромаш, без да е бил богат, това е друга идея. Обаче с една идея само човек не може да съществува. За да съществува, той непременно трябва да има две идеи. Двойствеността се среща навсякъде в Природата. За

пример, човек има две очи, две уши, две ноздри, два крака, две ръце и т. н. Казвате за някого, че е оглушал. – Това е друг въпрос вече. Това е анормално положение за човека. Вие ще познаете човека по това, как слуша той. Ако е добър, умен човек, той насочва дясното си ухо напред, с него слуша. Ако не е добър, не е умен, той слуша с лявото си ухо.

Питам: Защо сегашните хора се поздравяват с дясната, а не с левата ръка? В лявата ръка, в лявата страна на човека е скрито всичкото му богатство, всичкият му капитал, който трябва да се пази. В такъв случай дясната ръка на човека служи за охрана на това богатство. Тя го пази. Затова именно дясната ръка излиза налице, а лявата се крие. С дясната ръка се поздравяват грешните хора, а с лявата – праведните. С десницата си Бог хваща грешните хора. Един ден, когато човек стане праведен, с лявата ли ръка ще хваща, ще поздравява? Човек подава едната си ръка, само когато иска да спаси някого. Разбойникът също тъй хваща с една ръка. Когато приятелят хване едната ти и това има своите причини. Как ще се поздравяват хората в бъдеще? В бъдеще умът, сърцето и душата на човека трябва да взимат участие в поздравленията на хората. Следователно правилно поздравление е това, в което умът, сърцето и душата на човека взимат участие. Вън от него всяко поздравление е временно и подлежи на промяна. Значи в бъдеще хората няма да се поздравяват с ръкуване. Защо? Защото Любовта изключва всякакво докосване, всякакво пипане. Да се усмихнеш на Любовта – позволено е; да говориш на Любовта – позволено е. Дойде ли обаче да я пипнеш, това тя не позволява. Защо? Защото невъзможно е да пипате Любовта. Когато някой пожелае да пипне Любовта, с това той нарушава чистотата и красотата на любовните отношения. Любовните отношения между хората се развалят,

вследствие тяхната невъздържаност. Няма нищо лошо в пипането, но съвременните хора не са готови още да пипат Любовта. За да пипне някой Любовта, ръцете му трябва да бъдат абсолютно чисти, да не остане нищо от тях върху нейната дреха. Обикнеш ли някой човек, не го пипай. Обикнеш ли някой човек, кажи му онази Истина, която да му донесе светлина и да го направи свободен! Дай му парче от онзи хляб, който може да го нахрани. По-нататък нищо не му говори. Това подразбира истинска свобода. А тъй, да нахраним само човека и да го заставим да мисли като нас, това не е обич. Да обичаш човека, това не значи, че той трябва да има ум, сърце и душа като твоите и да мисли като тебе. Няма два еднакви момента в Природата; няма двама еднакви хора в света, които да мислят, чувстват и действат по един и същ начин. Ако два еднакви момента се срещнат в Природата, те непременно ще нарушат нейната хармония. Този, когото обичаш, по характер трябва да бъде противоположен на тебе, за да се допълват взаимно. В това седи свободата на хората.

Що е свобода и какво изисква свободата? Свободата подразбира всеки човек да се проявява така, както се подтиква отвътре. И при този вътрешен подтик, свободата изисква от човека придобиване на Любовта, Мъдростта и Истината. Няма по-голямо нещастие за човека от това, за момент само да зърне Любовта и после да я изгуби. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да срещне онзи, който го обича и той да отвори за момент само очите си пред него, да пролее няколко сълзи и след това отново да ги затвори. Какъв смисъл има в затворените очи? Щастието на грешните хора седи в затворените очи, а на праведните – в отворените. В живота очите ни всякога трябва да бъдат отворени. Великото в живота седи в отворените очи. Само

онзи човек може да върши волята Божия, очите на когото са отворени. Значи задачата на човека не седи в това да бъде той добър или да бъде праведен, но да върши волята Божия, да изразява Неговата Любов. – Ама не можем да не правим грешки. – Това е друг въпрос. Ако някой подаде ръка на брата си да го спаси, може да направи някаква грешка в това; важно е обаче доброто желание, което го подтиква да помогне на по-слабия от себе си. Човекът е в това как схваща и изявява нещата в даден случай и какво е неговото разположение: Има ли единство между мислите, чувствата и постъпките му. В този смисъл, праведен, добър човек е онзи, в когото всички най-разнообразни енергии се хармонират. Докато енергиите на човека не са в единство помежду си, той не може да се нарече праведен.

Сега, като засягам различни въпроси, без да искам, някои се обиждат. За пример, за кабаретата аз имам особено мнение, а не както мнозина мислят. Аз зная, че там влизат хора, които работят, по цели нощи свирят, за което им плащат. Благодарение на тяхната музика, много убийства, много скандали, спорове и недоразумения се избягват. Но има хора, които прекарват там времето си леко, безгрижно. Не е ли същото и в живота? Едни хора работят, а други се веселят, удовлетстват се. Тъй щото, ако си беден, влез в кабарето да свириш и да спасяваш хората. Ако си богат, излез въвн от кабарето, отвори кесията си и започни да раздаваш. Около тебе моментално ще се съберат безброй хора, между които и бедни музиканти, които ще свирят, ще те веселят. Дай едно богато угощение на тия хора, да те помнят за вечни времена. Какво по-голямо кабаре от това? – Може ли светът да се спаси по този начин? Може, разбира се. Добрата воля, доброто разположение на хората един към друг е в сила да им помогне. Страданията на хората

са на място и трябва да се носят. Който е поканил веднъж Любовта да се качи на гърба му, той трябва да я занесе до края на нейния път. Колкото и да тежи, не правете опити да я хвърлите от гърба си, защото тя ще ви създаде по-голямо нещастие. Ще я носите, ще почивате, пак ще я носите, докато най-после тя сама слезе от гърба ви. Докато краката ви държат, ще я носите. Щом свършено изнемогнете, тя сама ще ви освободи. Любовта ви разбира, тя влиза в положението ви и никога няма да остави да паднете под нейната тежест. Един ден, когато тя ви тури на гърба си, ще ви изнесе докрай без никакво недоволство и роптание. Любовта никога няма да ви хвърли от гърба си. Тъй щото, ако сте направили една погрешка, да турите Любовта на гърба си, не правете втора погрешка – да я хвърлите от гърба си. Издръжте докрай.

Това е една отвлечена теория, която трябва да се приложи. Щом я приложите, животът ви ще се подобри. Не я ли приложите, никой не може да ви помогне. Любовта е най-важният въпрос в живота. Разрешите ли него, ще разрешите всички останали въпроси, от какъвто характер и да са те – личен, семеен, обществен или общочовешки. С разрешаването на този въпрос, човек ще намери и своето място в Природата. Значи, човек първо ще разреши своите лични въпроси, а след това ще дойде до семейните, обществените и общочовешките. Според мене, геройство се изисква от човека, който се наема с разрешаването на въпроси от семеен, обществен и общочовешки характер. Този човек трябва да бъде един от най-учените, най-чистите и най-богатите хора в света. Човечеството се нуждае именно от такива хора. Слабият пък, за да заякне, да се засили, първо трябва да се занимава с въпроси от личен, индивидуален, душевен

и Божествен характер. Само по този начин той няма да влезе в стълкновение с никого.

Казвам: Когато някой се оплаква, че е нещастен, причината за това е, че той носи Любовта на гърба си и ще я носи дотогава, докато тя желае. Когато се умори, изгуби съзнание, изгуби надежда в живота и мисли, че всичко с него е свършено, Любовта ще слезе от гърба му, ще му направи превръзка, ще му даде от нектара на живота и ще каже: Достатъчно вече! Видях твоята добра воля, но толкова можеш да ме носиш. Качи се ти сега на моя гръб, аз да те понося! Той ще се качи на гърба на Любовта, сърцето му ще се отвори, а душата му ще се разцъфти като роза, която никога не вехне. Това наричат индусите „лотос“. Лотосът цъфти само на гърба на Любовта. Всеки човек трябва да се качи на гърба на Любовта, за да цъфне. Любовта е едно от най-великите и светли същества. Тя познава дълбочините на душата, разбира стремежите на духа. Каквото пожелаете в нейно име, ще придобиете. Тя казва: Аз ще ви дам всичко, каквото умът, сърцето и волята ви желаят. В това именно се заключава животът. Не е въпросът да се откаже човек от живота, но той трябва да живее правилно, да има прави разбирания.

Следователно съществуват две категории хора. Първата категория хора се занимава с въпроси от личен, индивидуален, обществен и Божествен характер. Втората категория се занимава с въпроси от семеен, обществен и общочовешки характер. Повечето хора се намират в последната фаза на първата категория. Божественият живот ще ги свърже с втората категория. Време е те да влязат в тази категория. Ако пропуснат това време, много още има да чакат. Някои ще кажат, че не се интересуват нито от обществени, нито от религиозни въпроси. Не е въпро-

сът клерикали да стават, но те трябва да носят Любовта в душата си. Друг ще каже, че не иска да бъде военен. Той може да не бъде военен, но непременно трябва да носи светлината в ума си. – Ама не искам да цъкам с пушка. – Ако не искаш да цъкаш с пушка, ще цъкаш с огнивото си, да запалиш огъня. И това е военщина. Който цъка огнивото, да запали огъня си, той е военен; който пали свещ, той е военен; хирургът който прави операции, пак е военен. – Аз не съм военен. – Как да не си военен? Толкова хора промуши със сабята си. Вие трябва да бъдете такива военни, че като замахнете с ножа си срещу човека, нищо да не засегнете в него: нито един кръвоносен съд, нито една артерия, нито един капилярен съд да не прережете. Военният трябва да прави операциите си, както Природата ги прави. За всеки хирург, който разкъсва кръвоносни съдове при операциите си, казваме, че е новак в своята област. Ние трябва да бъдем носители на Любовта и пак да сме военни. Когато трябва да правим операции, майсторски ще ги правим. Някой казва: Аз направих една погрешка, но искам да я изправа. Това значи: Имам един абсцес в себе си, който искам да пробия; всичката нечистотия от него да излезе вън от тялото ми. И наистина, всяка направена погрешка не е нищо друго, освен абсцес в организма на човека. За да изправи погрешната си, той трябва да вземе нож, да направи една хирургическа операция, да изхвърли всички нечистотии вън от тялото си. Правете операции, но не като онзи хирург, който извадил сърцето на един болен и с това го уморил.

„Сам изгъпках жлеба си“. Когато Любовта дойде в човека, тя сама ще стъпче жлеба. Всичко егоистично, всичко користолобовиво, което е създадо нещастията и страданията в съвременната култура, трябва да излезе навън! По този

начин хората не могат да влязат в Царството Божие. Този егоизъм, това користолюбие създава противоречията в живота. За да се освободят хората от тия противоречия, Любовта тъпче днес всички народи, да излязат соковете им навън. По този начин всички хора трябва да отслабнат, за да може Любовта да ги поеме на ръцете си и да ги тури на гърба си. Този е начинът, по който светът може да се оправи. Иначе, докато хората носят Любовта на гърба си, в света всякога ще има противоречия: едни ще бъдат богати, други – бедни; едни ще бъдат учени, други – прости. Когато Любовта тури на гърба си, той се намира вече в хармонични условия на живота.

„Аз сам изтъпках жлеба.“ Тъпкането подразбира страдания. Страданията в живота могат да се разрешат само чрез закона на Любовта, а той е най-разумният начин за разрешаването им. От хиляди години насам хората разрешават въпроса за страданията, но и до днес още не са го решили. Защо? Защото те още носят Любовта на гърба си. Вследствие на това цялата Земя е покрита с гробища. Гробищата говорят за неразрешените въпроси в живота. Някой човек е богат, но неговото богатство става причина да го убиват на бойното поле. Някой е учен, но като прави опити със задушливи газове, става жертва на тия газове. Някой е виден архитект, гради къщи на хората, но като не спазва един от законите на архитектурата, една от тия къщи се събаря и той пада под нейните развалини. Добре е да се градят големи къщи, но да не се събарят. Добре е човек да бъде богат, но богатството му не трябва да се губи. Богатството представя артериалната кръв на човека. Всички клетки на организма трябва да се ползват от тази кръв. Следователно, всички хора трябва да се ползват от богатството. Що се отнася до сиромашията, тя представя едно

от приятните състояния в живота на човека. Сиромашията е почивка. От сиромаша нищо не се иска; той няма никакви задължения, спокоен е и затова седи и почива. Като почине добре, той казва: Господи, досега бях в почивка. Можеш вече да ме натовариш с нещо. Казвате: По-добре е човек да бъде богат, отколкото сиромаш; по-добре е да бъде учен, отколкото прост. Така е, но трябва да знаете, че скръбта предшества радостта. Да ореш, да сееш, това е скръб; да събираш житото от полето и да го туряш в хамбара, това е радост. Две скърби предшестват една радост.

И тъй, човек първо трябва да разбере индивидуалния живот, за да не се спъва. Казвате: Ние сме правили много усилия. – Усилията, които човек е правил и прави, допринасят нещо за него. Всичко, каквото е изработил, е негова придобивка. Богатството, знанието, силата, които човек е придобил, остават за него. Излишъкът, който не може да прибере, не може да обработи да реализира, е Божествен капитал, който ще му се вземе. Следователно, за да се справи с положението, до което е достигнал, човекът трябва да се стреми към вътрешното разбиране на живота. Хората искат да се освободят от заблужденията си, но те не знаят, че при дадени условия тия заблуждения са благо за тях. За пример, добре е някога човек да не знае, че е изгубил богатството си; добре е някога да не знае, че е болен. Защо? Защото той няма знания, с които да изправи положението си. Обаче разумният човек трябва да има правилни разбирания за живота. Той трябва да разбира моментите и условията, в които живее.

Сега, аз ви оставям на последната спирка, дето Любовта ще дойде, ще ви вземе на ръце, ще ви прегърне в обятията си, както майка прегръща детето си и ще ви тури на гърба си, да ви носи. Оставете Любовта да ви носи и ще

видите колко лесно ще се разрешат всички злободневни въпроси, които ви смущават. Посейте семето и го оставете само да расте. Помогнете на извора да си пробие път и го оставете свободен. По-нататък той сам ще проправи пътя си. Следователно, оставете Божественото във вас само да се развива. Не пречете на развитието му. По този начин вие ще добиете свободата, която търсите.

Беседа от Учителя, държана на 8 януари, 1928 г. София. – Изгрев.

ЗАВЕТЪТ

„Господ Бог ваш направи завет с нас в Хорив.“

(Второзаконие 5:2)

Петата глава от Второзаконието представя един скъпоценен камък, заровен дълбоко някъде в земята. Всичко, което е писано в Стария Завет, не е валидно за всички времена и епохи, обаче в него има Истини, които са надживели времето си, вследствие на което, когато и да се четат или казват, те имат своята цена и своето значение. Те са валидни за всички времена и епохи, за всички хора и народи.

„Господ Бог ваш направи завет с нас в Хорив.“ Няма по-велик акт в света от този да се направи завет, договор между две разумни същества. Това, което осмисля живота, което внася радост и мир в човешката душа, са разумните отношения между всички живи същества. Аз взимам душата разумност в широк смисъл. Разумният човек е свършен в постъпките си. И ако понякога се забелязва някакво несвършенство в него, това се дължи на материалите, с които работи. Когато вещият писар пише и дойде някой отвън, бутне ръката му, той направи някаква погрешка, но вината не е в него. Причината за погрешката е външна. Някое неразумно същество е бутнало ръката му. Обаче този

вещ писар е в състояние сам да изправи погрешката си. Следователно разумният човек всякога изправя нещата, а глупавият – разваля. Каквото и да дадете на глупавия човек, в края на краищата той все ще го развали: И най-хубавата дреха да му дадете, той ще я развали; и най-доброто управление да му дадете, той ще го развали; и най-разумната религия да му дадете, той ще я развали; и най-добрата наука да му дадете, той ще я развали. И обратно: Каквото дадете на разумния човек, той ще го запази и усъвършенства.

„Господ Бог ваш направи завет с нас в Хорив.“ От времето на Моисея до днес са се изминали повече от три хиляди години. Какво представляват тия три хиляди години? Те са три Божествени дни. Значи, от времето на Моисей до днес са се изминали три Божествени дни. Тъй щото, за Бога хиляда години са като един ден, но колко интензивен трябва да бъде този ден, в който може да се внесе опитността на тия хиляда години! Това показва, че пътят на човешкото развитие е дълъг.

Питам: Какво се разбира в съвременната наука под думата развитие или еволюция? Под думата еволюция се разбира изминаване на дълъг път, с цел да се придобие нещо. Обаче от придобивка до придобивка има разлика. Ако някой човек в своя еволюционен път е успял да развие едно грамодно тяло като това на предпотопните животни, де ще се ползва от тази придобивка? Или ако в своя еволюционен път човек успее да намали тялото си толкова, че да се превърне в микроб, който съвременната наука едва с микроскоп може да разглежда, какво се ползва от тази придобивка? Какво ще се ползва човек, ако има грамодно или пък ако има малко тяло? Ако тялото на някое животно е грамодно, но същевременно е разумно, това разбирам.

При това положение то ще принесе голяма полза на човечеството. Обаче, ако тялото на някое животно е микроскопическо, но същевременно неразумно, то ще принесе голяма вреда на човечеството. Вземете например бубоническата чума. Микробът на тази болест е много малък, но причинява големи пакости и вреди на хората. Това микроскопическо същество е в състояние да вдигне на крак цяла култура като съвременната: всички лекари, всички учени, всички религиозни хора се въоръжават – навсякъде поставят карантина. Де се крие силата на това малко същество? И след всичката тази тревога, хората ще се примирят и ще кажат, че болестите били за тях. Не, болестите не са за всички хора, но само за онези, които се отклоняват от Божия път. В този смисъл лекарите са необходими само за грешните хора, но не и за праведните. Праведният е лекар сам на себе си, а грешният се нуждае от много лекари около себе си и то все специалисти. Ще кажете: Когато хората станат праведни, няма да има вече нужда от медицина, от никакви лекари. Не, и тогава ще има лекари, и тогава ще съществува медицина, но за праведните, за добрите хора.

Наскоро дохожда при мене един наш приятел, който ме запитва: Какво да правя, за да сполуча в живота си? – Ако искаш да сполучиш, не ставай нито нож, да те точат, нито точило, ти да точиш другите, нито пък да носиш голям чук в ръцете си. Защо? Ако си нож или точило, от дългото употребление един ден съвсем ще се изхабиш, нищо няма да стане от тебе. Ако носиш голям чук в ръцете си и не можеш да си служиш с него, както трябва, този чук ще стане причина един ден да те пребият с него. Какво ще спечелиш от тези положения? Нищо няма да спечелиш. Аз наричам съвременната култура – култура на ножа, на точилото и на големия чук. Казвате: Точилото трябва да се

върти, ножът трябва да се точи, а чукът трябва да се вдига и слага. Точилото се върти, но се изхабява; ножът се точи, но се изтрива; чукът се вдига и слага, но пакости върши. И човешкият живот се върти като точилото, но със своите мисли и чувства човек изхабява мозъка и сърцето си и като достигне 80 годишна възраст, казва: Остарях вече, свърши се моят живот, но не разбрах смисъла му. Какво разбираме под думата старост? Тъй както хората разбират старостта, тя е резултат на напразно изразходване на Божествената енергия в човека. Който е пилял тази енергия безразборно, той преждевременно остарява. Какво остава на този човек? Не му остава нищо друго, освен да излезе от тялото си, т. е. да съблече старата си дреха и да облече нова, както змията съблича старата си кожа и се облича в нова. Щом се види гол, съблечен, този човек ще каже: Всичко се свърши с мене! – Да, с грешника всичко се свършва.

И тъй, съвременните хора трябва да се домогнат до правата философия на живота. Само тази философия ще им даде истински разбирания за живота и за смъртта. Когато водата в някоя река замръзне и се превърне в лед, тази река може да каже: Свърши се моят живот! Докога? Докато дойде пролетта. Щом пролетта дойде и слънцето започне по-силно да пече, животът на реката отново дохожда. Тогава пък ледът ще каже: Всичко е свършено с мене! До кога? Докато дойде зимата. Значи, при специални условия водата има свойството да замръзва при студ, при ниска температура; и от лед да се превръща в течност при слънчевата топлина, или при висока температура. Какво лошо има в това, че водата може да замръзва, да се превръща в лед, ледът пък да се разтопява, да се превръща в течност и после течността да се превръща в пара? Когато тези процеси са физически и стават само с материята

на телата, те са добри, никой не се оплаква от тях. Обаче, когато тези процеси стават в психиката на човека, тогава не е добре. Тези промени причиняват известни болки на човека. Причината за тези болки се дължи на външните енергии, които нахлуват в организма, но срещат известно вътрешно съпротивление. Това съпротивление именно причинява болезнено състояние в организма. Когато външните енергии влизат свободно в човешкия организъм, без никакво вътрешно съпротивление, човек изпитва в себе си пълна хармония. При това положение никакви болки не съществуват.

„Господ Бог ваш направи завет.“ Значи, най-важното в живота на човека е договарянето, заветът с Бога. Този договор не е нещо, като 14-те точки на Уилсон. Когато Уилсон излезе пред света със своите 14 точки, всички казаха: Ето една сигурна работа! – Колко сигурна излезе тази работа? Колко от тия точки се приложиха? И германският император даде някакви обещания на българите, но колко от тия обещания се изпълниха? Какво показва това? Това показва, че договорите, които двама души си дават на Земята, не са нищо друго освен сапунени мехури. Колкото сапуненият мехур може да живее, толкова и обещанията на тия хора ще се реализират. Аз бих желал да зная откак светът съществува колко от договорите между разните държави са оцелели. Египет е правил договори, Асирия е правила договори, но де са тези държави днес? Не само договорите им са изчезнали, но и самите държави вече не съществуват. Не само Египет и Асирия, но и държавите в новите времена са правили и правят договори, които също така не са оцелели. Обаче установи ли се договор между Бога и човека, той непременно оцелява. Силата на еврейския народ се дължи на договора, който Бог е направил с тях в

миналото. Този договор лежи дълбоко някъде в неговото подсъзнание. И ако може да се почерпи един добър пример от еврейския народ, той се заключава в това, че основата, ядката на еврейския живот се опира здраво върху принципите, които Моисей им е дал. Тази е една от добрите черти на еврейския народ. Колкото лошо да се говори за еврейския народ, статистиката обаче показва, че развратът между този народ е само 5%. От друга страна, при каквито климатически условия да го поставят, той издържа. Евреите не са много напредничави, но са много издръжливи. Издръжливостта им се дължи на това, че спазват всичко онова, което Моисей им е оставил. В това, именно, седи тяхната сила. Докато човек остава верен на идеала на своята душа, дотогава той ще запази своята издръжливост. Щом измени на този идеал, с него заедно ще изгуби и своята издръжливост. Следователно, ако еврейският народ изгуби някога своите вярвания, той ще изгуби и своята издръжливост.

Въз основа на това казвам: Всеки човек трябва да има известни възгледи, известни убеждения, на които никога да не изменя. Какви ще бъдат тези възгледи, какви имена ще носят, не е важно. За човека е важно, неговите убеждения да го повдигат, да му дават сила правилно да расте и да се развива. За пример, ще срещнете в живота разбойници – материалисти, и религиозни хора, също материалисти. И едните обират и крадат, и другите обират и крадат. Каква полза от това, че първите не вярват в Бога, а вторите вярват? Ще срещнете безверници, които колят говедата, овцете и ги ядат; ще срещнете и вярващи, които правят същото. Ще кажете, че по-добре е за вола да го заколи и изяде вярващ човек, отколкото безверник. Вие казвате това, но я запитайте вола какво е неговото мнение по този въпрос.

Волът ще отговори: Аз бих желал никой да не пипа кожата ми – нито религиозните, нито материалистите. Нека и едните, и другите да ме оставят на свобода и да уважат моите идеи. Казвате за някой човек, че е материалист. Питам: Вие какви сте? – Ние сме религиозни, набожни, вярваме в Бога. – Вярвате в Бога, но колите вола по същия начин, както и материалистите, които не вярват в Бога. При това, религиозните знаят, че Бог е казал „Не убий!“ Който коли вол, прави същото, както онзи, който убива човек. Съвременните християни, които от преди две хиляди години са тръгнали след Христа, а от преди три хиляди години знаят заповедите Божии, казват за вола: Вол е той, животно е, не чувства нещата като човека. С тези думи те се успокояват и продължават да колят воловете. Не е само това. Днес хората са дошли до положение да се убиват едни други като мухи и после казват: Няма нищо, избиха се много хора, но други ще се родят. – Значи, нека майките раждат и отглеждат деца, а другите да ги убиват. Не, това не е правата философия на живота.

Едно трябва да се знае: има един вътрешен закон, който държи отговорни всички народи, общества и хора за техните постъпки. Има един вътрешен договор, сключен в живота, за изпълнението на който всеки човек ще бъде съден. Един ден, когато човек напусне Земята, ще дава отчет за всички свои дела. Невидимият свят е определил два вида ангели, които да посрещат хората от Земята. Едните ангели са светли, а другите – тъмни, черни. Делата на човека определят кои ангели да го посрещнат. Светлите ангели водят човека в двореца, при царя, дето му дават богато угощение. Тъмните ангели го водят в обществената безопасност. И в обществената безопасност угощават човека, но само след като го прострат на земята с лицето надолу.

Като стане от земята, той казва: Втори път не искам да помисля за такова угощение. При всички престъпления хората пак ще намерят нещо, с което да се оправдават. Те казват: Такава е културата! Не, това не е култура, нито цивилизация. Това е греховно състояние, в което хората са изпаднали и от което малцина могат да излязат. Ако е въпрос за култура, хиляди години преди падането на човечеството е съществувала такава, но тя е била култура на радост и веселие. Всички живи същества са се къпели в радост и веселие, всички ангели са пели и хвалили Господа.

Коя е причината, че тази култура днес не съществува? В тези времена е станала някаква вътрешна катастрофа, вследствие на което всички планети в Слънчевата система са изменили своята ос. И Земята е изменила оста си, наклонила се е на 23° . Числото 23 е символ на размирие. Значи, Земята е място на размирие. В никоя друга планета не съществува такова размирие, каквото в нашата Земя. Когато същества от други планети искат да разберат какво нещо е размирието, те слизат на Земята. Който иска да научи тия специфични разбирания, нека дойде на Земята, да прекара един четиригодишен курс по правните науки. Само на Земята може да се изучи размирието във всичките му подробности и вариации. Съвременните учени констатират само, че Земята е наклонила оста си на 23° , но повече нищо не казват. Как се е отразило това наклонение на земната ос върху живота на хората, по това нищо не говорят. Обаче между наклонението на земната ос към нейната еклиптика и моралния живот на хората съществува известна зависимост. Това наклонение на земната ос е създавало един упадък в моралния живот на хората. На какво се дължи този упадък? Той се дължи на обстоятелството, че при това отклонение на земната ос, Земята се намира в такава

положение, че чрез особена събирателна леща привлича само отрицателните космически енергии от пространството, а отблъсква положителните. Според наклона на своята ос, Земята днес няма възможност да привлече положителните, възходящите космически енергии. Тази е причината, поради която хората днес са повече лоши, отколкото добри. Един ден, когато земната ос се изправи, Земята ще има друга събирателна леща, чрез която ще привлича положителните енергии на Космоса.

Сега, ако разглеждате лицето на вълка и това на овцата, ще видите, че ъглите на лицата им са съвършено различни. Вълкът е груб, жесток, защото ъглите на неговото лице събират отрицателните сили в Природата. Ъглите по лицето на овцата пък са такива, че събират главно положителните сили в Природата, затова тя е кротка. Казвате: Бог създаде вълка и овцата; следователно те не са виновни за ъглите на своите лица. Това не е вярно. За сегашното устройство на главите на вълка и на овцата има ред вторични причини, които са във връзка с развитието на битието. Като се разглеждат тия неща, ще се разбере защо вълкът е станал вълк и овцата – овца. Вълкът и овцата впоследствие са станали такива, каквито днес ги срещаме. Когато искат да кажат нещо лошо за някой човек, казват: Той е цял вълк. Значи, в увълчването има нещо разумно, което е работило в противоположност на Божествените закони. Когато казват, че някой човек е цяла овца, това показва, че и в овчедушието има нещо разумно. Казвате: Човек не трябва да бъде овца. Да, не трябва да бъде овца, но още повече не трябва да бъде вълк. Ако имате общества само от вълци, каква култура ще бъде тяхната? Тези вълци трябва да се хранят с нещо, но с какво? Те не обичат трева, месо обичат, и то главно

овче. Какво ще правят тия вълци, ако няма достатъчно овце за всички?

Съвременните хора са дошли до една дилема, до един кръстопът, и нито напред вървят, нито назад се връщат. Евангелистите казват: „Повярвайте в Господа Исуса Христа, и ще бъдете спасени.“ Питам: Какво се ползва вълкът от своята вяра, че за да измени характера си трябва да се храни с овце? Тази вяра не може да го спаси, не може да го видоизмени. За да не бъде вълк, лицето му трябва коренно да се измени. Ако срещу някой човек насочите една пушка, той непременно ще пострада от нейните куршуми. Дали знае действието на пушката или не, тя не се интересува от това. Веднъж направена, нейната задача е да убива. И вълкът е построен така, че дето срещне овце, напада. Тъй щото, ако в дадено общество се проповядват известни принципи, които подтикват хората към правене на пушки, на разни огнестрелни оръдия, за това има ред причини. Пушката крие в себе си известна динамическа сила, която всеки момент може да се изяви навън, както бомбата – при най-малко сътресение може да експлодира. Също такава динамическа сила се крие и в човека. Тази сила е гневът. По-разрушителна сила в човека от гнева няма. Гневът е неестествена сила, която руши. Гняв и негодувание не са едно и също нещо. Негодуванието е естествена сила, която не руши, но изправя работите. Обаче, като се разгневи, човек моментално кипва и е готов да разруши всичко, което се изпречи на пътя му. Ако някой човек е причина за неговия гняв, той казва: Аз ще ти дам да разбереш кой съм! – Какво ще направи? На кого ще напакости? На себе си. В самия него се предизвиква пожар, експлозия, след която със седмици не може да дойде на себе си. Питам: Защо тази сила, гневът, не се впрегне на работа да извърши нещо полезно? Ако

човек се гневи по един път през годината, както и да е, но ако се гневи по десет пъти на ден, този гняв не е на мястото си. Съвременните хора са станали неврастеници поради това, че често се гневят. И след всичко това те търсят лек против неврастенията. Лекарите препоръчват инжекции и разни лекарства против неврастенията, но в края на краищата, нищо не помага. Казвам: Ако искате да излекувате неврастенията си, престанете да се гневите! – Как? – Ще приложите волята си. – Не можем с воля да преодолеем себе си. – Думата „не мога“ е илюзорна. В разумния свят тя не съществува. Казвам някому: Преплавай тази река и мини на срещния бряг. – Не мога да я преплавам. – Ще видиш, че можеш. По едно време се образува хайка срещу този човек и десетина души започват да го преследват. Той хуква да бяга, дохожда до същата река, хвърля се във водата, преплава я и веднага се намира на другия бряг. Значи, това, което в първия случай беше невъзможно, във втория случай стана възможно.

И тъй, понеже Господ вижда, че доброволно хората няма да влязат в Царството Божие, затова е турил разбойници да ги гонят, да ги заставят насила да влязат в Царството Божие. Днес и праведният служи на Бога, не толкова от голяма Любов към Него, но защото разбойници го гонят. Като премине реката, той казва: Слава Богу, че можах да мина на другия бряг на реката. Бог ме спаси от тия разбойници. Според мене, праведният преплава реката, благодарение на разбойниците, които го гониха. Той повярва в тяхната сила и можа да преплава реката. Казват: Без страдания не може ли да се служи на Бога? – Без страдания не можете да преплавате реката. Страданията правят хората смели и решителни. В първо време страданията ги правят малодушни, но като пострадат повече, те

уякват и стават герои. Такъв пример имаме в борбата на нашата лоза с филоксерата. В първо време филоксерата изсушаваше лозата, но в 12 годишната ѝ борба със своя неприятел – филоксерата, лозата придоби имунитет, уякна, и днес вече не се подава на нейното действие. Дълго време нашата лоза се бори с филоксерата на научна почва, докато най-после си изработи серум против нея. При това положение филоксерата се отказа да преследва лозата. Българите направиха грешка, като замениха нашата лоза с американската. Те трябваше да почакаат 12 години, докато лозата мине през процеса на страданията, през което време тя щеше да уякне и да се приспособи към трудните условия на живота. Обаче те прибързаха, заместиха я с американска лоза, която наистина много грозде дава, но и много труд и работа изисква.

Съвременните културни хора се намират в положението на американската лоза, присадена на българска почва, но щастието, блаженството и здравето по този начин не могат да дойдат. И като не могат да постигнат това, което желаят, те казват: Като отидем в другия свят, там ще придобием всичко, каквото ни трябва. – Кой е другият свят? И този, и другият свят са все Божествени светове. Щом тук не можете да придобиете това, което търсите, и на другия свят не ще можете. Веднъж сте дошли на Земята, вие трябва да направите опит, да видите можете ли да живеете добре на Земята, в този грешен свят. Ако на Земята живеете добре, и на онзи свят ще живеете добре. За да живеете на другия свят, вие трябва да имате органи, съответни за този свят. Ако влезете в този щастлив свят, без съответните за него органи, вие непременно ще умрете. За изяснение на мисълта си ще приведа следната аналогия. Наблюдавате живота на рибите и казвате: Страшен е животът на рибите

във водата! Те са изложени на самоунищожение, на пълно безправие, на отсъствие на всякакъв духовен живот. Те нямат никаква писменост, никаква книжнина. И най-после решавате да извадите една от тия риби извън водата, да я поставите при условия, при които човек живее. Какво ще стане с рибата? При щастието, което ѝ давате, тя непременно ще умре. Защо? Тя няма органи, с които да използва новите условия. Следователно, ако влезете неподготвени в другия свят, както рибата – в човешкия, вие непременно ще умрете в своето щастие.

Първото нещо: Ако искате да влезете в новите условия и да се ползвате от тях, вие трябва да разполагате с органи, съответни на тези условия. Тъй щото, като говорите и се стремите към един свят, по-висок от физическия, вие трябва да сте го опитали, да знаете какво ви е нужно за този свят. Не е достатъчно само да вярвате, че там по-добре се живее, но трябва да знаете какво се изисква от вас, за да влезете в този свят и да се ползвате от него. Ще кажете, че баба ви и дядо ви са вярвали. Не, това не е достатъчно. Щом отивате в този свят, вие предварително трябва да сте го изпитали и проверили. – Там ще ни ръководят. – И това не е достатъчно. Опити се изискват. Следователно, онзи свят или задгробният живот, както мнозина го наричат, е живот на опити. Щом е опитал нещата, човек може вече да вярва. Без опити никаква вяра не може да съществува. Щом е опитал нещата, човек може да вярва и на хора с поголеми опитности от своите.

Мнозина подържат мисълта, че в света живеят същества, по-напреднали, по-културни от хората на Земята. Че това е така, виждаме от ред примери в живота. За пример, за да се води разумна политика, на първо място е необходима висшата математика. А ние срещаме в живота видни, добри поли-

тици. В това отношение хората не подозират даже какво голямо значение играе математиката в политическия живот. Ако не е така, как ще си обясните защо сполуката, победата във войните се движи ту към една, ту към друга страна? Вземете например Наполеон. Защо той, който във военно отношение беше гениален политик, изгуби своето главно сражение? Той изгуби, защото не издържа на обещанията, които беше дал пред невидимия свят. Те го изпратиха на заточение на остров Св. Елена, там да размишлява, да намери погрешката си. В този случай англичаните бяха само изпълнителната власт, а невидимият свят – законодателната. Невидимият свят издаде закон, по силата на който Наполеон трябваше да отиде на остров Св. Елена. Невидимият свят заповяда на англичаните да определят такова място на Наполеон, дето той да размишлява върху неизпълненото обещание. Мислите ли, че ако дадете някакво обещание пред невидимия свят и не го изпълните, няма да се намерите на остров Св. Елена? Наполеон имаше познания за съществуването на невидимия свят и за отговорността за делата си пред него и затова казваше: „Само прадедите ми могат да ме съдят за постъпките ми, дали правилно съм постъпил, или не.“ Казвате: Гениален беше Наполеон! Наполеон беше гениален преди да отиде в Русия, но след това той изгуби своята гениалност, след което настана голям обрат в действията. Кой човек не храни в себе си идеята да отиде в Русия, да побеждава? Защо отиде Наполеон в Русия? Той искаше да победи цяла Европа и да застави руския цар да му се поклони. Такива и ред още неща станаха причина войната да вземе нежелателен край. Наполеон искаше да покаже на руския цар кой е той и какво може да направи. Руският цар не се поклони на Наполеона, заради което последният навлезе в Русия. По

този начин Наполеон научи следния закон: когато военачалникът се отдели от базата на прехраната си, неизбежно го очаква катастрофа.

Питам: Ако и ние се отделим от Бога, какво ни очаква? Катастрофа. Някой казва: Аз не вярвам в Бога. – Каква нужда има Бог от твоята вяра? Дали вярваш, или не, това е за тебе; ти или ще се ползваш, или ще губиш. Друг казва: Аз не искам да ям – твоя работа, ти ще губиш от това. Обаче, като изгладнееш, щеш не щеш, ще ядеш. Като влязоха в обществената безопасност, дето ги биха на общо основание, много материалисти, безверници, станаха вярващи. Как станаха вярващи? Като ги биха толкова много, те се обърнаха към тия хора с молба да ги не бият, но никой не ги послуша. Обаче, като не можаха повече да издържат боя, те се обърнаха към Бога с молба да заповяда на тия хора да ги не бият. За тях това щеше да бъде доказателство, че Бог наистина съществува. Те се обърнаха тогава към онези, които ги биеха, помолиха да ги не бият повече и този път молбата им беше чута. Така повярваха те в Бога и се обърнаха към Него. Който вярва в Бога, и в обществената безопасност да попадне, и там няма да го бият. През последните години в Русия имаме един такъв силен пример. За някаква измяна болшевиките осъдили 250 офицери на смърт. Като дошъл определеният ден за изпълнение на присъдата, всички тия офицери, един след друг, излезли пред ексекютивната комисия, която ги застреляла. Като дошъл ред на последния, той излязъл пред комисията, прекръстил се и казал: „В името на Господа Исуса Христа“. Те му казали: Ти ли единствен се намери да вярваш в Бога? Щом имаш такава вяра и упование в Бога, ние не можем да дигнем ръка върху тебе. Бъди свободен! Този офицер е запазил своя договор с Бога. Който пази договора си с Бога

и не го нарушава, при каквито изпитания да се намери, той благословен ще бъде. Вярата в Бога не е достойние само за богати и учени, но и за сиромаси и прости. Всички хора могат да вярват в Бога. Както Слънцето еднакво грее за богати и за бедни, за учени и за прости, така и Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина са еднакво достъпни за всички.

Много религиозни хора изпадат в лековерие и казват: Наистина, за нас ли изгрива Слънцето? И като изгрива, мисли ли за нас? – Не, Слънцето ни най-малко не изгрива специално за вас, но като изгрива, то ще даде и на вас, и на всички същества толкова, колкото искате и колкото можете да възприемете. Като изгрива и залязва, Слънцето има предвид да изпълни своята длъжност. Покрай това, то казва на всички: Който е слаб, скръбен, недоволен, нека дойде при мене; аз ще му дам, колкото иска. Да се запитват дали Слънцето ви обича, то е все едно да питате дали Бог ви обича. Като се обърнете към Него, дали ви обича Той, или не, не е важно. Той ще ви даде толкова, колкото ви е нужно. Слънцето дава еднакво и на овцата, и на вълка. Тъй щото, не е важно дали Бог мисли за вас, но дали вие мислите за Него. Бог е съвършен, важно е, дали вие сте съвършени. И религиозните, и всичките хора се съмняват. Донякъде вярват добре, но после се сепнат, спрат се и казват: Дали сме в правия път? След това започват да разискват върху въпроса за създаването на света. Казвам: Този въпрос е второстепенен. Ако мислите първо да разрешите този въпрос, а после да повярвате в Бога, нито в едното ще успеете, нито в другото. Вие искате първо да разрешите този въпрос, а после да повярвате в Бога. Това е невъзможно. То е все едно първо да вземете от приятеля си пари назаем, а после да повярвате в него. Не, ще вярвате в прия-

теля си преди още да сте взели от него пари назаем. Защо? Защото, като вземете пари от него, вие вече сте пред свършен факт, няма какво повече да вярвате. Впрочем, един факт, една постъпка, добра или лоша, не определят още човека. Някой може да ви даде пари назаем, а след това да ви обере. В какво ще вярвате тогава?

Сега ще приведа един случай из действителния живот, който е станал някъде в Европа. Един първокласен апаш обрал няколко банки и избягал. Тайната полиция влязла в следите му, тъкмо когато той се готвил да обере друга банка. Преди да дойде до касата на тази банка, тайната полиция решила да му устрои една примка: Тя турила на всички банкноти в касата някакви особени белези, по които да го уловят. Като напилал парите, апашът веднага забелязал знаците по тях, и затова, като излязъл на улицата, започнал да раздава парите на бедни хора, без да задържи нещо за себе си. Като гледали как щедро раздава пари, тия хора си казвали: Чудно нещо, колко щедър човек! Да, но не след много време, всички тия хора били разкарвани от полицията, да дадат сметка, отде имат тия пари. Казвам: И вие можете да се натъкнете на такъв благодетел, който да ви даде пари, да си направите къща, но когато полицията види, че тези пари са белязани, ще ви разкарва по участъците да пита отде сте ги взели. Както виждате, съвременните хора лесно се лъжат. Обаче апашът бил умен човек. Като забелязал знаци по банкнотите, той щедро ги раздал на бедни хора, и по този начин лесно се изплъзнал от ръцете на полицията. Той избягал от нея, както заекът бяга от хрътката.

Мнозина искат да знаят какво ще стане със заека, като достигне по-високо развитие. Най-високата форма, до която заекът може да достигне, е магарешката. Между

магарето и заека има известна прилика. Забележителното в заека е, че може да бяга много, а в магарето – способността му да реве. Във времето на Христа магарето беше на почит. Христос изказа почитта си към магарето заради хулите, обидите и оскърбленията, които светът му създава. Той му каза: Аз ще ти покажа смисъла на страданията, за да се домогнеш до великата Истина, че обезчестеният от света, ще се благослови от Бога. – Господи, всички ми се смеят. – Няма нищо, дерзай, напред върви! Аз ще докажа на света, че и от тебе може да излезе нещо. Моите бъдещи проповедници ще проповядват като тебе и навреме, и без време. – Това са тълкувания, но може да е така, може и да не е така. Факт е обаче, че хората предпочитат едни животни пред други. Магарето има една лоша черта – упоритост, но то има и добри черти в себе си. Първата буква от името на магарето – М, означава закон на жертва. С качването си на магаре, Христос искаше да каже на света, че трябва да се даде някаква жертва. Буквата А показва, че тази жертва трябва да бъде разумна. Буквата Г означава закон на вечността, по който се сменят, т. е. трансформират силите. Като спазва този закон, човек ще преодолее всички страдания. Когато магарето стигне крайния предел на своето развитие, всички гонения, всички преследвания срещу него ще престанат. При каквито условия да го поставите, магарето винаги ще намери пътя си. Затова именно то води и овцете, и камилите. Ако искате да знаете де има хубава вода, оставете магарето да води. То винаги пие чиста вода. Покрай упоритостта си, заради която черта е станало за посмешище, магарето крие в себе си известни добродетели.

И тъй, който иска да се повдигне в живота, той непременно трябва да има завет с Бога. Този завет е връзка на

човека с Бога. Той е тил в живота му. Българската поговорка казва; „С какъвто дружиш, такъв ще станеш.“ Значи, ако искаме с Бога да дружим, непременно трябва да направим завет с Него. За да направим този завет, трябва да бъдем разумни.

Сега ще приведа една случка из живота, станала пак в Европа някъде в последно време. Един княз поканил един селянин на гости, като му дал богато угощение. Като седнал пред трапезата, селянинът, като всички свои братя селяни, турил настрана вилицата и ножа и започнал да си служи с трите пръста, според техния обичай. Като видял това, князът веднага заповядал на слугите си да вдигнат от масата всички вилици и ножове и започнал да яде като селянина, с трите си пръста. Защо? Благоразумието изисквало това. Князът можа да каже на селянина: Слушай, братко, ти си поканен в моя дом на гости и трябва да се подчиниш на реда в моята къща. Обаче това щеше да бъде съблазън, изобличение за селянина. Затова князът си казал: Ние ще ядем по правилата и обичаите на нашия гост, защото пръстите предшестват вилицата и ножа.

Питам: Трябва ли да употребявате вилици и ножове, или не? Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че те режат хляба с нож. Здравият човек не трябва да реже хляба с нож. Защо? Когато човек реже хляба с нож, желязото, от което е направен ножа, пък и самият нож, предизвикват в него желание да клъцне, да пореже някого. Той казва: Както мога да режа хляба с нож, така мога да мушна някого с този нож. Значи, вилиците и ножовете не оказват възпитателно въздействие върху здравите хора.

Тъй щото, когато дойдете до положение да служите на Бога, вие трябва да изберете разумен метод, който да съответства на това служене. Следователно, ако трябва да

си служитите с ножове и вилици, те трябва да бъдат златни, а не железни. Чиниите, в които ядете, трябва да бъдат от най-фин порцелан, а тенджерите, в които готвите – от чисто злато. Калайдисаните съдове, в които днес се готви, не са за препоръчване. Калаят е допринесъл големи злини на човечеството. Хората от новата култура ще си служат със златни или поне със сребърни тенджери, вилици, лъжици и ножове. Желязото ще бъде заместено със злато или със сребро. Само ралата ще бъдат железни. Кога ще дойде това време? Когато хората направят завет с Господа. Не е въпросът, че вилиците и ножовете трябва да бъдат златни, но това подразбира, че в човека трябва да се внесат нови чувства, които да имат устойчивостта на златото и на среброто. Устойчив човек е онзи, който при най-големите страдания, изпитания и мъчности, не губи присъствието на духа си. Представете си, че някой е внесъл 500000 лева в банка Гирдап, и както се храни, съобщават му, че тази банка е фалирала. Ако запази присъствието на духа си, благодари на Бога за станалото и продължи да яде, като че нищо не е било, той е устойчив характер – човек с велик морал.

Казвам: В света има науки, едни от които издигат хората, а други ги снишават. Също така има и числа, положителни и отрицателни: Едни от тях издигат хората, а други ги убиват. За пример, някой човек изгуби голяма сума, отчае се, иска да се самоубие. Среща го един негов приятел и го запитва: Де отиваш? Защо си толкова отпаднал духом? – Остави се, изгубих всичкото си богатство, дошъл съм до самоубийство. – Чакай, не бързай! Ето, вземи тази торба, в нея има две хиляди златни монети, оправи работата си с тях! Той взема торбата с парите и веднага се отказва от намерението си да се убива. Значи, в пър-

вия случай едно число поставя човека в положение да се убива. Във втория случай числото две с три нули накрая го спасява от смърт. Това показва, че числата имат смисъл. Те играят важна роля в живота на човека. Ако едно число е в низходяща степен, може да убие човека. Ако е във възходяща степен, същото число може да съживи човека. Също така една дума може да убие човека, може и да го възкреси. Ако някой каже, че ви обича, че е готов на всякакви жертви заради вас, вие ще си въздъхнете спокойно, ще се зарадвате и ще кажете: Значи, има човек в света, който ме обича. Срещате друг човек, който казва, че ви мрази и вие веднага се наскърбите. Защо трябва да скърбите? Какво лошо има в това, че някой произнесъл буквите м, р, з..? Дали някой казва, че ви обича, или че ви мрази, вие трябва еднакво, с едно и също разположение да приемете и едното, и другото. Благодарете на Бога и когато ви обичат, и когато ви мразят. Ако и при двете положения благодарите на Бога, вие сте здрави хора. Докато правите разлика между омразата и Любовта, вие сте между точилото и ножа, и пред вас стои един голям чук, с който всеки момент могат да ви ударят. Устойчив човек е този, който еднакво приема и омразата, и Любовта. В някои отношения омразата ражда Любов, а Любовта ражда омраза. Омразата към одного ражда Любов към друго; Любовта към одного ражда омраза към друго. Следователно, ако някой ви мрази, кажете си: Омразата към мене ражда Любов към друг някой човек. Когато пък някой ви обича, ще знаете, че тази Любов произвежда омраза към друго. Значи, когато вие страдате, други се радват; когато вие се радвате, други скърбят. Странанието на одного е радост на друго; радостта на одного е страдание на друго. Това е Божествен закон, който всеки ще опита.

Следователно, като разсъждавате по този начин, вие ще се домогнете до новата, до положителната наука, която ще ви покаже нов начин за създаване на общества; тя ще ви донесе нова религия, без форми, без външни обреди. Всичко ново може да се опита. – Как ще се справим със старото? – Както дърветата през есента се справят с изсъхналите листа, така и вие ще се справите със старото. Старите, изсъхналите листа окапват и остават около корените на дърветата като тор, а на пролет излизат нови, млади листа. Значи, старите идеи ще турите около корените, за тор, а новите ще поставите на дървото на живота, като листа, чрез които ще дишате. Всичко старо в света трябва да се замести с ново! Следователно старата Любов ще турим при корените, на мястото на окапалите листа, а новата Любов – на дървото, на мястото на новите, млади листа. Това показва, че има стара Любов, има и нова Любов; има стара Мъдрост, има и нова Мъдрост; има стара Истина, има и нова Истина. Ние не вярваме вече в старата Любов, в старата Мъдрост и в старата Истина, но вярваме в новата Любов, в новата Мъдрост и в новата Истина. Любовта, Мъдростта и Истината на миналото не са за нашия век. Вярванията на миналото не са вярвания и за нашия век. Нима учението на вълците може да бъде учение на хората? Нима учението на вълците може да бъде учение на растенията? Ние трябва да знаем как да посаждаме растенията. Нови начини се изискват за посаждане, за култивиране на растенията. Смешно е да дойде днес човек да ви учи да живеете като овцете! Вие сте надрасли живота на овцете, няма защо да се връщате назад. Няма защо да се оставяте да стрижат вълната ви и да доят млякото ви. Веднъж сте влезли в човешкия живот, нов път ви чака – път с нови методи, за ново разбиране и прилагане.

Сега от всички хора се изисква будно съзнание, да разберат, че омразата и Любовта са две сили, с които Бог еднакво си служи. Бога можете да опитате и в омразата, и в Любовта, но по съвършено различни пътища. Нима хирургът, който туря болния на операционната маса и тегли ножа по тялото му, го мрази? Не, той не мрази болния, но като му причинява страдания, мисли неговото добро. В случая, страданията ще спасят болния. Това не е ли Любов? Любов е, защото спасява живота на човека. Срещате на улицата човек, който е тръгнал да убива някого, да му отмъсти за нещо. Удряте този човек с бастуна си през крака му и го счупвате. Лошо ли направихте на този човек? Вие му дадохте добър урок, да знае какво значи да убива. Ако той жали за своя счупен крак, колко повече трябва да жали за живота на един човек! Ако беше извършил убийството, той щеше да изгуби не само единия си крак, но и живота си; той щеше да погуби не само живота си, но и душата си.

И тъй, ако разглеждате нещата по този начин, ще разберете, че всичко, което става в света, е разумно. Нямате ли това разбиране, ще мислите, че животът върви назад. Когато някой казва, че работите му не вървят добре, той не разбира нещата право. Само той мисли така, всъщност животът му върви напред. Както мисли, така излиза. За доказателство на това, че ни върви напред, служи фактът, че всички ядем и растем. Казвате: Как ще познаем, че Бог съществува? Когато умрелите започнат да гният, това показва, че Бог съществува. На водата казвам: Когато се размразиш, от лед се превърнеш във вода и започнеш да течеш, ще познаеш, че Бог съществува. На растенията казвам: Когато започнете да растете, това показва, че Бог съществува. На животните казвам: Когато живеете и

не умирайте, това показва, че Бог съществува. Най-после и на човека казвам: Когато мислиш право, това показва, че Бог съществува. Да мислиш право! – Ето истинското верую в света. Да мислиш право и да прилагаш своята мисъл право – ето новата наука, новата философия, новата религия в света! Новото, във всички области, във всички направления, осмисля живота. Старата култура трябва да падне при корените на дървото и да изгние. Същото това дърво трябва да изсмуче соковете на окапалите листа, да ги преработи и напролет да се накичи с нови листа, с нови цветове, с нови плодове, по-сладки и по-красиви.

Време е вече всички да възприемем новото, което иде отгоре! Жалко ще бъде, ако чувате някой да казва, че новото разрушава. Старото разрушава, а не новото. Малките деца разрушават ли живота? Малките деца съграждат живота. Реките, които текат и прииждат, съграждат живота. Старият живот, старият човек е пресъхнала река. Новият живот, новороденото дете е река, която постоянно приижда и носи със себе си Божествената енергия, Божиите блага. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Съвременните хора и досега още не могат да разберат смисъла, който Христос е вложил в този стих. Детето представя новия живот, новия човек, който носи в себе си Божествените елементи. Вие трябва да имате такова понятие за Бога, каквото детето има за своите майка и баща. Ако така се свържете с Бога, тогава можете да очаквате и Неговото благословение. Божието благословение ще дойде и без да искате. Кога? Когато се свържете с Бога. Това подразбира стиха: „Идете да повикате всички слепи, куци, хроми, да насядат на царската трапеза.“ Ще дойде ден, когато куци, слепи, хроми ще насядат на царската трапеза и ще се бла-

гословят. Канените ще се откажат, а неканените ще насядат заедно с Бога около Божествената трапеза.

И тъй, всички трябва да направите тази нова връзка, този нов съюз, нов договор, нов завет с Бога!

Новият завет с Бога ще бъде „Заветът на Божията Любов. Тази Любов ще обедини всички хора в едно общо братство.

Беседа от Учителя, държана на 15 януари, 1928 г. София. – Изгрев.

НИКОДИМ

„Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски. Той дойде през нощ при Исуса.“

(Йоан 3:1,2)

Съвременната наука, специално съвременната филология, разглежда условията, при които известни мисли могат да се развиват, т. е. да се изясняват. Значи, за изясняване на известни мисли, за различните хора се изискват различни условия, защото всички хора не се намират на еднакво умствено и духовно развитие. В цитирания стих например се казва, че Никодим отишъл вечер при Христа, вследствие на което не могъл да разбере това, което Той му говорил. Никодим сам се чуди защо не може да разбере Христовите думи. Ако беше отишъл при Христа през деня, той непременно щеше да разбере какво му говори Христос.

Мнозина запитват: Що е добро и що е зло? Що е светлина и що е тъмнина? – Всяко нещо, което дава условия за растене, е добро; всяко нещо, което спъва растенето в живота, е зло. Всяко нещо, което разкрива доброто, е светлина; всяко нещо, което разкрива злото, е тъмнина. Следователно всеки трябва да избира такива условия, при които да има ясни схващания за живота. Всички нещастия в ми-

налия, както и в сегашния живот на хората се дължат на факта, че те искат да живеят добре, да придобиват блага, без да знаят начина, по който могат да постигнат тия свои желаниа. Умните светски хора, като по-практични от религиозните и духовните, казват: Човек трябва да се мъчи, да се труди, да приложи волята си, за да постигне своите желаниа. Питам: Какво особено са придобили светските хора при своите големи усилия и труд? Каквито усилия да правят, в края на краищата, те ще се намерят в положението на онези англичани – лодкари, които цяла нощ гребали с веслата си, и на сутринта видели, че не са се мръднали от брега. Защо? През деня тези млади англичани посетили един египетски град, а през това време вързали лодката си на брега, та като се върнат, да продължат пътуването си. Като влезли в града, те пийнали повечко от всеки друг път и закъснели малко. В бързината си те забравили да развържат лодката си, влезли в нея и започнали усилено да гребат, да стигнат навреме за парахода. Какво било учудването им, когато се видели сутринта пак на същото място! Коя е причината за тяхното закъсняване? Тъмнината. В тази тъмна нощ те не забелязали, че лодката им била вързана за брега. Ако пътуваха през деня, на светло, те щяха да видят, че лодката им е вързана, щяха да я развържат и да стигнат навреме за парахода.

И тъй, когато някой казва, че воля е нужна на съвременните хора, питам: Тия лодкари нямаха ли воля? Те имаха воля, но лодката им беше вързана на брега. Освен това те пътуваха вечер, в тъмнина и не знаеха условията, при които се движат. Религиозните хора пък казват: Господ ще ни даде всичко, Той ще оправя работите. – Вярно е, ние сме съгласни с първото положение, че хората трябва да правят усилия, да се трудят, да приложат волята си; съгласни сме

и с второто положение, че Господ ще даде всичко. Обаче, ако отидете в някоя банка, когато тя е затворена, какво ще вземете от нея? Или ако зимно време влезете в плодна градина, когато всички плодове са обрани, какво ще намерите там? Значи човек трябва да вземе предвид времето, когато ще предприеме някаква работа. Когато религиозният или светският човек не постъпва съобразно законите на Природата, това показва, че той е неразумен човек, има високо мнение за себе си и казва: Ще се наредят работите! Няма защо да се безпокоим, добър е Господ! Да, работите се нареждат, но как? Направиш една къща, без да предвидиш доколко средствата ти ще стигнат; объркаш сметките си и се виждаш принуден да я продадеш. След това казваш: Нареди се работата! – Нареди се работата, но след като хората взеха къщата ти. Качваш се на една кола, която сред пътя се счупва; ти оставаш на половината път и казваш: Нареди се работата. Тръгваш на път, но разбойници те хващат и обират. – Нареди се работата! Обаче, има и друг начин за нареждане на работите. Имаш да даваш някому голяма сума. Дойде при тебе приятелят ти, отвори кесията, плати дълга ти вместо тебе – нареди се работата. Значи, работите могат да се наредят по два начина. Ти си слаб, отиваш при лекар. Той ти препоръчва да се храниш добре. Ти изпълняваш съветите на лекаря, но затлъстяваш. Хване те някоя болест, държи те четири-пет месеца, докато се освободиш от излишъците и после казваш: Нареди се работата. Тази болест е дошла да те научи как да спазваш законите на Природата. Щом не спазваш нейните закони, тя дохожда като бирник, взема половината тегло на тялото ти и олекваш, ставаш като дете.

„Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим.“ На времето си, Никодим беше един от учените хора,

началник Юдейски; и днес да беше жив, пак щеше да бъде учен човек, като Кант, като Лайбниц или поне като някой от сегашните учени естественици. Той познаваше естествените науки, знаеше закона за странстването на душите, но запитваше Христа: „Може ли човек да се роди изново?“ Човек само един път се ражда и умира. През това време той расте и се развива. Когато някой умре, хората казват: Всичко се свърши с този човек! Да се говори, че със смъртта на човека всичко се свършва, това подразбира, че след като е учил например десет години в някое училище, той свършва това училище. Дали се е учил зле, или добре, той излиза от това училище. Разликата седи в това, че ако е учил добре, получава диплом; ако е учил зле, никакъв диплом не получава. И двамата ще имат познания, но техните познания ще се различават. В това отношение животът е училище. Хората могат да свършат това училище по два начина: първият начин седи в получаване на диплом и докторат. Той се отнася до добрите ученици. Вторият начин седи в излизане от училището без диплом и докторат. Този начин се отнася до слабите ученици. Като не учат, професорите им казват: Достатъчно толкова. Сега можете вече да излезете в света, там да учите. Значи, който е дошъл на Земята да живее, той трябва да знае условията на този живот. Някой казва: Аз искам да живея – нищо повече! – Право е това. Този е най-важният въпрос. Да живееш, това значи да учиш. Питам тогава: Уверен ли си, че ако следваш философия например, всичките ти работи ще вървят добре? Ако философията обърка ума ти, не ти даде подтик да вървиш напред, учи тогава естествените науки. Ако естествените науки не просветят ума ти, изучавай правните науки и дипломация. Ако и те не могат да ти помогнат при разрешаване въпросите в живота, стани земеделец. Ако и

като земеделец не можеш да успееш, стани слуга. Ако и при това положение не научиш нищо, влез в някоя болница, при най-видните лекари и пожелай да те лекуват. За тази цел обаче трябва да приготиш пълна кесия със злато. Така лекуват лекарите, които са завършили с диплом и с докторат. Могат да те лекуват и лекари без диплом и докторат, но главата ти ще види и ще пати.

„Той дойде през нощ при Исуса.“ Много от съвременните хора се намират в положението на Никодим: търсят Истината вечер, в тъмнината. Щом се намерят в голямо затруднение те започват да търсят смисъла на живота. Да се търси смисъла на живота, това е последната фаза, последното стъпало. Първо човек трябва да мисли върху почвата на живота; после – върху формата на живота; след това – върху съдържанието на живота и най-после – върху смисъла на живота. Преди да дойдете до смисъла на живота, вие трябва да знаете формата и съдържанието на живота. Защо? Защото животът без форма и съдържание няма никакъв смисъл. Същото нещо ще забележите и при писането и говоренето. Когато някой пише нещо, той първо трябва да познава елементите, с които ще си служи. Тези елементи са буквите. След това той трябва да знае как да съпостави тия букви, да знае, как да ги нареди. Това зависи от Любовта, която съществува между буквите. Той не може да ги нареди една след друга, по войнишки, а, б, в, г ... – така и децата постъпват. С а, б, в, нищо не става. Това не е наука. Който пише, той непременно трябва да познава законите, по които буквите се съчетават. Основният закон, който ги съчетава, е законът на Любовта. Според този закон, те се съединяват две по две. Следователно, човек трябва да знае кои букви се съединяват помежду си и така да ги нарежда. Съгласните или меките букви, наре-

чени още женски букви, показват, че жената има преобладаващо влияние в писмената реч. Гласните букви пък са наречени мъжки. Най-добро съчетание между буквите е, когато съгласни се съединяват с гласни. Това показва, че те имат помежду си по-голяма Любов, отколкото, когато се съединяват две съгласни или две гласни. Когато между две букви има Любов, те започват да си пишат писма, да се разговарят, а това създава условия за тяхното растене и развиване. Като резултат на растенето е образуването на слоговете, на думите, на изреченията, а най-после и на цялата реч. Достатъчно е две думи да се наредят правилно, по един вътрешен закон, за да образуват мисъл. Мнозина мислят, че за да говорят правилно, трябва да изучават граматика. И граматиката е нужна, но съществува и природна, естествена граматика. Ако човек спазва законите на тази граматика, мислите му ще се нареждат правилно и хармонично. В това отношение, ще срещнете много учени хора в света, които не се ръководят от правилата на обикновените граматиките, но пишат и говорят правилно. Те нареждат мислите си според законите и правилата на Природата, които са неизменни. Какво виждаме в граматиките на човешките езици? Там постоянно стават промени. В български език, например, често се сменя правописът: днес една дума се пише с „я”, утре – с „е”.

Сега ние не се спираме върху формата на буквите, но казваме, че буквите, т. е. звуковете представят скрити сили в Природата. Тъй щото, за нас не е важна само външната форма на буквата, например, буквата а, или друга някоя буква, но имаме предвид още и вътрешното усилие, което се прави, за да се произнесе дадена буква. Това вътрешно усилие пък говори за съдържанието на буквата, което иска да се прояви навън. Това усилие крие в себе си из-

вестно течение на сили. И ако в даден случай не може да произнесе известна гласна или съгласна буква, човек ще си създаде някакво нещастие. И ако не знае как да съчетава буквите в думи и в изречения, той пак ще си създаде някакво нещастие. Ако някой човек отиде в участъка и се изповяда пред властта, че е откраднал някаква сума, ще го похвалят ли за тази му изповед? Според мене, изповядват се само гениалните, а не глупавите хора. Някой казва, че не обича да се изповядва. – Като дойде време за изповед, и без да обича, ще се изповяда. Тогава насила ще го накарат да се изповяда. Да се изповядва човек, това подразбира да съзнае той в себе си, че не е постъпил според законите на Природата. Защо трябва да отива по участъците, да се изповядва, че обрал някого, когато може да срещне този човек и да му каже: Приятелю, аз откраднах от тебе едн-каква си сума. Съзнавам погрешката си и съм готов да върна парите ти заедно с лихвата. След това ще имаш ли нещо против мене? Някой казва, че не вярва в Бога, а друг казва, че вярва. Каква нужда има да се изповядваш пред хората, че вярваш или че не вярваш в Бога? Да вярвам в Бога, това значи да запаля свещта си и да отида с нея между хора, които се намират в голяма опасност, да им помагам. Това не значи, че ще нося тия хора на гърба си, но ще осветявам пътя им.

Често съвременните хора говорят за жертвата и казват: Човек трябва да се жертва! Какво разбират те под думата жертва? Двама приятели вървят по един и същ път, но единият от тях по невнимание пада в кладенеца. Трябва ли и другият да се пожертва за него, като се хвърли в кладенеца? Не, вторият трябва да каже на приятеля си: Слушай, аз ще притърча до близкото село, да взема едно здраво въже да те извадя от кладенеца. През това време ти се позанима-

вай малко, изследвай дъното на кладенеца, виж дали няма някакво богатство, заровено в него. Аз скоро ще се върна. Питам: Има ли смисъл и вторият да се хвърли в кладенеца? Какво ще се постигне с тази неразумна жертва? Като и той се хвърли в кладенеца, трябва да се чака дълго време, да мине някой човек, да донесе въже и да извади и двамата. Някой плаче и казва на приятеля си: Ти не ми съчувстваш, не плачеш с мене заедно. Единият страда от крак и плаче. Този плач има смисъл за него, но какво ще се ползват, ако и двамата започнат да плачат? С плача си вторият няма да помогне на болния крак на своя приятел. Плачът на втория е подобен на услугата, която един минавач предложил на един турски кафеджия, но нито той спечелил нещо, нито кафеджията.

Един турчин излязъл пред дюкяна си, който бил близо до джамията, да чука кафе. Турците имат обичай да чукат кафето си с дървен чука, в големи, специални камъни; като вдигал и слагал чука, той се задъхвал и, при всяко слагане на чука в камъка, издавал някакъв особен слог „ха.“ В това време покрай дюкяна минал един познат на турчина, спрял се пред него и му казал: Слушай, приятелю, хайде да разделим работата си. Ти вдигай и слагай чука, пък аз ще казвам „ха.“ Турчинът се съгласил: вдигал и слагал чука, а другият казвал само „ха.“ Като правил кафета на клиентите си, най-после съдружникът му казал: Сега ние трябва да разделим печалбата си. Нали и аз ти помагах? Турчинът отговорил: Слушай, аз ще взимам парите за кафетата, ще ги турям в тенекиена кутия. Като падне парата в кутията и чуеш звука „дзън“, това ще бъде твоята заплата. За твоето „ха“ достатъчно ти е това „дзън.“

Много от съвременните хора постъпват като този случаен минавач, искат лесно да прекарат живота си. Като

кажат „ха“ те искат всичко да се нареди добре. Не, ще вдигат и слагат този чук по всички правила на изкуството и ще чукат кафето, както Природата изисква. Ако не изпълните природните закони доброволно, животът на сила ще ви застави да ги изпълните.

„Той дойде сред нощ при Исуса.“ Разговорът между Христа и Никодим е бил един от кратките разговори. Обаче Никодим не е разбрал думите на Христа, понеже не е избрал благоприятен момент за посещение. Той е отишъл сред нощ при Христа, Който му казал: „Ако не разбирате земните, материалните работи, как ще разберете духовните?“ Никодим вътрешно разбрал Христа, но бил заинтересуван от нещо лично, материално, та не искал да даде вид, че го разбрал. Преди години един евангелски проповедник попаднал в едно общество на младежи, които разисквали върху въпроси от новите течения. Проповедникът казал: Аз не вярвам в идеите на новите течения. Между младежите имало един от неговите слушатели. Като се разотишли всички, проповедникът се обърнал към своя познат и казал: Аз вярвам в новите идеи, но не мога гласно да се изкажа пред това общество, да не би моето началство да чуе отнякъде и да ме уволни от служба. Следователно, когато човек не иска да изкаже своето вътрешно убеждение пред хората, от страх да не изгуби положението си, или доброто мнение на обществото, той се отнася към категорията на никодимовците. Всеки, който върви по пътя на Никодим, а същевременно иска да разбере живота, той непременно ще фалира. Не е достатъчно само да кажете, че имате добри условия в живота, но вие трябва да знаете, че в света съществува велик закон, който регулира всички неща. Не мислете, че великите хора на Земята са велики и на Небето. Колко от великите писатели и поети на Земята са последни на

Небето! Много от нашите велики поети не са приети в невидимия свят даже и в първи клас на гимназията. На колцина видни философи на Земята ще срещнете името записано между философите в невидимия свят? Там никой не познава философията на тия учени хора от Земята. Колко светии, признати от хората за такива, пред лицето на Бога не минават за никакви светии! Другояче гледа Бог на работите. Ще кажете, че някой човек е благодетелен, защото пожертвал 20 милиона лева за бедни. – Бог гледа другояче на тази работа. Този човек одрал кожата на хиляди животни, събрал наготово житото на десетки и стотици земеделци, ползва се от техния труд, а след това ще прави добрини с чужди пари. „С чужда пита помен не се прави.“

Ще приведа един пример за подобни благодеяния, които правил един милионер американец. Един ден този американец умрял и, като се видял в онзи свят, първата му работа била да потърси рая. Посочили му рая и той започнал да търси вратата, която води в райската градина. Намерил вратата и се запътил направо за там. Пред вратата на рая стоял свети Петър, който го спрял, като му казал: Не можеш да влезеш в райската градина. – Как да не мога? В един американски град оградих една църква. – Записано ли е името ти за това благодеяние? – Записано е. – Щом е така, платено ти е вече. – В еди-кой си град построих голямо училище за сирачета. – Записано ли е името ти там? – Записано е. – И за това ти е платено. Помисли си, направил ли си някакво добро дело, за което никой да не знае, нито пък името ти да е записано в книгата на добродетелните хора на Земята. Иначе, ще бъдем заставени да те върнем в ада. Той се почесал по врата, позамислил се и по едно време се сетил, че един ден, като отивал за бърза работа в града, срещнала го една бедна

вдовица, спряла го и започнала да му разправя положението си, че имала няколко деца, слаби, гладни и боси, и няма кой да ѝ помогне. Понеже бързах за работата си, аз се обърнах към нея с молба, да не ме спира в пътя ми, но тя вървеше след мене и настояваше да ѝ помогна, защото децата ѝ умирали от глад. Най-после, за да се освободя от нея, бръкнах в джоба си, извадих един долар и ѝ го подхвърлих. Този е единственият случай на малко благодеяние, за което никой вестник не е писал. – Тази работа е малко по-особена, не зная как да я реша, затова ще отидем и двамата при Господа, да видим какво Той ще каже: Само Бог може да разреши правилно този случай. Свети Петър разказал всичко това на Господ, Който му отговорил: Дайте два долара на този човек и го пуснете да си върви. Той още не е готов за рая.

Казвам: Условията, при които живеете днес, представят нещо велико за вас. И ако не схванете тези условия този момент на живота и не ги използвате разумно, много нещо ще изгубите. На всяка стъпка в живота си, вие ще срещнете философи, учени, религиозни, които зальгват хората, както лекарят зальгва болния. Лекарят дойде до леглото на болния, прегледа го, предпише лекарства и си излезе. Близките на болния задържат лекаря и го питат за положението му. Той казва, че болният ще оздравее, благополучно ще мине кризата. Но като излезе вън, лекарят си казва: Я оздравее, я не. Викат втори, трети лекар – всички казват едно и също нещо, но положението на болния не се подобрява. Какво трябва да се прави? Лекарят трябва да каже на болния Истината. Той трябва да му каже: Слушай, приятелю, ако в продължение на 24 часа не изправиш своите мисли и чувства, ти непременно ще заминеш за онзи свят. Само Истината ще освободи човека от ограни-

чителните условия в живота. Какво по-голямо ограничение от смъртта?

Ще приведа един пример, да видите как действа Истината върху човека. Една богата американка заболяла сериозно и всички лекари се произнесли, че болестта ѝ е неизцерима. Някои от лекарите, които я лекували, били по-смели и направо ѝ казали да се готви за другия свят. Тя извикала мъжа си да се прости с него и почнала да плаче, да го милва, да го целува. Най-после се обърнала към него с думите: Слушай какво ще ти кажа. Досега съм те обичала много, живяла съм добре с тебе и сега искам само едно обещание: Готов ли си да ми дадеш това обещание? Мъжът отговорил: Докато не чуя какво искаш от мене, нищо не мога да ти обещаая. Ако е нещо, което влиза в кръга на моите възможности, обещавам ти, че ще го изпълня; ако не е в кръга на възможностите ми, никакво обещание не мога да ти дам. – Слушай тогава какво обещание искам от тебе: Дай ми честната си дума, че след смъртта ми ти няма да се ожениш за друга. – Виж, такова обещание не мога да ти дам. Ти знаеш, че аз обичам Истината и затова казвам: След твоята смърт аз ще се оженя. Болната била много ревнива. Като чула думите на мъжа си, събрала последните си сили, скочила от леглото си и казала: Тъй ли? Да знаеш тогава, че аз няма да умра! В този момент в организма ѝ станала някаква вътрешна реакция, един подем на силите и в продължение на 24 ч. тя се почувствала по-добре. След една седмица била напълно здрава и се движила из стаите, изпълнявала задълженията си. Идея имала тази жена! Тя не позволявала друга жена да влезе в нейния дом, макар и след смъртта ѝ. Понякога една негативна мисъл може да спаси човека.

Съвременните хора казват, че Истината не трябва да се говори. Има една Истина, която не трябва да се говори, но тя не е Божествената Истина. Божествената Истина спасява, освобождава човека. Тя носи светлина за човешката душа. Следователно, от тази Истина човек не трябва да се плаши. Божествената Истина оживява, възкресява човека. Тя е нещо велико, следователно и непостижимо. В живота си човек трябва да се домогне до онзи метод, който ще го доведе до тази велика Истина. Само онзи може да дойде до тази Истина, в душата на когото цари Любовта. Любовта е огнената колесница, с която може да се достигне света на великата Истина. Значи, без Любовта и без Мъдростта не можете да приближите до царството на Истината. Само по този начин човек ще разбере отношенията между всички живи същества.

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ И аз поддържам мисълта, че човек може да се роди изново. Това зависи от неговите мисли и чувства. Всяка мисъл, която се ражда в ума на човека, може да бъде положителна или отрицателна, вследствие на което води след себе си известно течение на сили, положително или отрицателно. Ако е отрицателно, то може да бъде толкова гъсто, толкова отровно, че да поквари кръвта на целия организъм. Няма да минат пет-шест месеца, и тази мисъл ще окаже своето вредно влияние върху организма. Ако мисълта е положителна, по същия начин тя ще окаже благотворно влияние върху организма. Всяка светла, положителна мисъл може да се отрази благотворно даже и върху туберкулозен човек. Тя е в сила да го спаси. Като знае това, човек трябва да се пази от отрицателните мисли и чувства. Той трябва да се пази и от религиозните вярвания. Защо? Защото религиозните вярвания са по-

добни на стари, скъсани дрехи, които непременно трябва да се сменят с нови.

Сега аз говоря за Истини, които могат да се приложат. За пример, говоря за Любовта, за доброто, за братството. При какви случаи двама души могат да бъдат братя? За да се нарекат двама души братя, първото условие е да имат една и съща кръв. Второто условие е да бъдат родени от един баща. Значи, те могат да бъдат родени от една или от две майки, но непременно от един баща. Тъй щото, най-важното условие, което определя братството между двама души, е кръвта да бъде еднаква и чиста. Щом кръвта на двама души е еднакво чиста, това показва, че тя е произлязла от един извор; това условие вече определя братството между тия двама души. Ако кръвта им не е еднакво чиста, това показва, че е произлязла от два различни извора, вследствие на което тия двама души не могат да се разбират помежду си като братя. Нечистата кръв носи нечисти мисли. Разгледайте кръвта на някой престъпник, да видите колко отрови се съдържат в нея. Лицето му е деформирано, представя неправилна геометрическа фигура. Обикновено лицата на престъпниците са широки. Лицето не трябва да бъде нито много широко, нито много тясно. Що се отнася до лицето, Природата е определила една нормална мярка, която всички трябва да имат предвид. Същото нещо може да се каже и за очите, и за носа на човека. Дали очите на човека са по-далеч или по-близо до носа, това показва живот, поставен по два различни начина. Широко отворените очи на някой човек показват, че той се е родил през нощта, вследствие на което възприема много впечатления. Затова именно умът на този човек се разсейва. Той е зает с много неща, с много мисли. Въпреки това обаче всички тия мисли, всички тия идеи не могат да се реализират.

Христос каза на Никодим: „Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие.“ Новораждането подразбира второ раждане, т. е. раждане по дух. Когато се роди по първия начин, т. е. по плът, човек не познава майка си и баща си и ги търси; когато изново се роди, по дух, той познава вече своята майка и своя баща и по име ги зове. При първото раждане и майката, и бащата, и сестрите, и братята умират. При новораждането никой не умира. Там и майката, и бащата, и сестрите, и братята на човека вечно живеят. Това се разбира от стиха, който Христос е казал: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е.“

„Никодим дойде през нощ при Исуса.“ Питам: Кога трябва да отива човек при Христа? Много християни отиват вечер при Христа. Казвам: По този начин Истината не може да се намери. Като наблюдавам небето вечер, не виждам никакъв трен за пътуване, не се продават никакви билети, няма отворени дюкяни. Изобщо, навсякъде ще намерите затворени врати. Който попадне по това време там, той ще се намери в чудо, няма да знае какво да прави, де да отиде. Обаче, ако денем влезе в Небето, и то не в празник, а делник той ще разбере и научи много неща. Казвате: Дотук всичко беше добро, но защо трябва да се говори за онзи свят? Вие не знаете, че онзи свят е пак около вас и затова се плашите. Когато съзнанията на поети, художници, музиканти, учени, писатели се съединят в едно и влияят върху съзнанието на хората, не е ли това пак онзи свят? Онзи свят представя красивия, великия свят около нас. Физическият свят е свят на формите, а духовният – свят на съдържанието. Кое е по-важно: Формата, или съдържанието? Съдържанието е по-важно, но де ще се постави това съдържание, ако няма форма? Значи, за физическия свят формата е толкова необходима, колкото е необходимо

съдържанието за духовния свят. Не е лошо, че формите съществуват, но всяка форма трябва да бъде толкова голяма, колкото е нужно, ни по-голяма, ни по-малка от определената ѝ мярка за даден случай. За пример, тялото на човека не трябва да расте много, защото ще погълне силите на ума. Човек трябва да бъде здрав, силен, но тялото му по никой начин не трябва да поглъща енергиите на ума. Такъв човек прекарва повече растителен, отколкото умствен живот. Какво печели този човек? Той ще се мъчи повече. Като дойде смъртта при него, той ще се превива, ще охка, ще плаче, не може да предаде душата си на Бога. И той ще се измъчи, и близките наоколо му ще се измъчат, и смъртта ще се измъчи с него. Обаче, когато смъртта дойде при някой слаб човек, ще го мушне с ножа си на две-три места и ще го отнесе със себе си. Човек с голямо тяло е голям сом; човек с малко тяло е малка рибка. Обаче и големият сом, и малката рибка излизат от житейското море и отиват в друг, непознат за тях свят. Съществата, които са над нас, си служат с въдици и ни вадят от морето на физическия свят по същия начин, както ние ловим рибите. Понякога е опасно човек да се разхожда покрай бреговете на духовното море, да не го уловят преждевременно и да не може да се върне на Земята. Като ходеше край морето, апостол Петър хвърли няколко пъти мрежата във водата, но не можа да улови нито една риба. Христос му каза: „Хвърли още веднъж мрежата си!“ Той хвърли мрежата във водата и улови много риби. Питате: Защо трябва да се ловят рибите? Трябва ли хората да ги ядат? Мнозина казват, че рибите, които Петър уловил, били определени да станат в бъдеще хора. Ако това е вярно, не струва ли днес една риба да се пожертва, за да стане някога човек? Истината се заключава в това, че и като хора, и като риби, всички

са осъдени на изяждане. Обаче има начин, по който човек може да се освободи, да не бъде изяден. Тогава се явява въпросът за месоядството: трябва ли човек да се храни с месо, или не трябва? Въпросът за месоядството не е само за Земята. Този въпрос съществува и в духовния свят, дето има напреднали същества, ангели, които някога са паднали и днес, като месоядци, изсмукват соковете на хората. Когато някой от тия ангели хване детето ви, той ще изсмуче кръвта му и ще си замине. Казвате: Защо Бог позволява на тия същества да уморяват хората? Ако е позволено на комара да забива хобота си в телата на хората и да смуче кръвта им, защо да не е позволено същото и на падналите ангели? Днес един ангел ще смуче от кръвта ви, но утре, когато сте на смъртно легло и се обърнете към Бога, ще дойде друг ангел, който ще ви даде от своя чист и светъл живот, и няма да забележите как ще преминете кризата и ще влезете от смърт в живот.

Днес всеки човек живее на Земята, но животът му още не е правилен. Защо? Защото не е дал място на Любавта в живота си. За пример, някой е вегетарианец, но същевременно дава пари с лихви. Наистина, той не трови кръвта си както месоядецът, но затова пък трови душата си. Истинският вегетарианец трябва да се храни освен с чиста храна, още и с чисти мисли, чувства и постъпки. Едно трябва да знае месоядецът: каквото и да напише, като поет или писател, или каквото предприеме като общественик или държавник, всичко ще бъде нещо обикновено. Той не може да даде на света нещо гениално, нещо безсмъртно. Всички велики хора, имената на които са написани на Небето, са се хранили само с плодове. В нектара на плодовете се крие великото, красивото и възвишеното. Като говоря за плодната храна, аз нямам предвид

начина, по който съвременните хора се хранят. Да опечете една ябълка, това още не е плодна храна. Начинът, по който я печете, не е толкова препоръчителен, защото хранителните ѝ сокове излетяват. Преди всичко, вие не знаете как са живели, как са се хранили великите хора. За Канта например се казва, че в действията, в проявите си той е бил точен като часовник: всеки ден излизал и се връщал по едно и също време. Обаче как се е хранил, не се знае. Едно е вярно: всички поети, писатели, учени, които са създали нещо велико, са били хора на Божествената Любов. Физическа храна те са възприемали малко, понеже са владеели един особен закон, според който са приемали храна, чрез порите си, направо от въздуха. Като не владеят този закон, да се хранят чрез порите си, съвременните хора употребяват много храна, вследствие на което и много се трудят и работят. Много от страданията и мъчнотиите на хората днес се дължат все на липса на ядене. Всички работят, трудят се и се мъчат все за яденето. Ето защо, ония хора, които искат да напредват и да се развиват правилно, трябва сериозно да се заемат с изучаване на разумния живот.

Съвременната наука върви по един правилен път, но много бавно. Двама учени американци се заели да претеглят Земята, защото според тях в първоначалното число, което било дадено за Земята, имало малка погрешка. Според изчисленията на учените Земята тежи шест хиляди трилиона тона, или шест квадрилиона килограма. Представете си, че Земята трябва да се пренесе от едно място на друго. За колко време ще се пренесе? От изчисленията, които са направени, намерено е, че тя може да се пренесе след четири хиляди милиони години. При това, ако за пренасянето на материалите, от които е направена Земята, се впрегнат

всички тренове по света, и всеки трен да е съставен от сто вагона, които да работят непрекъснато цели сто години, едва ли щеше да се пренесе Земята от едно място на друго. Това показва, че Земята е тежка, голяма, не се подава на местене. Отгук може да се види какви са били тия същества, които са взели участие при създаването на Земята. Те имали ум, имали мисъл, имали воля и мощен дух. Тия разумни, гениални същества работили под ръководството на Бога. Ние наричаме тия същества ангели, архангели, и всички заедно съставят космичния човек. Тъй щото, когато човек се ръководи от някаква амбиция в живота, нека тази амбиция не се отнася до постигането на някой министерски пост, но да дойде човек до положение да взема участие в създаване на Вселената. В това само ще се види великата слава Божия. Какво по-красиво желание от това, да види човек славата Божия! А тъй, да се стреми човек да стане пръв министър в своята държава, и няколко години след това да бъде оплут и подигран, то е равностойно на игра с кукли. Какъв смисъл има това желание? И след всичко това казват, че религиозните хора не били умни. Колкото са умни светските хора, толкова са умни и религиозните. Разликата между едните и другите седи в това, че религиозните хора искат да спасят душите си, а светските – искат да спасят телата си. Душата няма нужда от спасение, тя е безсмъртна. Ако се оставите на душата си свободно, тя ще ви ръководи. Що се отнася до тялото, то е направено от такъв материал, който, в края на краищата, ще се разруши. Следователно не мислете, че можете да задържите тялото си на Земята повече, отколкото има възможност да издържа. Вие ще живеете в тялото си като в курортна къща, за четири-пет месеца само. Щом дойде зимата, ще напуснете тази къща и ще отидете да живеете

на друго място. Значи, смъртта не е нищо друго, освен зимата в живота.

Когато Никодим запита Христа за смисъла на живота, Той му отговори: „Докато не се роди изново, човек не може да разбере смисъла на живота.“ Следователно, докато не се роди изново, човек не може да разбере великия идеал, който трябва да следва в живота. Мнозина си поставят за идеал в живота желанието да влязат в рая и да слушат там песента и музиката на ангелите. И това е хубаво, но не е висок идеал. То е все едно да слушате някой велик музикант, на когото липсва нещо. Казват за някой музикант, че имал техника и добро изпълнение, но дълбочина нямал. Така е, на Земята моретата са плитки, нямат голяма дълбочина. За да бъде някой истински музикант, от него се изискват особени органи, особени инструменти; душа се изисква от музиканта, за да разбира и чувства музиката в нейната пълнота. Докато музикантът свири за хората, той още не е истински музикант. Истински музикант е онзи, който свири идейно, за Божественото в себе си. Който не е музикант, той не може да влезе в Небето. Щом отидете в рая, там непременно ще ви накарат да изпеете някаква песен. Ако не можете да я изпеете, както трябва, няма да ви приемат. Като българи, ще ви накарат да изпеете, „Цветете мило, цвете красно,“ или някаква народна песен. Ако искате да бъдете приети в рая, вие трябва да бъдете готови да изпеете някаква идейна песен, и то добра, по всички правила на музиката. Българските народни песни крият известна идея в себе си. Дали разбирате това, или не, то е друг въпрос. За пример, каква е идеята в песента „Стоян мама си думаше?“ Когато синът се разговаря с майка си, това показва, че той иска да сподели нещо с нея. Синът се е влюбил в някоя мома и я описва на майка си, като я пита,

харесва ли я за снаха. Майката отговаря: „Стояне, синко, Стояне, понеже вечер си харесал момата, не е, синко, булка за тебе. Ти трябва денем да видиш своята избраница, да видиш как вода носи, как хляб меси, как лозе копае и как се с майка и с татка обхожда. Твоята избраница, синко, от род знатен и богат трябва да бъде.“ Такъв е бил разговорът между майката и сина. Следователно първоначално народните песни са били идейни, одухотворени, но след като са слезли към физическия свят, те са изгубили своята духовност. Първоначално хората са живели в пълен мир и съгласие помежду си, но станала е някаква голяма катастрофа между тях, вследствие на което те са се отклонили от истинския живот. И днес навсякъде, от най-малките до най-големите същества, виждаме само войни и изтребления. Питам: Как ще се разреши тази война? Тъй както военните разрешават този въпрос, те са се отклонили от правия път. Тъй както духовенството изпълнява своята служба, и то се е отклонило от правия път. Тъй както учените разбират науката и ѝ служат, и те са се отклонили от правия път. Тъй както поетите пишат, и те са се отклонили от правия път. Днес всички хора са се отклонили от правия път. Защо? Защото оста на нашата Земя се е отклонила на 23° . Не е малко това отклонение! При това отклонение на земната ос е станало голямо бълникане, голямо раздвижване. И всеки, който се е отклонил на 23° от правия път на своя живот, изпитва също такава бълникане в себе си. Числото 23 е число на размирие. Числото две и три, взети поотделно, са добри числа, но едно до друго, като число 23, това е число на бълникане, на раздвижване, на размирие.

И тъй, не е въпросът как започваме нещата, но какъв е техният краен резултат. Значи, важен е резултатът, който ще стабилизира положението на нашето тяло, на нашите

кръвоносна и нервна системи. Всичко това дава условия за засилване на нашия ум, за облагородяване на нашето сърце, за развиване на нашата душа и за укрепване на нашия дух. Всеки трябва да носи тази идея в себе си! За да реализира тази идея, човек се нуждае от знания. В това отношение хората могат взаимно да си помагат. За тази цел съвременната наука трябва да се постави на друга база: тя не трябва да се занимава с недъзите, с отрицателните страни на живота и на хората, но като им посочва отклоненията от правия път, да ги напъти към онези сили, закони и принципи, чрез които те могат да се изправят и да се върнат към първоначалния си живот. За пример, някой човек се е родил там, дето не е трябвало, или се е родил 23 деня по-рано, или по-късно. Такова раждане не може да изведе човека на добър край. Той е трябвало да се роди точно в момента, който Природата му е определила. При това положение той трябва да намери в науката такъв метод, който да му покаже как да изправи това нарушение на законите. Не изправи ли това нарушение, той е осъден на смърт. Същият закон се отнася и до идеите. Ако някоя идея се роди 23 деня по-рано или по-късно от определено-то за нея време, тя ще донесе нещастие за човека; обаче, ако една идея се роди точно навреме, тя ще внесе в ума и в съзнанието на човека нова светлина, от която той ще разбере, че се е родил изново, т. е. точно на определеното за него време. Това подразбира силен човек, с характер, подобен на Христовия. Той ще носи кръста си само до едно място, после ще го захвърли и ще каже: Не искам повече да нося този кръст!

Сега, като говоря за страданията, не мислете, че съм за тях. Аз поддържам страданията дотолкова, доколкото човек може да прояви чрез тях своето геройство. На кого

дават страдания? На кого дават кръст? – На героя. На малодушния не дават никакви страдания, него оставят спокоен, докато се засили. Щом се засили, и той минава през страданията. Когато Христос дигна кръста си, 500 милиона хора Го последваха. Голямо влияние е упражнил Христос върху човечеството! Питам: Колко души днес могат да носят този кръст? Лесно се носят кръстовете по вратовете, но мъчно се носи кръста на страданието. Това не е за обида, но човек трябва да разбере вътрешния смисъл на кръста, както и вътрешния смисъл на страданието. Христос казва: „Който не вдигне кръста си и не ме последва, той не може да наследи Вечния Живот.“ Аз взимам кръста като символ, като буква от азбуката на великия живот. Всеки трябва да знае, де е този кръст в неговия живот и как да го носи. Една баба казала на един млад човек: Синко, ако искаш, нека ти бая, като те срещне мечка, да не се плашиш. Ще ти кажа как да направиш кръст срещу нея, да не те напада. Младият човек казал: Бабо по-добре ми бай, да ме не среща мечка, а не да ме не напада. Аз не съм герой, да устоя на такава среща. Не искам нито кръст да правя, нито мечка да ме среща. Какво показва това? Това показва, че вие искате да бъдете здрави, силни богати, щастливи, и всичко това да постигнете по лесен начин, без мъчнотии и страдания. Това е незаконно желание. Само законните желания могат да се постигнат. Ако законните желания не се постигнат, животът на човека е изгубен.

Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ „Ако се не родите изново,“ подразбира „ако се не родите от Дух и вода.“ Никодим не разбра Христовите думи, защото си служи с отрицателния, а не с положителния метод. От друга страна, той отиде при Христа вечер, а не през деня. Следователно, при събира-

нето и изваждането, две отрицателни величини не дават една положителна. Или, два отрицателни метода не дават един положителен. И да измените знака в положителен, методът не е положителен.

Казвам: Вярванията на съвременните религиозни и светски хора трябва да се изменят. Вярата на хората в науката също трябва да се измени. Аз нямам нищо против религията, нито против науката, но те не са в сила да помогнат на хората. Защо? Защото един ден, когато отидете при Бога, в невидимия свят, вие ще бъдете съвсем сами. Всички ония хора, в които сте вярвали до това време, няма да дойдат с вас. Всички теории, в които сте вярвали, ще останат на Земята. Какво ще правите тогава? Затова именно Христос е казал: „Който се отрече от мене, и аз ще се отрека от него. Който ме последва, аз ще бъда с него до окончанието на века.“ Ето защо, следвайте Христа, за да не бъдете сами нито в този, нито в онзи свят. И след всичко това, хората ще говорят за гонение на сектантите. Гонение ли? Дайте светлина на хората, и тази светлина сама ще прогони това, от което се плашите. Трябва ли да се плашите от вълка? Трябва ли да го стреляте? Щом видите вълка, светнете му и той ще избяга. Вълкът бяга от светлината. Нищо друго не е в състояние да го прогони. Нямате ли светлина, плашите ли се от него, той ще ви нападне. Каквото човек мисли, това става: той мисли, че вълк ще го изяде, и наистина вълк го изяжда; той мисли, че сиромас ще стане и става сиромас; той мисли, че ще се разболее, и се разболява; той мисли, че не може да свърши училище, и не свършва. Обаче, ако разумно вярва, Бог ще благослови всичко, в което се втурва, и то ще стане. Всички живи същества имат свой идеал, който те преследват. Ако вярват в своя идеал, те ще го постигнат. Ако Бог украсява дървета-

та, които са временни, с красиви цветове и плодове, колко повече би украсил и благословил хубавото, благородното и възвишеното в човека!

Като говоря по този начин, аз искам само да ви осветля, без да очаквам нещо от вас. Казвам ви, че в пътя, по който вървите, ще ви натъкна на известни мъчнотии, на хора, с които ще изживеете ред неприятности и т. н. Вие трябва да знаете всичко това, за да избегнете ония неща, които ще ви спънат в живота. Ако срещнете един хиромантик или физиономист, той ще ви каже всичко, каквото ще ви се случи в живота, от най-малките до най-големите неща. Трябва ли да съжалявате за това? По линиите на ръцете и по чертите на лицето, те ще ви кажат, че еди-кой си ден, час и минута, като минавате покрай някое здание, ще падне някоя греда от него и ще ви нарани силно. Или еди-кой си година, като пътувате с трен, ще стане дерайлиране на трена, и ако вие не слезете на някоя по-предна гара, ще пострадате. Лошо ли е да знаете всичко това предварително? Ако сте разумни и държите връзка с Бога, всичко това може да се избегне.

Ще приведа един пример на такова предсказване. Преди години, в околността на Бургас, във водите на Черно море потъна един параход. Същият ден един каракачинин, придружаван от кучето си, отивал на пристанището, да си купи билет за пътуване с този параход. Обаче кучето му го хванало за дрехата и започнало усилено да го тегли. Той погледнал към кучето си, позамислил се, но направил няколко крачки към гишето и си купил билет. Кучето пак започнало да го тегли за дрехата. Най-после той си казал: Ще послушам кучето, може би чрез него ме предупреждават. Възможно е да ми се случи някакво нещастие. Той отложил пътуването си за друг ден. И наистина, същият

този параход потъна. Каракачанинът и кучето му избегнаха катастрофата, която сполетя парахода и неговия екипаж. В дадения случай кучето беше астролог. То казваше на господаря си: Господарю, послушай ме, аз съм ясно-видец. Виждам, че този параход ще потъне. Ако влезем в него, и ти, и аз ще потънем. Вярвай в моята астрология! Не се срамувай от формата ми! Каракачанинът послуша кучето си, но после постоянно казваше: Моето куче спаси живота ми.

Казвам: Ние трябва да слушаме всеки, който може да ни спаси, независимо това, дали той ще бъде човек, или някое животно. И като ни спаси, ние трябва да му благодарим, че имал добро желание да ни помогне. Сега и аз казвам: Не се качвайте на този параход, защото ще потъне, а заедно с него и вие ще потънете. Не се качвайте на този параход, защото той ще потъне толкова навътре и далеч от брега, че никой не ще може да ви помогне. Отложете пътуването си за друг ден, за следния параход, който се нарича параход на Божията Любов. Капитанът на този параход се нарича капитан на Божията Мъдрост. Качете се на този параход, ако искате да преминете океана и да отидете в своето отечество. С този параход косъм няма да падне от главата ви. Мислете върху тези въпроси, за да си изясните всичко онова, което става в живота. При най-малкото свободно време, мислете върху Божията Любов, върху Божията Мъдрост и върху Божията Истина. Мислете върху отношенията, които съществуват между всички живи същества. Всеки трябва да знае, че Бог го е пратил на Земята, и затова всеки ден трябва да прави по едно малко добро, от никого невидяно и незабелязано. Всички добрини, които не се виждат, се отбелязват в невидимия свят. Те се отбелязват не само в невидимия свят, но и върху човешкото

лице, както и на очите, и на устата на човека. Не мислете, че това добро не се вижда и не се отпечатва. Всичко е отбелязано на човека: на главата, на лицето, на ръцете, на краката, на цялото му тяло, както и в движенията му. Това е наука, която трябва да се изучава.

Казвам: Който иска да изучава живота, той трябва първо да изучава себе си, а едновременно с това и хората, техните движения, техните прояви. Има учени, които изучават хората по лицето, по ръцете, по краката, по движенията им. За пример, апашите, разбойниците се познават по това как се обличат и събличат, как турят и свалят шапката си, как обуват и събуват обувката си и т. н. По тези неща вие ще различите апаша от благодетелния човек. Учени хора са посветили десетки години от живота си, за да изучават хората по техните външни движения и са се добрали до ценни данни из тази област. В това отношение съвременните хора имат по-голяма светлина от тази на миналите поколения. Бъдещите хора пък ще разполагат с още по-голяма светлина от сегашните, докато дойде ден, в който няма да има скрито-покрито. Хората на бъдещето няма да вършат престъпления. Защо? Преди да извършат престъплението, ще дойдат при тях добри хора, които ще виждат мисълта им и ще кажат: Това, което сте намислили да правите, не е добро. Трябва да се откажете от мисълта, която храните, защото ще носите нейните тежки последствия. Следователно, за всяко зло дело човек ще бъде предупреден. За всеки човек е определено какво трябва да направи и кога трябва да го направи. Например, когато някоя мома стане за женене, започват да се явяват кандидати за нея. Дойде един момък, работата не става; дойде втори, трети, пети – пак не се нарежда работата. Изредят се десетина момци, докато най-после момата се съгласи да се ожени за един

от тях. Родителите й се чудят какво става, че не се нарежда работата. Казвам: Не е дошъл още онзи момък, който е определен за момата. Той няколко пъти е минал покрай нея, но тя не е обърнала внимание на него, защото е чакала друг някой. Тъй щото, който иска да се жени, той ще чака деня и часа, да дойде онзи, който му е определен. Който иска да вземе министерски пост, той ще чака деня и часа, който му е определен за това. Доколкото зная, нито един от българските министри не е дошъл на своя определен ден и час. Всеки министър е заел поста си 23 деня по-рано или по-късно. Като се проследи живота на България в политическо отношение, виждаме, че тук, както в никоя друга държава, са избити много от нейните държавници. Също така нито един свещеник, нито един учител не е дошъл на своя определен ден и час. И след всичко това ще христианизират младежта. Не, не е този пътът, по който трябва да се работи върху младото поколение. С това аз не нападам религията. Преди всичко религията не е нито българска, нито на кой и да е народ. Религията е Божествено нещо. Следователно да нападам религията, значи, да не я считам Божествена. Обаче, когато видя, че нещо не е нито Божествено, нито човешко, аз го изнасям на разглеждане.

И тъй, помнете следното нещо: Човек дава малко, дяволът – много, а Бог – нищо или всичко. Като даде много, дяволът сменя и двете кожи от гърба на човека, а след това го заробва за три-четири поколения. Бог или нищо няма да му даде, или всичко, но го оставя свободен като царски син. И затова казвам: Не се заблуждавайте от малкото, което човек дава! Не се подкупвайте от многото, което дяволът дава! Дръжте се за нищото или за всичкото, което Бог дава! Това са правила, които трябва да спазвате в живота си. Освен тях, пазете и следните правила: Не ста-

вайте точило! Не ставайте нож! Не ставайте и голям чук в живота си! Направете си по едно малко чукче и по едно малко ножче, с което да режете хляба си, и го носете в левия си джоб, а не в десния. Носите ли го в десния, може да се разгневите някога и да мушнете с него някой човек. Като го носите в левия джоб, вие сте въвн от тази опасност, защото лявата страна представя мекия, женския принцип. Едно време жените носеха на шапките си големи игли. Те трябваше да ги носят на лявата си страна, да не мушкат хората с тях.

„Той дойде през нощ при Исуса.“ Какъв урок трябва да вземем от посещението на Христа от Никодим? На онзи, който отива при Христа, душата трябва да е изпълнена с единственото желание – да се учи. И Никодим трябваше да отиде при Христа като ученик и да каже: Учителю, аз съм учил нещо, но идвам при Тебе за нова светлина, за ново знание. Каквото ми кажеш, ще приложа в живота си. Обаче Никодим отиде при Христа като големец и започна да му задава философски въпроси. На всички негови въпроси Христос отговори: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие.“ И вие понякога отивате при Христа като Никодим и казвате: Господи, не знаеш ли, че аз страдам? – Когато страдате, отивате при Христа да се оплаквате. Когато благувате, не отивате при Христа да споделите благата си. Благодството на човека изисква да отива при Христа и в единия, и в другия случай. При това страданията на хората още не са много големи. Един ден отивам на Витоша и правя наблюдения върху всичко, което се изпречва на пътя ми. Достигна ме един селянин, препасан с пушка през рамо; върви и мисли нещо. Както вървеше, спъна се в нещо, падна на земята, охлузи единия си крак. В този момент той съзря някъде в шубраците

заек; скочи веднага, прицели се и го рани в двата крака. Казвам: И той пострада, и заекът пострада, но не е право да се убиват зайците. Ще възразите, че заекът е животно, не чувства като човека. Ако направите едно статистическо изчисление, ще видите, че никой стрелец, или ловджия не е придобил някакво благо със своята пушка. Който умишлено счупи крака на заек или на друго животно, той ще получи своето възмездие до четвърто поколение. Нито едно престъпление не е останало безнаказано. Това е доказано с ред примери в живота. Едно дете от габровските села видяло пет малки лястовички в едно гнездо и решило да си поиграе с тях. Качило се на дървото, взело лястовичките в ръцете си и слязло на земята. После му дошло на ум да отреже езичетата им. Извадило ножчето си и извършило, каквото намислило. Като се върнало дома си, детето разправило на майка си какво направило с лястовичките. Майката се засмяла и нищо не каза. Като видяла една от комшийките си, тя каза: Знаеш ли, какво направи днес моят Иванчо? Намерил пет малки лястовички в едно гнездо и на всички отрязал езичетата. Отде му дойде на ум да направи това нещо? Майката разправила този случай на съседката си и се засмяла на геройството, което нейното дете проявило. Обаче това дете расло, порасло, станало голям момък. Един ден този момък се оженил и му се родили пет деца. Каква била изненадата и отчаянието на този баща, когато всичките му деца се родили неми! Ще кажете: Защо са неми тези деца? Защото преди години техният баща отрязал езичетата на пет малки лястовички. Това показва, че съществува един велик закон, велик морал, който регулира всички явления в живота и в Природата.

Един кръчмар от село Чатма разправяше следната случка. На една от гредите в кръчмата му две лястовички

си правили гнезда. Едната от тях в продължение на две недели ходела да събира кал, сламки, да направи гнездото си. Отивала, връщала се, но забелязвала, че материалът ѝ все не достигал. Какво ставало, кой взимал материала от гнездото ѝ, не могла да разбере – все продължавала да събира и да пренася калчица за гнездото си. Обаче другата лястовичка дебнела, когато първата отивала да търси материал за гнездото си и в това време се отправяла към гнездото ѝ, взимала от готовия материал и го занасяла в своето гнездо. Един ден, като се върнала първата лястовичка, със сламки в устата си, заварила другата лястовичка в нейното гнездо, че краде от нейния материал. Едва сега тя разбрала кой бил крадецът. Хвърлила се върху нея и се започнала борба. В тази борба двете лястовички паднали на земята. Като видяла това нещо, котката на кръчмаря се спуснала към лястовичките и задушила едната от тях. Кръчмарят следил цялата история и какво било неговото учудване, когато видял, че задушената лястовичка била онази именно, която наготово взимала калчица и сламки от другата лястовичка.

Следователно законът на Великата Правда следи за всичко, което става в света и според делата въздава всекиму заслуженото. Никой няма право да си играе с този Божествен закон! Никой няма право да реже езичетата на лястовичките! Нито лястовичката има право да краде материала, който друга лястовичка събира за гнездото си. Какво ще кажете тогава за онези, които крадат не калчица и сламки, но много по-големи неща? Ново възпитание трябва да се даде на младото поколение! Само новата мисъл, новата светлина може да направи човека здрав, да събуди в него великото, идеалното, което е вложено в душата му. – Как ще постигнем това? – Към старото прилагайте

новото и както растенията превръщайте мъртвата материя в жива, бъдете творители на бъдещите форми. Ние сме творители в света; ние градим, ние създаваме великото, красивото в света. Докато ние сме в България и работим, българите могат да бъдат сигурни за своето съществуване и благоденствие. В който ден ние напуснем България, от нея нищо няма да остане. България ще се превърне в пустиня. Това всички трябва да знаят! Нека се напишат тия мои думи в Божествената книга. Всички трябва да знаят, че това дело е Божие. Ако българите не изпълнят волята Божия, те ще изпитат на гърба си закона на непослушанието. Мнозина искат да докажа това. Няма какво да доказвам. Вие ще бъдете свидетели на това време, ще видите какво ще стане, и тогава ще си спомните, че моите думи са били верни. Тогава всички ще разберат, че Божиите закони не се изменят. Всеки трябва да служи на висок идеал! Като служи на този идеал, той ще приложи закона на Любовта и към своя народ. При това положение всеки може да бъде патриот, всеки може да бъде министър, или какъв и да е, но като човек с власт той няма да убива, няма да беси, няма да затваря хората в „Обществената безопасност“, няма да изнасилва никого. Който още продължава да върши тия неща, той сам ще носи последствията им. Никой да не се лъже с мисълта, че както някога Христос понесе греховете на хората, така и днес ще бъде. Не, сега законът е друг. Днес всеки сам ще понесе последствията на своите грехове и престъпления. За тази цел ще му се дадат условия да изкупи своите грехове и престъпления. – Как? – Като възприеме Божията Любов. Това значи: Само Божията Любов е в сила да заличи греховете и престъпленията на човека, но при условие, че в душата му е станал преврат и той бъде готов в името на тази Любов да се прости и

примири с всички хора. В името на Божията Любов всички хора – мъже, жени, деца, учители, свещеници, държавници – трябва да си подадат ръка. Тогава всички хора ще бъдат здрави; на Земята ще настане плодородие и заемът ще дойде. И сега може да се направи заем, но как? Америка ще даде заема на Англия, която ще задържи известна комисионна. Англия ще го даде на България, която също ще задържи известна комисионна. Кое е по-добре за България: да получи заема направо от Америка или посредствено? Следователно между Бога и човешката душа не трябва да застава никакъв човек, никакъв посредник. Това значи свобода. Обаче, ако някой пожелае да вземе със себе си даден човек, той трябва да го постави или наляво, или надясно от себе си, но по никой начин пред себе си. При това, ако е жена, трябва да я постави от лавата си страна; ако е мъж – от дясната си страна.

Едно трябва да знаете: Вие сте дошли на Земята да вършите волята Божия. Който върши волята Божия, той може да разчита на помощта на всички добри и разумни същества. Който не върши волята Божия, той не може да разчита на ничия помощ. Това не значи, че никой не иска да му помага, но стомахът на този човек е слаб и не може да носи. Ако му дадете да пренесе няколко килограма жито, той не може сам да ги пренесе, ще търси или човек, или кола, или някое товарно животно. Не, всеки трябва да върши това, което е по силите му. В света съществува един вътрешен, велик морал, който всеки трябва да спазва в живота си. За пример, впрягам коня си и излизам на разходка. Като дойда до някаква височина, слизам от коня си и тръгвам пеш. Не е Божествено да измъчвам коня си да ме носи по височините. Като дойда на равно място, аз пак се качвам на коня и продължавам пътя си. Като ме заведе до

определеното място, слизам от коня, потупвам го и му благодаря за услугата, която ми е направил. Казвам: Ако трябва да благодарим на коня, на вола за сторената ни от тях услуга, колко повече всеки момент трябва да благодарим в душата си и за най-малкото добро, което някой човек ни е направил! А колко повече трябва да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал и направил за нас! Който възприеме Божията Любов, той ще оправи всичките си работи – лични, семейни, материални; той ще има помощта на добрите хора не само в България, но и от невидимия свят. Божията Любов изключва всички недоразумения, всички обиди, всички огорчения. Трябва ли да нападате хората? Ама някой казал нещо лошо за вас. Какво от това? Когато говорят за мене лоши работи, казвам: Това са комари, които кацат върху носа ми. Ще махна с ръка и ще се освободя от тях. Вървя из улиците и насреща ми иде един вол, който маха опашката си наляво-надясно. Какво трябва да направя? Ще се отбия от пътя си, животно е той, ще му сторя път да мине. Разумният човек не трябва да си служи с метода на Никодим, на този горделив дух.

„Той дойде през нощ при Исуса.“ Значи, не трябва да се отива при Христа вечер, както Никодим направи. Идете при Христа през деня и не Му разправяйте страданията си, но помолете Го да ви помогне. Обърнете се към Христа като към някой богат и добър човек, с молба да ви помогне. Следователно, не разправяйте на хората за своите страдания, но помолете се, ако могат, да ви помогнат. – Ама ще могат ли да ни помогнат? – Оставете съмнението настрана, то няма да ви помогне. В много хора съмнението е пуснало дълбоки корени; те нека сами се разправят със съмнението си. Въпросът е до онези хора, които имат жива вяра. Те са младите хора, за които е дошло вече време да се повдигнат.

Под думата „млад“ аз разбирам всеки човек, бил той млад или стар, който мисли по новия начин, и на когото сърцето е пълно с топлина, умът – със светлина, а волята – с живот. Днес времето тече бързо, а с него заедно и мисълта. Според новите разбирания на хората, Бог не живее във на Небето някъде, както едно време са мислили, но Той живее в сърцата, в умовете, в душите и в духа на хората. Един е Той! Философите казват: Не търсете Бога на Небето! Той не е там. Не Го търсете и на звездите. И там не е. Не Го търсете в силните и в учените хора! И там не е. Не Го търсете и във физическите сърца на хората, които постоянно се променят! И там не е. Търсете Го обаче в онова сърце и в онзи ум, които се намират в човешката душа! Там е Той. И когато ви проговори само една дума, тя е толкова мощна, толкова велика, че ще бъде в сила да ви възкреси.

И сега, на онези хора, които са наскърбени, които са изгубили смисъла на живота, казвам: Направете един малък опит с Божията Любов, да видите какви резултати ще имате. Ще срещнете хора отчаяни, които отиват да се давят, да се бесят, да вършат престъпления. Спрете ги и се разговорете с тях. Запитайте ги защо искат да се самоубиват. Един ще ви каже, че има да дължи някому и не може да изплати дълга си, Друг ще ви каже, че жена му го напуснала. Спрете се при единия и му помогнете, както и с каквото можете. Спрете се при другия, поговорете му малко, кажете му да се помоли. Най-после помогнете му и вие с нещо. Ще видите, че тия хора ще се насърчат, ще се откажат от мисълта за самоубийство. По този начин вие печелите приятели, създавате красиви връзки помежду си. Това изисква новото учение. Този е Божественият път. Обаче никой не трябва да знае какво сте направили. Досега аз съм имал само един подобен случай в живота си.

Срещнах едного, който отиваше в гората да се беси. Спрях го и го запитах: Де отиваш? – Остави се, много ми е тежко, дошъл съм до пълно отчаяние, решил съм да туря край на живота си. – Защо? – Жена ми избяга от мене и ме напусна. – Не бой се! Ти си добър човек; искаш да направиш нещо много силно, да се обесиш от Любов към жена си. Не се безпокой, тя ще се върне. Тя се е пошегувала с тебе. Аз разбирам тази работа и зная, че ще се нареди добре. След това срещнах жена му и я посъветвах да се върне при мъжа си, при децата си, да гледа къщата си.

Днес Божествената Любов ви среща и казва: О, Израилю, хора на 20 век, върнете се от кривите си пътища! Каквото пожелаете в името Божие, ще ви се даде. Откажете се от кривите си мисли и чувства, от неправилните желаниа да се самоубивате! Откажете се от стария си навик да се одумвате! Дайте място на Божията Любов в душите си и ще приемете Божието благословение!

Беседа от Учителя, държана на 22 януари, 1928 г. София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Ни мъж, ни жена	5
2. Ще оздравее момчето ми	31
3. Седем кошници	63
4. За приятелите си.....	91
5. Твърдата храна.....	113
6. Идат дни.....	148
7. В образ Божи	173
8. Жлебът	200
9. Заветът.....	225
10. Никодим	250

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА**

Неделни беседи

Серия X

Том втори

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕРМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-062-6

Цена 7 лв.